SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

EMBLEMA „TEHNOTON“

«Tehnoton» — un reper apărut pe harta industrială a ţării nu de prea mulţi ani. Premiera «Tehnoton» s-a petrecut în 1973. Dar îi putem numi «veterani» — de fapt ei înşişi îşi spun astfel — pe cei care lucrează în această mare întreprindere ieşeană încă de la debutul ei. Evocînd acel început, tovarăşa Paraschiva Rezneac — tehniciană electronistă, de curînd distinsă cu Ordinul Muncii clasa a III-a — ne spune: «Se inauguraseră atunci primele benzi de producţie, însă mulţi dintre cei care abia ne calificam pentru noile profile ale uzinei ne construiam şi... propriul loc de muncă, atelierele în care urma să lucrăm. Chiar şi coridorul vertical al liftului cu care urcăm aici este «opera» noastră de... zidari!»

Emblema «Tehnoton», ne e azi, desigur, familiară. Dar cum să nu ne fie, de vreme ce ea trece pragul locuinţei noastre odată cu aparatele de radio «Bucur», sau «Cosmos», «Bucium» sau «Royal», «Cora», «Madrigal» sau «Pescăruş»? Fiecare dintre aceste tipuri de receptoare îşi are «personalitatea» lui, concurînd cu brio prin performanţele tehnice, dar şi prin virtuţile designului — deci deopotrivă ale esteticului şi funcţionalităţii — la exigentul examen al cumpărătorului din ţară şi de peste hotare. Acest nelipsit «personaj» din casa noastră, putem zice chiar, din... familia noastră s-a născut într-o familie cu mult mai numeroasă. Aceea a muncitorilor, tehnicienilor şi inginerilor care l-au conceput şi realizat la înaltele rigori ale tehnicii moderne. Tocmai această familie ne-am propus să v-o prezentăm. O menţiune mai întîi: sîntem însoţiţi aici, la «Tehnoton» de către un grup de pionieri, membri ai cercului de electronică de la Şcoala generală nr. 6 din Iaşi. Vizitînd pentru început secţia de montaj a receptoarelor, aflăm că ei sînt oaspeţi obişnuiţi «ai casei». Cunosc operaţiile care se execută aici (vor să se familiarizeze din vreme cu viitorul loc de muncă — ne-au declarat ei), aşa încît Lucian Leuştean sau oricare altul dintre colegii săi ar putea îndeplini chiar atribuţiile de ghid... biografic al unui receptor. Ei ştiu că în această secţie de montaj, fiecare bandă de producţie înseamnă realizarea unui aparat de radio de un anumit tip sau dintr-o anumită familie. Iar noile perfecţionări, datorate proiectanţilor, adaugă un nou membru unei familii de receptoare. De pildă, în familia «Bucur» va apare în curînd şi un... «nepot» — «Bucur 3» — a cărui noutate tehnică o va constitui decodorul integrat (primele două fiind construite pe bază de componente).

*

Vreţi să cunoaşteţi biografia unui receptor înainte de a porni spre locuinţa noastră, a cumpărătorilor?

— Ea începe aici, la masa proiectantului — ne spune tînărul inginer Gheorghe Olăraşu. De pildă, acum se lucrează la un radioreceptor de înaltă fidelitate — din familia «Solo» — cu comandă senzorială. Alte două tipuri — mono şi stereo — sînt în faza de omologare.

Despre inginerul Gheorghe Olăraşu, un amănunt de natură să ne emoţioneze: şi-a început ucenicia de electronist în urmă cu 15 ani la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Iaşi.

Dar să urmăm mai departe firul biografiei radioreceptorului nostru: în atelierul de plantare a pieselor pe circuitul imprimat, unde lucrează 100 de electronişti — a căror medie de vîrstă nu depăşeşte 23 de ani! Sigur, o secţie de montaj dintr-o întreprindere electronică nu are, asupra vizitatorului, efectul spectacular al vetrelor de foc, al imenselor hale de forjă dintr-o citadelă siderurgică. Impresionante sînt aici ştiinţa minuţiei, a preciziei şi rapiditatea cu care e plantată şi cuplată fiecare piesă. «Călătoria» receptorului continuă în cabina unde are loc reglajul de semnale. Pe ecranul osciloscopului supragenerator apare curba fluorescentă, care îi confirmă execuţia ireproşabilă. (Dacă avertiza o defecţiune, urma să fie remediată în cabina de depanare.) Abia acum receptorul cu nr. x poate porni spre atelierul de încasetare. Abia acum capătă fizionomia elegantă, modernă pe care i-o cunoaştem. Dar nu, nu răsuflaţi încă uşuraţi, căci nu scapă încă de rigorile unui alt şir de verificări care-i vor confirma sau infirma calitatea la parametrii proiectaţi. Iată că funcţionează perfect. Poate deci porni în lume, purtîndu-şi cu mîndrie renumita emblemă «Tehnoton». Iată-l, în fine, poposind şi în casa ta. Aici e atît de simplu! Apeşi pe claviatură sau răsuceşti un buton şi undele sonore năvălesc în încăpere. Reconstituindu-i traseul către marea familie unde s-a născut, el însumează ore de muncă impresionantă. Pentru un singur receptor! Dar pentru alte 2 500 de aparate de radio care în aceeaşi zi — într-o singură zi! sub acelaşi blazon de prestigiu primesc certificatul de naştere şi... paşaportul de călătorie spre marile magazine din ţară sau din Egipt, Franţa, Cehoslovacia, Ungaria, R.D.G., Burundi, Japonia, America...

Recent a avut loc la «Tehnoton» un eveniment aniversar: s-a sărbătorit cel de-al 750 000-lea radioreceptor construit pentru R.D. Germană! Evident, la dorinţa şi iniţiativa acestui partener de contract, care apreciază excelentele calităţi ale produselor cu marca «Tehnoton». Partenerii străini vin aici şi cu comenzi speciale. De pildă, Portugalia a încredinţat întreprinderii ieşene construirea radioreceptoarelor cu ceas «Song Design».

Dar tot aici, la «Tehnoton», s-au construit şi primele casetofoane româneşti.

Evenimentul tehnic de ultimă oră? Radiocasetofonul Univers RCC 520! E de-a dreptul impunător! Partea de radio e proiectată la parametri de înaltă clasă. Aflat deocamdată în faza de omologare, va intra în curînd în fabricaţie de serie.

— Şi în proiect? îl întrebăm pe inginerul Gheorghe Olăraşu.

— Radiocasetofonul «Univers Stereo». Fizionomia şi calităţile lui nu vi le dezvăluim încă, Nu e un secret, dar le veţi aprecia la timpul potrivit.

— O consultaţie tehnică, tovarăşe inginer! Credeţi că acest circuit basculant cu trei poziţii, pentru o orgă de lumini...

Nu, întrebarea nu ne aparţine nouă, ci lui Lucian Leuştean. Fascinaţi de tot ceea ce văzusem, aflasem, descoperisem aici la «Tehnoton» uitasem de însoţitorii noştri. E rîndul lor să discute, să întrebe, să clarifice, să soluţioneze anumite probleme de tehnică electronică. Fireşte, ca între... specialiştii de mîine ai acestei mari întreprinderi ieşene.

Ileana Piţa

ROMAN FOILETON

de Haralamb **ZINCĂ**

TEMERARUL 3

— Unde să vă duc?

Şoferul, un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu o chelie năpădită de broboane de sudoare, se uită nemulţumit la mine, ca şi cînd l-aş fi deranjat dintr-o dulce visare.

— Mă scoţi la Piaţa Senatului, pe drumul cel mai scurt, precizez şi dau să scot o ţigară din tabacheră, ca să-mi omor timpul.

— Domnule, nu iau fumători! sare şoferul, arătîndu-mi încruntat portiera. Dacă nu vă convine...

Zîmbesc strîmb şi pun tabachera înapoi, în buzunar. Frumos început de misiune!

— Hai, dă-i drumu, mă grăbesc şi fii pregătit pentru o cursă lungă...

Şoferul bagă maşina în viteză. Un miros nesuferit de benzină îmi umple pe dată nările şi mă indispune. Mă supăr pe rablă, pe urîciosul ei stăpîn, pe ghinionul meu, dar după ce văd «Buick»-ul avîntîndu-se pe Calea Moşilor, dispoziţia mi se schimbă: constat că şoferul, ursuzul, e un adevărat as al volanului. Execută cu măiestrie un nesfîrşit slalom printre tramvaie, trăsuri, căruţe, chiar şi printre pietoni.

Deodată, ros probabil de ceva ascuns înlăuntrul său, şoferul îşi descleştează gura:

— Domnule, nu ştiu, dar ceva se petrece...

Glasul i-a răsunat la fel de ursuz. Îl iscodesc pieziş. Transpiraţia îi şiroieşte într-una de pe chelie pe frunte şi pe obraji, iar de acolo în jos, sub bărbie. Ai zice că transpiră nu din pricina zăpuşelii, ci a gîndurilor.

— Adică?

Şoferul micşorează viteza, îmi aruncă o căutătură încordată, de parcă acum vroia să mă vadă mai bine. Zice:

— A ieşit, dom'le, armata din cazărmi... *Se petrece ceva în oraşul ăsta mort de căldură.*

Informaţia nu-i de ignorat. Mă răsucesc de-a binelea spre şofer, iar acesta îmi sesizează dorinţa de a-l trage de limbă.

— Armată?! Pe unde ai văzut-o?

(Continuare în pag. 9)

„CUTEZĂTORII PRINTRE

Moment solemn, de sărbătoare, in Organizaţia Pionierilor: ACORDAREA DISTINCŢIEI «MERITUL PIONIERESC» pentru fapte deosebite pionierești. Cu acest prilej, s-au întîlnit, în Capitală, într-un cadru festiv, pionieri care, în împrejurări mai puţin obişnuite, au dovedit că, în cadrul Organizaţiei, al şcolii, al familiei s-au format ca mici cetăţeni — curajoşi, cinstiţi, destoinici. Portretele lor, ca şi frumoasele fapte, relatate pe scurt, vi le prezentăm în paginile de faţă.

GHEORGHE SUDAC, cl. a VIII-a, Şcoala generală din comuna Andrieşeni, jud. Iaşi.

Aflîndu-se pe o cărare lăturalnică, în apropierea islazului, Gheorghiţă a observat în iarbă un mic pachet. Curios, s-a dus să vadă ce este. Mare i-a fost mirarea văzînd teancul de bani. 4 000 lei! «Ce să fac cu ei? Cum să ajungă la păgubaş, a fost primul său gînd. S-o întreb şi pe mama...» Împreună s-au prezentat la postul de miliţie. Curînd s-a aflat că Laura Bălan tocmai făcuse un împrumut la cooperativa de credit. Pe drumul spre casă, însă, îi pierduse! «Cum să te răsplătesc?» l-a întrebat Laura Bălan pe Gheorghiţă. Acesta a zîmbit mulţumit. Îi era de-ajuns bucuria pe care o citea pe chipul femeii.

IOAN CORBOŞ, cl. a VIII-a, Şcoala generală, comuna Araci, jud. Covasna.

Totdeauna activ, atent la ceea ce se petrece în jur, săritor atunci cînd este nevoie, Ionel n-a rămas indiferent nici atunci cînd a observat comportarea nefirească a unui cetăţean care pătrunsese într-un autobuz parcat pe o stradă fără circulaţie intensă. Intuind intenţiile necinstite ale cetăţeanului, pionierul s-a grăbit să anunţe organele de ordine. A procedat înţelept, întrucît persoana respectivă se făcea, într-adevăr, vinovată de necinste.

ANGELA TRIF, cl. a VI-a, Şcoala generală din Avram Iancu, jud. Alba.

Micuţă, dar energică şi inimoasă, Angela se află întotdeauna în fruntea acţiunilor pionierești. Aşa s-au petrecut lucrurile şi în primăvara aceasta, cînd apele au ameninţat Şcoala generală din Vidrişoara. Astfel, în acţiunea de evacuare a materialelor didactice, Angela s-a aflat printre cei mai harnici, dînd dovadă de multă dîrzenie şi spirit de sacrificiu.

ADRIANA LUŢIA, cl. a III-a, Şcoala generală din Horodnic de Sus, jud. Suceava.

Chiar a doua zi după întîmplare, colegii Adrianei au scris revistei noastre, informîndu-ne despre curajoasa intervenţie a fetiţei în prevenirea extinderii unui incendiu în pădurea din apropierea comunei Marginea. Atunci — era în toamna anului trecut — rubrica «Cutezătorii printre noi» din nr. 40 a relatat în imagini fapta de cutezanţă a micii pioniere. Vă reamintim, ea a parcurs în fugă aproape 10 km pentru a-i anunţa pe cetăţeni!

RUJA GYORGY LEVENTE, cl. a V-a, Şcoala generală nr. 1, Tg. Mureş.

Deşi se afla în toiul jocului — organizat pe malul Bistrei, cu prietenii săi Iliuţă şi Puşa — Gheorghiţă, cum îl alintă mama sa, a observat că foarte aproape de linia ferată, care trecea pe acolo, căzuse un om. Văzînd că acesta nu se ridică de jos, a fugit să vadă ce se întîmplă. Dar n-a apucat să ajungă la locul respectiv că a şi văzut semnalul de intrare a unui tren. Ce să facă mai curînd? Ştiind de la tatăl său (ceferist de profesie) că steguleţul alb anunţă ceva deosebit, şi-a scos batista şi luînd-o la fugă de-a lungul căii ferate, a început să semnalizeze. Mecanicul, atent, i-a înţeles mesajul şi, cu multă dibăcie, a reuşit să oprească colosul de metal la numai... un metru de omul căzut. Fericit că a fost evitat un accident mortal, mecanicul de locomotivă l-a strîns în braţe pe micul erou. A doua zi, după îngrijirile medicale primite, pe Gheorghiţă l-a căutat pentru a-i mulţumi personal cel ce era să fie victima unui grav accident.

COSTEL POP, cl. a VII-a, Şcoala generală din comuna Ciocîrlău, jud. Maramureş.

Cînd a văzut că prietenul său Marinică nu mai iese la mal, Costel s-a aruncat în apele Someşului, cu gîndul să-l ajute. Ca într-o străfulgerare şi-a amintit cum trebuie să procedeze ca să fie de folos. Şi a fost! Marinică Ciocan, colegul său mai mic dintr-a V-a, îi datorează salvarea de la înec.

EMILIAN TIRON, cl. a VII-a, Şcoala generală nr. 1, Sînnicolaul Mare, jud. Timiş.

S-ar putea ca Emilian să devină unul dintre grănicerii destoinici ai patriei noastre. Pe ce ne întemeiem afirmaţia? Pe faptul că el dovedeşte vigilenţă, un deosebit spirit de observaţie, multă inteligenţă şi promptă iniţiativă. Astfel a putut fi de un real folos într-una din misiunile grănicerilor.

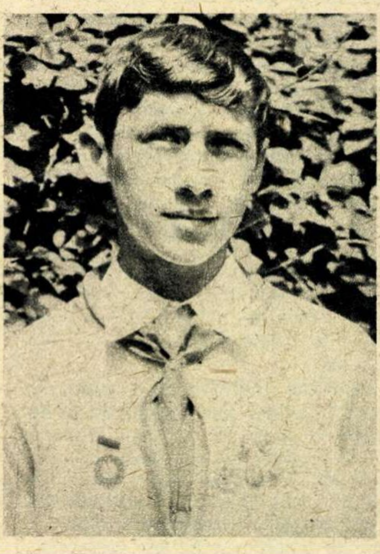

ORBAN ZOLTAN, cl. a VIII-a, Şcoala generală din comuna Lueta, jud. Harghita.

În calitatea sa de conducător al unui echipaj care concura la întrecerile din cadrul Complexului aplicativ P.T.A.P., în faza judeţeană, Zoltan s-a pregătit foarte bine. Nu s-a gîndit, însă, nici o clipă că vor avea de furcă chiar şi cu urşi... Dar chiar şi

NOI”

* * *

așa, Zoltan s-a descurcat foarte bine, organizînd retragerea «strategică» a colegilor din fața unei familii de patru urși iviți prin surprindere. Încercînd să dea răgaz colegilor care se retrăgeau, Zoltan a rămas în apropierea urșilor. Unul dintre aceștia, mai agil, a pornit atacul împotriva băiatului. Dar nici chiar zgîrieturile adînci provocate de laba ursoaicei nu l-au împiedicat pe curajosul băiat să acționeze rapid: s-a aruncat în spatele unei tufe și... a dispărut!

VIORICA PREDA, cl. a VIII-a, Școala generală din comuna Giurgeni, jud. Ialomița.

Pasionată de istorie, bine pregătită, meticuloasă și deosebit de ambițioasă, Viorica a devenit o bună membră a cercului de arheologie. Munca ei serioasă, desfășurată în cadrul colectivului, a fost încununată, recent, de un succes deosebit: ea a descoperit în zona «Piua Pietrii» un atelier din perioada medievală.

CLAUDIU METEȘAN, cl. a V-a, Școala generală din Băița, jud. Hunedoara.

Cînd a observat incendiul, Claudiu s-a gîndit să acționeze singur pentru a nu se întinde flăcările. Încercarea lui se dovedi salutară, dar numai pentru moment. De aceea, fugi după ajutoare. Impreună, în cele din urmă, pericolul a fost înlăturat. În felul acesta, bunuri în valoare de 18 milioane lei au fost salvate.

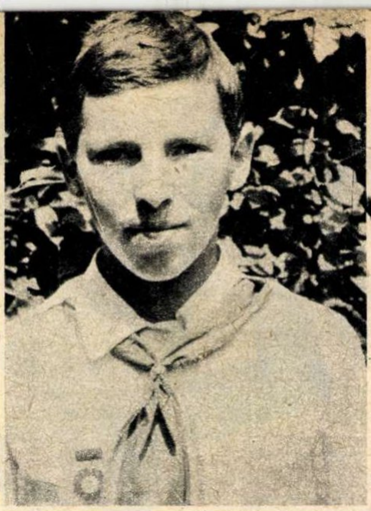

NELU BOTEZATU, cl. a VI-a, Școala generală nr. 3, Tg. Ocna, jud. Bacău.

Cristinel Ciobanu își amintește foarte bine de momentele acelea în care, speriat și neputincios, simțea că se va duce la fundul apei în care se juca. Într-o clipă însă, pionierul Nelu Botezatu, care se afla de față, a înțeles pericolul și s-a aruncat cu curaj să-l salveze pe băiețelul neprevăzător. O lecție, o faptă omenească, pe care Cristinel n-o s-o uite niciodată.

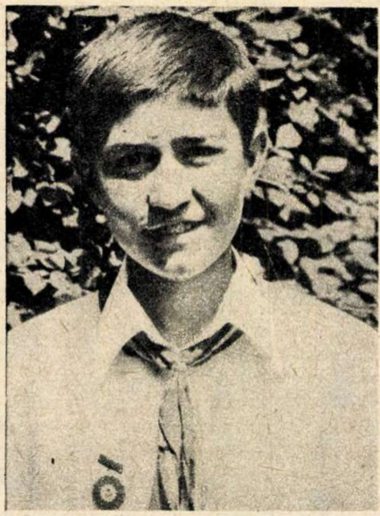

GRAȚIAN DOBIE, cl. a VIII-a, Școala generală nr. 13, Satu Mare.

Trecînd pe stradă, prin dreptul locuinței celor două surori, Mariana și Simona, lui Grațian i s-a părut că înăuntru se petrece ceva neobișnuit. Fetițele strigau speriate și alergau prin fața ferestrelor neputînd să le deschidă. Dintr-o săritură, băiatul s-a aflat la ușă care, din fericire, era descuiată. Aruncînd o privire înăuntru a și înțeles: un scurtcircuit provocase aprinderea televizorului. Prima măsură — să deconecteze curentul electric. A doua — să stăvilească focul. Și, în cele din urmă, să le liniștească pe cele două fetițe. «Bine că s-a terminat așa!» le-a spus el.

VALENTIN ARTUDEAN, cl. a VI-a; ATICA VINȚEL, cl. a IV-a și ADRIANA PÂRLEA, cl. a IV-a, Școala generală din Lunca Bradului, jud. Mureș.

În primăvară, în nr. 12 al revistei noastre, la rubrica «Cutezătorii printre noi», ați citit despre fapta a trei pionieri care au smuls din valurile Mureșului o femeie vîrstnică ce alunecase și căzuse în apă nemaiputîndu-se ridica. De data aceasta vi-i aducem în prim-plan pe Artudean Valentin și Adriana Pârlea.

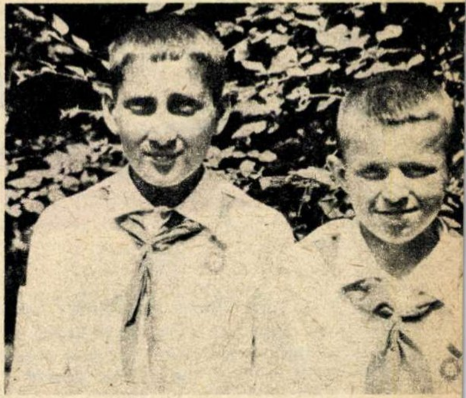

FRANCISC SIRMAI și LAURENȚIU LĂCĂTUȘ, cl. a VII-a, Școala generală nr. 6 Turda, jud. Cluj.

Băieții s-au aflat în fața unui fapt deosebit de grav, fiind necesară o intervenție rapidă: o casă era cuprinsă de flăcări, iar primprejur nu se afla nimeni. Trebuia să-și învingă teama de flăcări. Francisc și Laurențiu știau că înăuntru se aflau singuri doi copii în vîrstă de numai 4 și 7 ani. «Să încercăm să-i scoatem afară!» și-au luat băieții inima în dinți. În scurt timp, bravii pionieri au apărut prin norul de fum cu cei doi frați aproape lipsiți de cunoștință. Între timp, se adunaseră trecătorii. Dar ei nu mai aveau altceva de făcut decît să stăvilească flăcările. Cele două vieți fuseseră salvate!

ILIE AURELIAN, ILIE SORIN, LUCIAN ILIE, MARIANA PATHORA, SOLOMON TULBURE, ISRAEL TULBURE, MIRCEA TĂMAȘ, LUCIAN BLAJ, STELIAN FLORUȚ, — pionieri de la Școala generală din Măderat, Pîncota, jud. Arad.

Incendiul amenința o pădure de salcîmi întinsă pe 19 ha. Pionierii numiți mai sus au reușit nu numai să semnaleze pericolul, dar au și acționat energic împotriva flăcărilor, alături de formația civilă de pompieri din Pîncota.

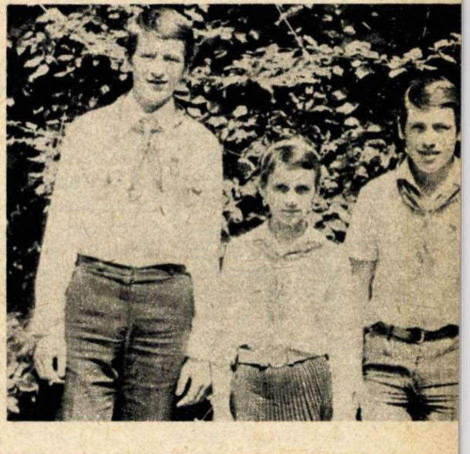

GIANINA DONGHI, cl. a VII-a, VICTOR BURA, cl. a VIII-a, ALEXANDRU MAGHIAR, cl. a VIII-a. Școala generală din Halmeu, jud. Satu-Mare.

Un experiment inedit și deosebit de interesant: împreună cu profesorul Mircea Sfășie au încercat să... «trăiască în afara timpului». Astfel, ei au hotărît să coboare într-o peșteră din Munții Bihorului la o adîncime de 100 m, unde au studiat nu numai subteranul, ci au făcut cercetări și asupra propriilor persoane observînd reacțiile, stările psihice, comportările din punct de vedere biologic. Toate acestea, timp de 5 zile. Destul de mult fiind vorba, totuși, despre copii...

Anca Țugurlan și Iulian Pietraru de la Școala generală din Crînceni, județul Iași, ca și Marcel Anghelina din comuna Potcoava, județul Călărași, n-au putut fi prezenți la festivitatea de înmînare a importantei distincții, «Meritul pionieresc». Ei, însă, se numără printre merituoșii pionieri care au dat dovadă de omenie, de curaj și dîrzenie. REDACȚIA ÎI FELICITĂ CU MULTĂ CĂLDURĂ PE TOȚI, DEOPOTRIVĂ, AMINTIND CĂ PAGINILE REVISTEI STAU, CA ȘI PÎNĂ ACUM, ORICÎND DESCHISE PENTRU SEMNALAREA FRUMOASELOR FAPTE PIONIEREȘTI.

RUCSACUL VACANȚEI

160 DE INIȚIATORI ȘI BENEFICIARI AI ... VESELIEI!

Un colectiv de copii nu numai veseli, dar și foarte harnici. Împreună cu inimoșii lor dascăli (Constantin și Jana Rădulescu, Mihai Bacula ș.a.) pionierii din comuna Tepeș Vodă formează o adevărată familie care se bucură de înțelegere, de muncă spornică, de rezultate minunate în pregătirea lor pentru viitor.

Foto: Grigore Prepeliță

Vă plac filmele palpitante? Cei care veți răspunde afirmativ vă puteți socoti invitații noștri de onoare la o premieră. Cînd va avea loc? Chiar acum! Deci: Proiecție! Citiți cu atenție pe generic:

«Faptele s-au petrecut în realitate, actorii interpretîndu-și propriile întîmplări»

Sîntem într-un sat mic din Dobrogea, unde soarele dogorește cu raze puternice ca de... laser. Pe ulițe, nimeni. Cîinii, pisicile și chiar găinile s-au ascuns în umbra gardurilor, a copacilor. În prim plan — un teren larg, pustiu, unde simți că te-ai afunda pînă la gleznă în praf. Deodată, în acel loc o vijelie nemaipomenită se stîrnește și un aspirator invizibil lasă în urmă curățenie «ca în palmă». De jur-împrejur, stîlpi înalți și solizi se ridică de la pămînt, unul cîte unul. Între ei, o plasă de sîrmă începe să se țeasă cu iuțeală și curtea largă devine de nerecunoscut. Poarta se închide și se deschide mereu, peste tot apar stive de materiale, ciocane, ferăstraie, aparate de sudură. În scurt timp, animația devine și mai vizibilă. Ciocanele încep să bată, ferăstraiele să taie, flăcările albăstrui să sudeze. Construcții neașteptate prind contur: tunele, sîrme groase suspendate deasupra pămîntului, obstacole, tobogane, scări înalte, porți cu plase solide. Între doi salcîmi bătrîni și un... teleferic! «Sîntem într-un orășel de basm»? vă întrebați, desigur, nerăbdători. Nu, într-unul adevărat! «Dar unde sînt eroii?» Nu i-ați văzut pe eroi? Desigur, intenționat nu v-am spus de la început că trebuia să vă puneți ochelarii ale căror lentile special tratate fac ca personajele să devină vizibile. Asta, așa, pentru suspans... Acum însă, că v-am dezvăluit secretul, așteptăm să vă echipați cu ochelari și să mergem mai departe. Cei pe care-i vedeți (și în imaginii) escaladînd obstacole, agățîndu-se cu agilitate de scările din sfoară sau coborînd cu telefericul sînt, înșiși, constructorii orășelului sportiv **(candidat la locul I pe țară în întrecerea pentru cea mai bună bază sportivă)**, copiii din satul Țepeș Vodă. Cocoțată pe stîlpul din dreapta, ați văzut, stînd într-un picior, o barză? Ea nu este întîmplător acolo. E prietena statornică a copiilor de aici și eroina altui film ce se află în arhiva școlii. Pe scurt, iată ce s-a întîmplat. Într-o vară copiii au găsit o barză cu piciorul rupt și, făcîndu-li-se milă, s-au ocupat de ea îngrijind-o cu multă atenție. Pentru ca pasărea bolnavă să nu umble după mîncare, dădeau pe rînd cîte o fugă la izvorul din apropiere și îi aduceau broaște, melci, gîndăcei de care știau ei că-i plac. Ca desert, de multe ori o serveau din gustarea lor — pîine cu unt, cu gem, salam, cozonac... La început se părea că mănîncă de hatîrul lor așa ceva, de la o vreme, însă, a început să nu se mai uite la broaște și să prefere numai... desertul. Așa se făcea că unde erau ei, apărea și «Riri», cum au numit-o. Ea nu știa, însă, că pentru copii însemna și un valoros... material didactic. «Comportarea, vara...», «Reacțiile din timpul iernii» «Adaptarea organismului pentru noile condiții», sînt numai cîteva dintre temele de studiu pe care și le-au propus și înregistrat pe peliculă membrii cineclubului. Dealtfel, unul dintre aceștia, Nicu Datcu, un talentat pionier dintr-a șaptea, a luat și premiu la festivalul de la Suceava, cu o peliculă lucrată numai de el.

În arhiva de filme a Școlii generale din Țepeș Vodă (pentru că ei au acum din ce alcătui o arhivă) se păstrează și alte momente frumoase din viața celor 160 de cutezători. Înfiriparea pepinierei de duzi, acum o adevărată pădurice; ingeniozitatea cu care au construit paturi confortabile, din coceni de porumb, pentru viermișorii aurii care fabrică mătasea...

— În vara aceasta avem mult de lucru, ne-a spus cu multă convingere Mirela Ștefan, comandanta unității.

— Te referi la munca patriotică?

— Nu. Îngrijirea islazului, ajutorul în cooperativă, înfrumusețarea satului, le facem în mod obișnuit. Avem și alte planuri: pornirea într-o expediție: amenajarea în pădurea din apropiere a unui sat de vacanță în corturile pe care le avem la școală; organizarea a cîtorva colective de filmare și alcătuirea unor scenarii cu întîmplări din timpul anului școlar (aveam de gînd să-l facem erou pe Nelu Bădăliță, dintr-a șaptea, care ne-a dat mult de furcă cu învățătura, dar care, acum, este... fruntaș). Tot din această vară, înființăm și un nou cerc — de pirogravură. O să decorăm școala.

— Și dacă am vrea să-i amintim pe cei mai inimoși pionieri din Țepeș Vodă, pe care ni i-ai spune?

— Aș începe în ordine alfabetică, enumerînd... 160 de nume!

Elena Mănescu

FOTOGRAFIA SĂPTĂMÎNII

ÎN PLIN EFORT DE AUTODEPĂȘIRE, UN ATLET PENTRU VIITOR — PIONIERUL ION AVRĂMUȚ, DE LA ȘCOALA GENERALĂ DIN OBREJA, JUDEȚUL CARAȘ-SEVERIN, CÎȘTIGĂTOR AL LOCULUI I LA CATEGORIA 11—12 ANI, LA EDIȚIA DIN ACEST AN A «CROSULUI PIONIERULUI.»

PIONIERI ARHITECȚI, MECANICI ȘI PILOȚI DE CURSE

La Aiud, județul Alba, pionierii au la dispoziție unul dintre cele mai moderne cartodromuri din țară, ceea ce constituie pentru ei un motiv de mîndrie. Dar nu și singurul. Iată încă alte trei:

● la proiectarea și construcția lui, alături de cadrele didactice și de părinți au contribuit, efectiv, și ei, lucrînd **atît la proiectarea acestuia, cît, mai ales, pe șantierul lui;**

1

● de cînd cu cartodromul, a sporit simțitor numărul **pionierilor mecanici,** care sînt capabili nu numai să demonteze și să monteze la loc, în timp record, orice tip de cart, ci să-i facă, dacă e nevoie, **chiar și o reparație capitală;**

● după cum ne scrie pioniera Mihaela Breazu, printre colegii ei din Aiud — băieți, dar și fete —, mulți s-au calificat și ca **piloți de carturi** «de primă clasă» (foto 1); o dovadă în acest sens a oferit-o și recentul concurs județean care, bucurîndu-se de o largă participare, a fost cîștigat la băieți de Vasile Olteanu (foto 2), iar la fete de Maricica Olteanu (foto 3), ambii din Aiud.

2

3

Animafilm

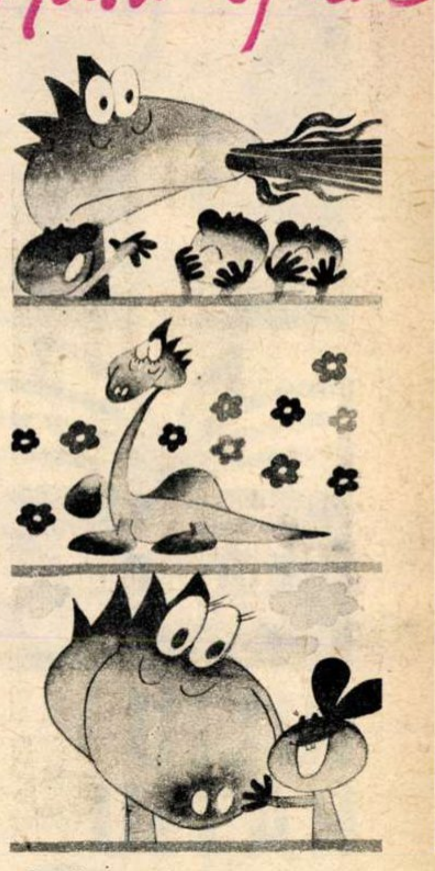

Ce înseamnă pentru dumneavoastră vacanța de vară?

Ne răspunde **Laurențiu Sîrbu,** regizor la «Animafilm», autor a numeroase filme de animație dintre care cităm: «Șotronul», «Jocuri și jocuri» și mai recent coautor la serialul «Aventuri submarine».

— Pentru mine, această vacanță de vară înseamnă munca în vederea realizării noului meu film «Balaurul».

— Un basm?

— Nicidecum! Un film-metaforă, care-și propune să discute cu tinerii spectatori despre prietenie, despre căldura și înțelegerea cu care trebuie să ne apropiem de semenii noștri. Fiecare din noi are ceva bun, frumos. Dar, uneori, nu se vede și se cere descoperit.

— Vă rugăm să oferiți o dedicație de «vară» «Cutezătorilor».

— Cu plăcere. Ofer trei secvente din filmul «Balaurul» pe care-l vor putea viziona, sper, cu interes, odată cu sunetul clopoțelului, la începerea noului an școlar.

VÎNĂTOARE DE RAȚE SĂLBATICE

Nimic mai plăcut decît un joc în apa mării, în bătaia valurilor. De aceea, vă propunem următoarele figuri ale unui plăcut joc: Împărțiți-vă în două grupe de cîte 10—12 copii (sau chiar mai mulți).

Într-o grupă sînt «vînătorii», în cealaltă «rațele sălbatice». «Vînătorii», așezați în cerc, se joacă în apă cu o minge. În interiorul cercului înoată și zburdă «rațele sălbatice». În jocul cu mingea «vînătorii» încearcă să lovească «rațele» care, la rîndul lor, prin felurite mișcări se apără, căutînd să scape de lovitura mingii. Rața atinsă de minge părăsește cercul și iese la mal. Jocul se termină cînd sînt «vînate» toate rațele. Apoi, rolurile se inversează.

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

IULIU RAȚIU

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ :

O nemaipomenită colivie; Uluitorul zbor al rachetei «Excelsior 1»; Soarele din peșteră, Planetă de adolescent; Clasa în care nu se întîmplă nimic; La revedere, Făt-Frumos; Ah, acești adolescenți; Dincolo de joc; Din viața pionierească; Anotimpul dragostei; Împărăția de zahăr; Enigma florii albe; Cu capul în nori; Vulturi pe arborele de foc; Neștiutul cerc al sărutului (teatru); Rondul de flori, Cine-i oare Făt-Frumos? (teatru).

Pentru toți, poveștile încep cu: „A fost odată..." Dar pentru voi, copii, care ați adunat în ochi toate poveștile, cea mai frumoasă dintre ele este aceea pe care o trăiți în prezent, luptînd (și, ehei, ce buzdugane mai aveți!) împotriva unor balauri ce se ascund în spatele neștiinței, obrăzniciei, delăsării, înfumurării... Poate de asta eu scriu povești despre azi!

iuliu rațiu

DE CE?

— De ieri stau și mă tot gîndesc!

— O adevărată performanță...

— Degeaba încerci să fii ironic. Mai bine te-ai gîndi și tu...

— O zi și o noapte într-una?! Și la ce?

— De ce ne-au așezat pe noi în aceeași bancă? Eu cred că asta nu-i o întîmplare: au urmărit ei ceva.

— Ei?!...

— Da, da, nu te mai preface că nu înțelegi. E clar, că nu întîmplător... Ascultă: Nu cumva scrii poezii?

— Nu! De ce?

— Ei știu că mie nu-mi plac poeziile și atunci...

— Nici o grijă! Nici eu nu le pot suferi. Dealtfel, Lenuța...

— Care Lenuța? Numărul unu, sau numărul doi?

— De trei zile, de cînd sînt la voi în clasă, n-am avut timp să aflu care este una și care-i cealaltă... Am observat însă că are 352 virgulă 5 pistrui...

— Virgulă 5... Am înțeles: îți place matematica! Ești vreun mic geniu într-ale socotitului. Te-au pus să te iei la întrecere cu vreun calculator și l-ai făcut praf. Asta-i: le-am mirosit tot aranjamentul! Ce și-au zis: Îi punem pe amîndoi în bancă și poate se... molipsește și el. Că nu știu cum se face că eu iau numai de-alde 6 la matematică...

— Iar eu numai de-alde 5...

— Deci, nu-i asta! Atunci poate că ești vreun înotător.

— Înotător?!

— Da, de ce te miri? Au aflat că era să mă înec astă-vară la bazin și au hotărît, chipurile, să mă ajute...

— Atunci să știi că au greșit-o, frățioare: habar n-am să înot. Dealtfel, mie nu-mi place nici marea. Eu, vara, mă duc numai la munte...

— La munte? Umbli așa pe ici, pe colo, cu cortul?

— Poftim?

— Gata, s-au dat de gol amicii. Vor să facă și din mine un excursionist! Ba poate chiar, un expediționar... Să umblu, cît e ziua de mare, după plante rare, după roci și cîntece bătrînești...

— După cîntece?

— Da, cu magnetofonul: «Nu vrei, dadă Ană, să te produci un pic, aici, în microfon? Că vrea Lenuța numărul-doi, să țină o comunicare despre: «Influența mediului asupra melosului»...

— Măi, da le vezi...

— Habar n-am! Și tocmai de asta, sînt sigur, te-au pus cu mine în bancă. Tu, mare excursionist...

— Eu?! Glumești! Eu stau, cu mama, numai la case de odihnă...

— Da?

— Da!

— Atunci nu mai înțeleg nimic. Ascultă: de pictat, pictezi?

— Nu...

— Bun! La concursul de creație tehnică ai concurat vreodată?

— Nu înțeleg, drept cine mă iei?!

— Hm! Te pomenești că și vocea îți este în schimbare...

— Ba sînt chiar afon...

— Ca și mine... Da, nu, nu! Nu se poate. Am găsit: sigur faci balet!

— Balet?...

— Cum, nici măcar balet nu faci? Dar e nemaipomenit! Asta înseamnă că, la fel ca mine, nu faci nimic și atunci...

— Atunci, ce?

— Atunci am înțeles: tocmai de asta ne-au pus pe amîndoi împreună.

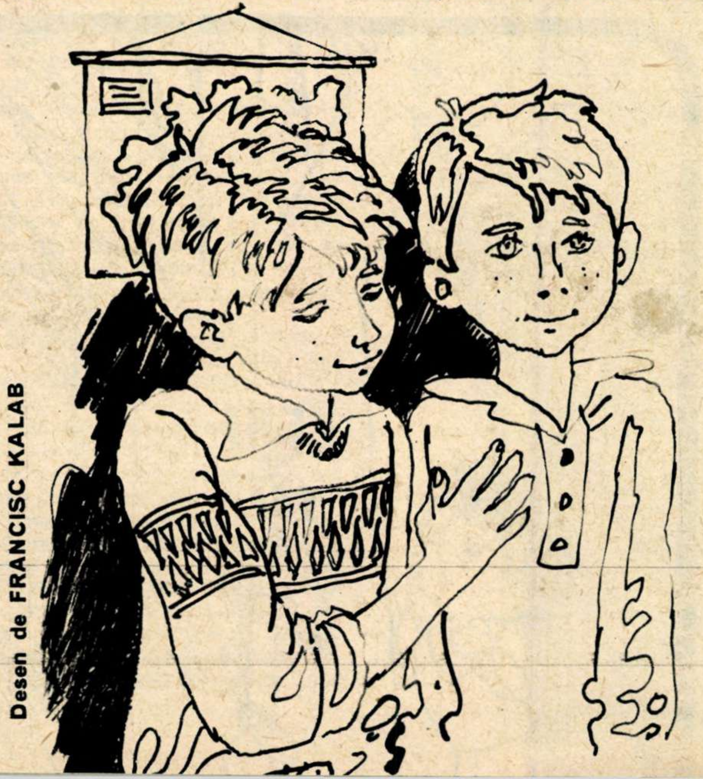

Desen de FRANCISC KALAB

O AVENTURĂ CA LA CARTE

— Ți-am propus încă de astă-vară, dar nu m-ai ascultat: cîți copii din lume crezi tu că au văzut cum arată un ou de vultur? Unu, doi, cel mult trei... și noi am fi fost printre ei! Dar în loc să ne urcăm pe stînca aceea, am coborît cu funicularul. Că ție nu-ți plac aventurile! Tu stai cu picioarele pe pămînt... De parcă stînca aceea ar fi plutit în cosmos, nu ar fi crescut din străfundurile Terrei... Sau, poate, îndrăznești să spui că gaura pe care am văzut-o astă-toamnă la Malul Roșu nu era pe pămînt, că și aceea era, undeva, în Calea Lactee?... Ce aventură am mai fi trăit și atunci! Cu puțină apă și cu un lanț... Trebuia numai să avem puțină răbdare, să așteptăm pînă stimabila ar fi apărut și gata, a noastră era: cu pielea ei negricioasă și cu dințișorii ei frumoși, din care am fi stors o picătură, doar o singură picătură. Ah! mă cutremur de plăcere și acum, gîndindu-mă cum ne-ar fi privit băieții, cînd le-am fi arătat bobița aceea de lichid cleios:

«Măi, cutare, tu știi ce-i picătura asta?»

«Apă chioară!»

«Nu...»

«Ulei...»

«Nu prea...»

«Glicerină...»

«Țiii...»

«Că n-o fi nitroglicerină?! Să explodeze...»

«Te-ai apropiat... E venin de viperă... clasa ofidienilor, dacă ai auzit, că despre asta scrie numai în zoologie, iar tu...»

Așa-i că ar fi fost o minune? Fii sincer și recunoaște că ar fi fost o aventură cum scrie la carte! Sau acum trei zile... Știu, știu... Mi-ai zis că animalul acela fioros, pe care l-am văzut eu, cu ochii mei, nu putea fi bursuc. Bine: să zicem că era o vulpe... Dar ție — ce să mai spun! — nu-ți plac aventurile nici cînd e vorba de vulpi! Adică, ce, ne-ar fi stricat să ducem o vulpe, legată de lanț, ca un cățeluș, la școală? Ce ne-am fi distrat! Că aventurile, nu-i obligatoriu să fie numai dramatice. Mai pot fi și vesele, cu ochii sclipind de haz... Dar apropo, ce sclipește acolo, la tine, pe bancă? Un tranzistor EFT 353? Și la ce zici că folosește? Cum? Asta-i bună: va să zică poți face cu el un dispozitiv mic cît o cutie de chibrituri, care poate imita cîntecul ciocîrliei... Și ce mai poate face? Sîsîie? Dar e formidabil! Cu alte cuvinte, ai putea să-l pui în servieta cuiva și cînd l-ar auzi ar crede că e sîsîitul unui șarpe boa... Fantastic! Știam eu că și ție îți plac aventurile!

UTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

Mihail Kogălniceanu

„EU PREFER ATRIA MEA“

Una din cele mai luminoase persona- ăți, nu numai ale culturii românești, ale întregii noastre istorii, este, fără doială, Mihail Kogălniceanu, care s-a lat printre figurile centrale ale revo- ţiei de la 1848, ale Unirii Principatelor la 1859 și mai tîrziu ale cuceririi dependenței de Stat a României. fost ministrul nostru de externe în npul Războiului de Independență, toricul și oratorul fără egal, profeso- și editorul de cronici vechi, deschi- torul de drumuri noi pentru spiritua- atea neamului nostru. Făcîndu-i por- etul, Octavian Goga exclama inspi- t: «Kogălniceanu! Ce bloc formidabil stîncă, ce mare senior al trecutului, ersonalitatea lui se așterne domina- are de-a curmezișul veacului al XIX- a la noi, sentințele lui își păstrează loarea axiomatică în gîndirea neamu- ». Privit în diversele ipostaze de în- umător cultural sau istoric, de om po- c cumpănind trebile interne sau ur- rind ițele echilibrului internațional, cît îl apropii mai mult din orice rte, la orice punct al vieții sale, el tigă în fața celui mai exigent ana- t. «Pe seama unei judecăți normale prinse să puie la cîntar oamenii, ări și lucruri, cu gîndul de a desluși iile mari ale trecutului unui popor, gălniceanu apare ca o semnificație totul particulară.» Într-adevăr, din ce unghi am privi-o, personalitatea Kogălniceanu ne apare la fel de complexă și de originală, la fel de măreață și de copleșitoare.

Din anii fragezi ai copilăriei, Mihail Kogălniceanu a îndrăgit poporul român, istoria sa națională, cronicile aflate în casa tatălui său și citea cu pasiune literatura română și mai cu seamă acel minunat roman popular, **Alexandria,** una din operele cele mai răspîndite pe atunci în Țările Române. De tînăr, Kogălniceanu arată interes pentru artele plastice și pentru strîngerea de cărți și reviste în limba română sau în limbile străine pe care le învățase foarte bine: franceza și germana.

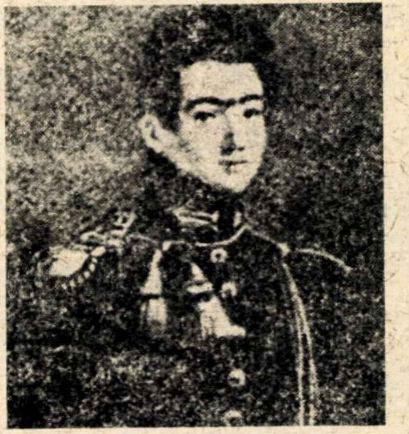

Mihail Kogălniceanu, tînăr...

După ce copil fiind studiază în țară, pleacă să-și continue studiile în străinătate, în Franța și apoi în Germania, unde obține numeroase premii pentru strădaniile și excelentele sale rezultate la învățătură. Dar și în străinătate ca și în Moldova, el nu se mulțumește numai cu cunoștințele oferite de școală. Însetat de cunoaștere, Kogălniceanu studiază enorm în diferite domenii — istorie, literatură, filozofie, științele naturii. Tînărul Kogălniceanu citește cu pasiune: ziare, reviste, se interesează de evenimentele internaționale cu dorința arzătoare de a găsi pentru țara lui o cale fericită de dezvoltare și propășire. În timpul studiilor, el își însușește ideile progresiste ale vremii sale. Acolo el își consolidează concepțiile de viață, patriotice, progresiste și revoluționare, pe care le va pune în practică, la întoarcerea lui în țară. Dragostea lui de țară a crescut în străinătate. Răspunzînd unei scrisori a surorilor sale, Kogălniceanu scria: «Mă întrebați cum mă simt în Franța. Rău. E o țară frumoasă, bogată, civilizată, puternică, dar cum nu sînt francez, eu prefer patria mea. N-aș schimba săraca Moldovă nici pentru întîiul tron din lume.»

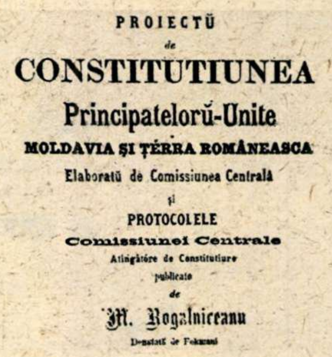

PROIECTŬ
de
CONSTITUTIUNEA
Principatelorŭ-Unite
MOLDAVIA ȘI ȚÉRRA ROMÂNEASCA
Elaboratŭ de Comissiunea Centrală
și
PROTOCOLELE
Comissiunei Centrale
Atingătóre de Constitutiune
publicate
de
M. Kogalniceanu
Deputatŭ de Fokșani

Omul care a participat la nemurirea gloriei românești, editînd cronici, scriind **Istoria Valahiei, a Moldovei și a valahilor de peste Dunăre,** care a făcut să apară, la 1840, revista **Dacia literară,** redîndu-ne identitatea națională, ilustrul bărbat de stat, Mihail Kogălniceanu s-a stins din viață la 2 iulie 1891, lăsîndu-și personalitatea în temeliile statului român modern și ale culturii noastre naționale.

ION DODU BĂLAN

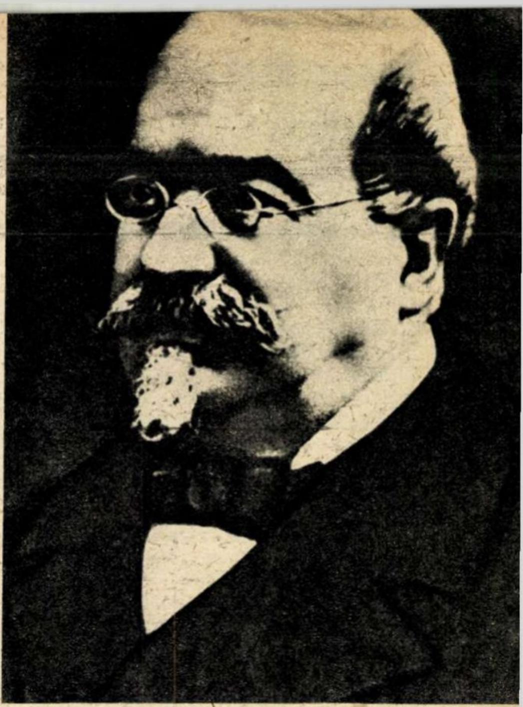

...și la vîrsta senectuții.

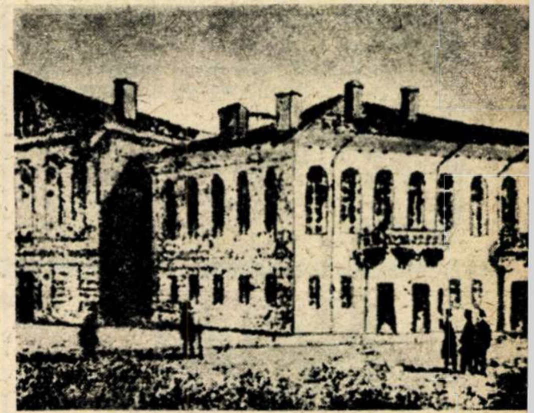

Fostul Teatru Național din Iași.

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON

(Urmare din pag. 3)

— Pe șoseaua dinspre Alexandria... s-a pus în mișcare un regiment întreg. M-am ținut după coloană...

Ăsta-i bucureșteanul nostru... că-i șofer, negustor, sau doctor, îi place să pălăvrăgească. Uită că-i război, că trebuie să-și țină gura. Doar sîntem în război și frontul e la Iași.

— De unde știi dumneata că nu-i vorba de o divizie?

Mă învăluie iarăși cu o privire scurtă și ironică:

— Simplu, dom'le, păi am întrebat, iar un românaș din coloană mi-a răspuns: «Sîntem Regimentul 2 călărași!»

Nu bate cîmpii. Regimentul ăsta există și e cantonat în zona de sud a orașului.

Ne apropiem de Piața Sfîntul Gheorghe. O cercetez cu atenție. E liniștită. Nici urmă de vreun eveniment. Trecătorii își văd de ale lor, fără să se grăbească. Magazinele de pe strada Lipscani nu și-au tras încă obloanele.

— O iau prin Piața Unirii?

Încuviințez printr-o clătinare a capului și-mi spun părerea:

— O fi vreun exercițiu...

— Aș! exclamă zeflemitor șoferul. Ce fel de exercițiu e ăsta cu muniție de luptă?!

Rîde. Firește, de mine, de naivitatea mea.

Deci, «Regimentul 2 călărași» a ieșit din cazarmă, gîndesc eu. Cu muniție de luptă... Alarmă reală sau nu, căpitanul Demetriad ar fi trebuit să mă avertizeze... Dar n-a făcut-o. De ce oare?»

— Poftim!... sare în sus șoferul, bucuros că poate să-mi demonstreze că nu-i un palavragiu. Poftim, militarii!...

Într-adevăr, în timp ce mașina înaintează spre Podul Senatului văd pe partea stîngă a drumului o coloană de infanteriști intrînd în marș pe Calea Rahovei. Rețin fără dificultăți elementele echipamentului de luptă. Exercițiu? Alarmă reală? Totuși nimic în jur nu trădează ceva ieșit din comun.

— Ia-o la dreapta, pe Victoriei! îl ghidez pe șofer. Oprești la Poștă!

Un minut mai tîrziu, «Buick»-ul frînează în fața Palatului Poștei. De fapt, ciudata mea misiune de aici începe. Cobor, nu înainte de a-i lăsa șoferului Buletinul de populație. Traversez în fugă strada, «Grand-Hotel»-ul este ocupat în întregime de ofițeri nemți de aviație. Nu întîmplător, căci undeva, în spatele hotelului, la nici o sută de metri, pe strada Ilfov, se află sediul Misiunii germane aero, comandată de generalul Gerstenberg.

Trec pe lîngă imensele geamuri ale restaurantului «Grand-Hotel» și zăresc fețele vesele ale aviatorilor germani. Beau bere și mănîncă crenvurști îngălbeniți de muștar... De ce m-o fi expediat căpitanul Demetriad într-o misiune de recunoaștere? Să-i văd pe hitleriști mîncînd crenvurști?

Intru în hotel și mă duc direct la serviciul de recepție. Un funcționar blond, cu ochi albaștri, cu mîneca stîngă a hainei vîrîtă în buzunar, mă întîmpină cu amabilitate, întrebîndu-mă în românește cu ce poate să-mi fie de folos. Îi răspund în germana mea fără cusur.

— La ce cameră locuiește domnul căpitan Willy von Pflug?

Desigur, pe acest **von** *l-am inventat pe loc, ca să-l oblig pe funcționar, invalid de război să deschidă un registru și să caute în el. În vremea asta, eu îmi aprind o țigară și-mi rotesc privirile. Pace... pace deplină! Hotelul doarme sau se preface că doarme.*

— Domnule...

Sună însă telefonul și funcționarul mă abandonează. Răspunde... Ascultă... Lasă receptorul jos, își cere scuze și-și părăsește locul îndreptîndu-se spre ușa ce dă în restaurant. Îl aud cum strigă în germană: «Domnul maior Blum, urgent la telefon!» Revine apoi la birou, urmat de un ofițer scund și dolofan. Îl urmăresc: moare de căldură, și-a descheiat vestonul și-i zăresc cămașa udă de transpirație. Strigă milităros, în receptor: «Maiorul Blum la telefon!... Da, domnule general!... Cum? Am înțeles, domnul general!» Pune receptorul în furcă, rămîne însă lîngă aparat. S-a îngălbenit. Funcționarul cel blond a observat acest lucru și-l întreabă: «S-a întîmplat ceva?» «Alarmă, Hans, alarmă!» îi răspunde maiorul cu bunăvoință, după care o pornește grăbit spre restaurant.

În sfîrșit, funcționarul, la fel de atent, îmi comunică: «Îmi pare rău, dar maiorul von Pflug nu locuiește la noi». Mulțumesc și ies în stradă. După cîțiva pași mă opresc în dreptul unui geam să-mi arunc o privire în local: vreo zece ofițeri de aviație se pregăteau să plece.

Așadar, oamenii generalului Gerstenberg intrau în alertă. Ceva tot am prins. Peste drum, șoferul coborîse din mașină și mă aștepta, cu cele două portiere din față deschise.

(Va urma)

DIN NOU:

TOATE PÎNZELE SUS!

După milenii de folosință exclusivă a pînzelor, după vreo sută de ani de serviciu în paralel cu primele motoare destinate navigației, după peste o jumătate de secol de cădere în uitare, pînzele se înalță iarăși la catarg. Criza energetică a dus la reconsiderarea tuturor mijloacelor de propulsie și nu era nici un motiv ca pînzele de corabie, care au slujit omului cu atîta devotament, să fie omise.

Cei ce și-au amintit de ele sînt navigatorii japonezi, ale căror petroliere fac multe mii de kilometri de la porturile unde încarcă prețiosul combustibil și pînă la destinație. În stilul ordonat care le este specific, constructorii de nave niponi au studiat întreaga experiență de specialitate acumulată pînă în prezent, în căutarea unor soluții care să răspundă cerințelor momentului actual. Ei și-au definit astfel căutările: să se găsească sistemul de pînze sau alt sistem de suprafață portantă care:

— să fie adaptabil la petrolierele existente avînd între 10 000 și 35 000 de tone;

— asociat motorului navelor, să ducă la o economie de combustibil de peste 10 la sută;

— să poată fi comandat de la distanță de la un post central și astfel să nu pretindă o sporire a echipajului;

— să nu ceară decît o întreținere simplă.

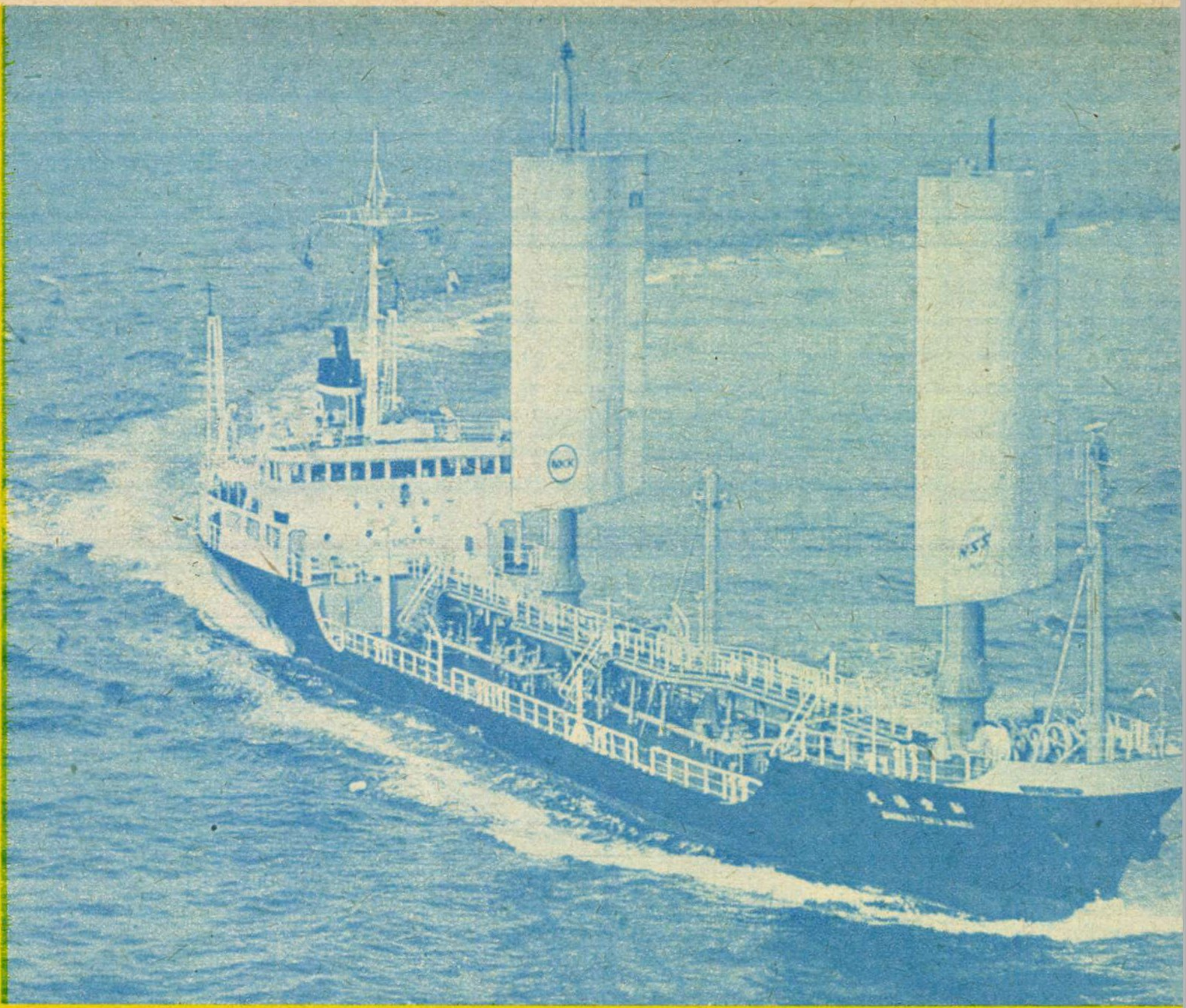

ORIZONT ȘTIINȚIFIC

Din tainele vieții. Ipoteza dinozaurilor-amfibii a fost respinsă în urma studierii toracelui lor. Un specialist a observat că sauropodele nu prezintă toracele rotund și lat, membrele slabe și scurte pe care le au «patrupedele de apă dulce» ale prezentului, ca hipopotamul. Cutia toracică a brontozaurului — îngustă și prelungă —, membrele — solide ca niște stîlpi —, totul aduce mai curînd cu structura unui elefant. Trăsăturile socotite ca specifice unui animal amfibiu, ca poziția ridicată a nărilor, lungimea gîtului, forma și așezarea dinților trebuiau explicate altminteri. Cele două tipuri de dantură ale animalelor din această familie nu era obligatoriu să servească procurării hranei din vegetația acvatică, ele putînd să «atace» orice tip de vegetație.

(Va urma)

CELE NOUĂ DESENE DE MAI JOS NU SÎNT IDENTICE DECÎT... DOUĂ CÎTE DOUĂ. CARE SÎNT PERECHILE ȘI CARE DESEN RĂMÎNE... FĂRĂ PERECHE?

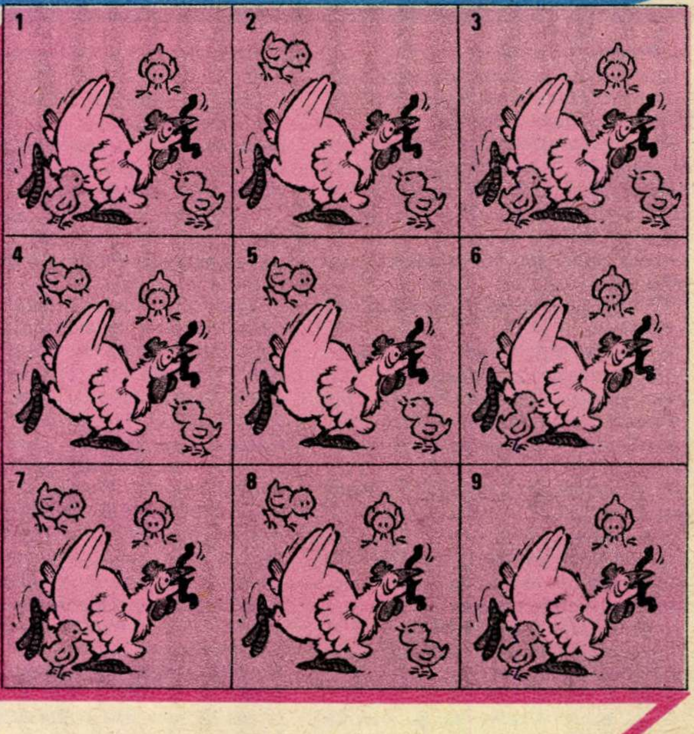

dar, să ne așteptăm, în veacul
onicii, să-i vedem iarăși pe ma-
ățărîndu-se pe catarge și desfă-
înzele spînzurați deasupra valu-

ă calcule lungi, în care ordina-
și-a spus și el cuvîntul, după
pe machete în suflerii (ca avioa-
și experimentări (despre ele
orbi mai pe larg în... Almanahul
zătorii» 1982!), concluziile au fost
limpezi:
mărimea navei nu influențează
de forță adus ei de pînze pe
pătrat;
plusul de viteză adus de fiecare
pătrat de pînză este mai mare
ezele mari decît la cele mici.
rolierul de 30 000 de tone a obți-
atorită pînzelor un plus de viteză
punzînd unei economii de 0,3
de combustibil pe metru pătrat
nză utilizată și pe an. Ceea ce,
ind în medie perioadele de vînt
nic, nul și favorabil, ar corespun-
ei economii anuale de circa 830
ne de combustibil.
zavantajele sistemului sînt la fel
portante. Ele urmează a fi încă
ate. Aceasta va fi cu atît mai ușor
un prim petrolier de 10 000 de
a și fost echipat cu două catarge
greement. Numele lui este
aitoku Maru (în imagine). Căpi-
noii nave hibride, cu pînze și
are, va fi cum era de așteptat...
omputer!
ta bene: o economie de 10 la sută
la combustibilul consumat pe
aga planetă pentru transporturile
ne s-ar ridica la 140 de milioane
one anual. Merită încercarea, nu
eți?

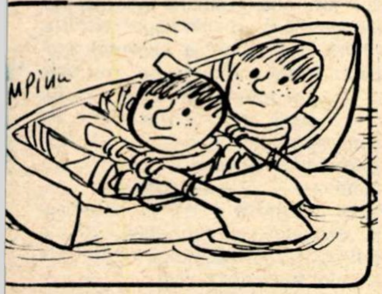

DE CÎTE ORI 55 ?

Scrieți în cîmpurile desenului de
nai jos de șase ori numărul 5, de
rei ori numărul 10, de trei ori numă-
ul 15 și de cinci ori numărul 20,
n așa fel ca suma lor de-a lungul
iecărei linii drepte trasate în figură
ă fie egală cu 55.

SOLUȚIA ÎN NUMĂRUL VI-
TOR.

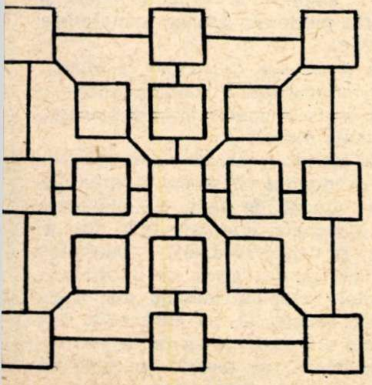

CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

Răspuns la problema din numărul trecut.

Dacă bețișoarele sînt foarte subțiri și se ating, avînd cel puțin un punct comun, avem de studiat două cazuri. Dacă ele nu mai au nici un alt punct comun, înseamnă că nu sînt paralele, deci ele împart planul în patru regiuni distincte. Dacă mai au un punct comun, atunci au toate punctele comune și în acest caz se suprapun: planul va fi împărțit numai în două regiuni.

Dacă bețișoarele au grosime, distingem între zona în care se află bețișorul și zonele din afara sa. Avem astfel o zonă în care cele două bețișoare se suprapun; alte patru porțiuni — cîte două pentru fiecare bețișor — de o parte și de alta a părții lor comune. Și, în fine, cele patru regiuni ale planului dintre bețișoare. Acestea fiind circulare în secțiune, nu se pot suprapune. Dar dacă sînt paralele, lucrurile se schimbă. Analizați cazul bețișoarelor paralele atît în varianta bețișoarelor foarte subțiri cît și în cea a bețișoarelor cu grosime.

Un milion de prieteni

Oare marii campioni Bjorn Börg și Jimmy Connors știu totul despre tenis? Ei bine, nu! De exemplu, habar n-au că harnicul meu corespondent **Vasilică Dinga** din Cașin-Bacău «ține» cu Borg, iar prietenul său cel mai bun, D.D., cu Connors. Viața de suporter e însă dificilă... Cînd cîștigă Borg, amicul D.D. se necăjește de parcă ar fi de vină Vasile, care, la rîndul lui, se face foc dacă învinge Connors... În cele din urmă, după o dispută în care fiecare a subliniat cu sîrg defectele jucătorului cu care «merge» partenerul, s-au certat. Nu-și mai vorbesc! Mai cu minte, Vasilică încearcă acum să-l împace pe amic, dar nu știe cum.

Dragii mei, vă osteniți degeaba. În tenis, singurul lucru pe care trebuie să-ți fie ciudă **e propria greșeală:** o minge rău plasată, un servici slab, un retur dincolo de linie. Acest principiu se potrivește tuturor sporturilor.

Aflu cu plăcere că și voi jucați tenis. Acum, în vacanță, veți avea timp destul ca să «dezbateți» direct pe teren problemele tenisului. Mă bucur că nu faceți parte dintre așa-numiții «sportivi de tribună» sau «de televizor», care, cu șalele înțepenite de stat pe loc, pălăvrăgesc, strigă și se ceartă pînă-i dor fălcile. Subiecte: că arbitrul nu e corect, că antrenorul nu e bun, că jucătorul cutare n-are talent și mai ales că «dacă aș fi eu în locul lor uite-așa aș face!»

Voi doi însă n-ați căzut în această meteahnă, voi sînteți sportivi adevărați, deci o porție de cros, încălzirea și... cine servește? Așteptăm vești despre întrecerile de tenis din școala voastră.

Ovidiu Zotta

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni»**.

JURNALUL Olguței

DRAGELE MELE PRIETENE,

Pentru zilele călduroase, confecționați-vă singure o bluză... fantezi! Sînt sigură, o veți purta cu mare plăcere, aceasta și pentru faptul că vă veți putea bronza mai bine. Alegeți un material subțire, vaporos, uni sau imprimat, care trebuie să aibă 45 cm lungime și 90 cm lățime. Croiți bluza, volanele (unul pentru decolteu, cu o lungime de 60 cm, și două pentru părțile laterale, fiecare cu o lungime de 80 cm și cu o lățime de 4 cm) și cordoanele (două pentru talie, fiecare cu 6 lungime de 90 cm, și două pentru gît, fiecare cu o lungime de 30 cm). Coaseți pensele, fixați cordoanele și volanele, apoi dublați decolteul și părțile laterale cu o fîșie de material pe bie. Cu puțină imaginație, volanele le puteți realiza, după gustul vostru, din dantelă sau din extrafor lat, asortat cu una dintre culorile imprimeului. Vă doresc succes!

Olguța

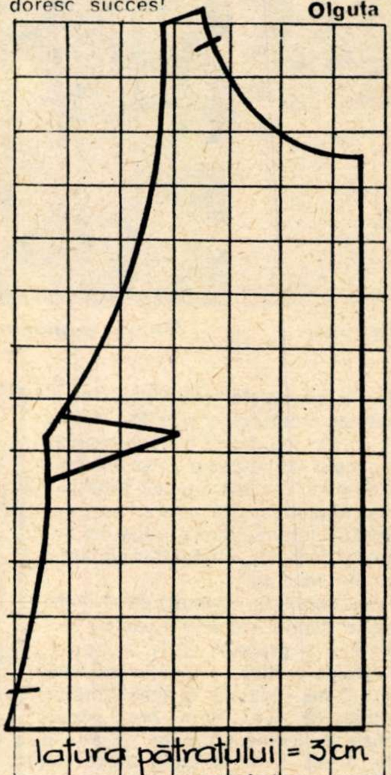

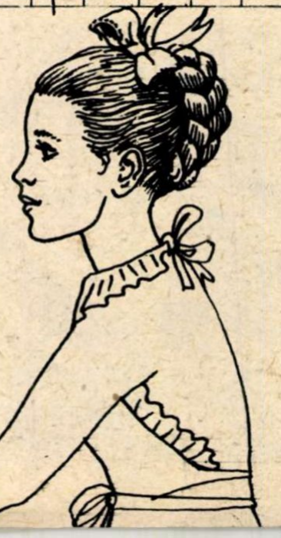

Aritmogrif

PUNEȚI ÎN LOCUL CIFRELOR LITERELE CORESPUNZĂTOARE. LA O DEZLEGARE CORECTĂ VEȚI AFLA, PE ORIZONTALA I—II, UN ANSAMBLU DE REGULI CU PRIVIRE LA MODIFICAREA CUVINTELOR ȘI ÎMBINAREA LOR ÎN PROPOZIȚII, IAR PE VERTICALE — NOUĂ NOȚIUNI TEMATICE DIN ACELAȘI DOMENIU.

		9	8	3		8	18	3		
	8	10	6	14	15	10	12	2	19	
	5	4	9	6	16	17	7	5	16	
	9	12	5	2	7	8	11	6	5	
I	1	2	3	4	3	5	6	7	3	II
	10	3	13	3	5	3	9	16	2	
	11	11	3	5	6	9	3	11	6	
	3			6	15	5			5	
	2			15		6			12	
				3		15				

* * *

POMPILIU
ASPIRATOR

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
MARGARETA MICU

Prezentarea artistica:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scinteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

Coventry

UN ORAŞ RENĂSCUT DIN PROPRIA-I CENUŞĂ

Însemnări de călătorie de
NICOLAE PLOPEANU

Londra — prima victimă a bombardamentelor hitleriste — şi-a refăcut clădirile distruse.

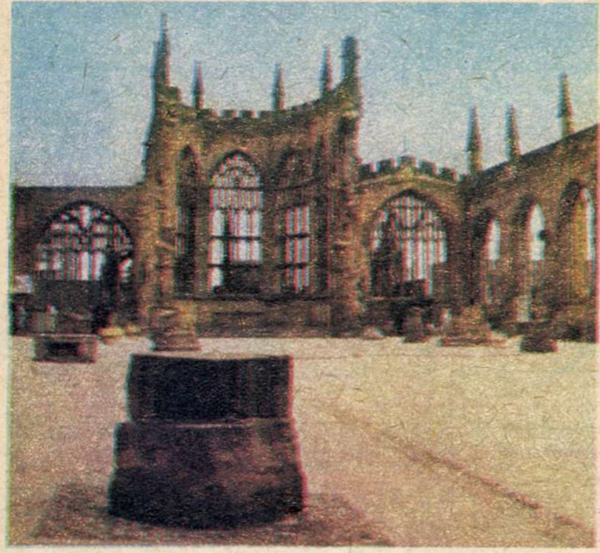

Coventry: pe unde a trecut tăvălugul războiului.

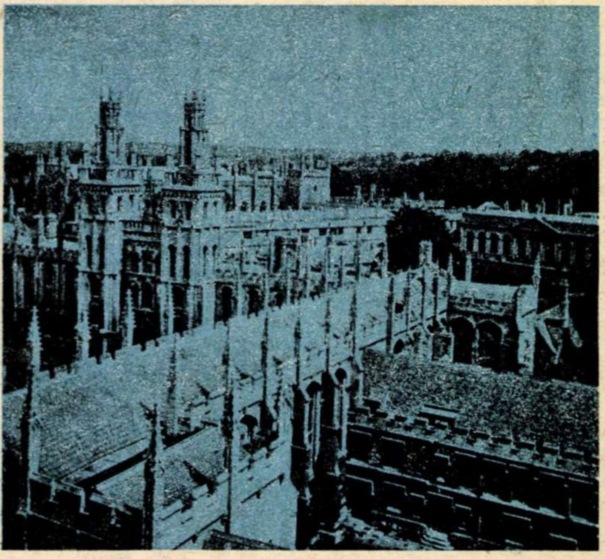

Oxford — monumente arhitectonice care stîrnesc admiraţie.

Pe harta Europei, cel de-al doilea război mondial a lăsat urme adînci, pe care numai voinţa oamenilor de a face ca viaţa să triumfe, să-şi urmeze cursul normal, a fost în măsură să le cicatrizeze. N-a fost uşor să se ridice din cenuşă ceea ce tăvălugul marii conflagraţii a năruit de-a lungul şi de-a latul continentului. Vor rămîne în amintirea generaţiilor prezente şi viitoare tragediile unor localităţi ca Oradour sur Glane (Franţa) şi Lidice (R.S. Cehoslovacă), unde tot ce a existat — fiinţe omeneşti sau clădiri — a fost trecut «prin foc şi sabie». Nici ţara noastră n-a fost scutită, după cum se ştie, de prăpădul distrugerilor, Galaţi şi Moisei stînd mărturie ca aşezări martire.

Printre oraşele continentului nostru, pe care hitleriştii au vrut să le distrugă din temelii se numără şi Coventry, important centru economic şi cultural al Marii Britanii, unul din «pilonii de oţel» ai regiunii Midlands, care a constituit inima acelui «atelier al lumii» din secolul trecut şi care astăzi realizează cele mai variate maşini-unelte de înaltă performanţă şi tehnicitate.

Am călătorit spre Coventry, venind de la Londra, pe autostrada care trece prin Oxford, renumit centru universitar britanic, unde şi-au făcut studiile personalităţi cu renume din istoria trecută şi prezentă a ţării. Cu cît ne apropiem de Midlands, verdele pajiştilor şi al crîngurilor de magnolii şi rododendroni, dominante pe tot parcursul, este înlocuit de culoarea cenuşie-neagră a coşurilor de fabrici şi uzine, a centralelor electrice, a combinatelor siderurgice şi a locuinţelor cu cîte un etaj, tipice acestei regiuni. În această «împărăţie a fumului», care a schimbat numele acestui ţinut din «The Midlands» în «Ţara neagră», pulsează puternic inima industriei britanice şi, mai ales, a industriei construcţiilor de maşini.

Istoria oraşului Coventry datează din primele secole ale erei noastre. Numele îi vine probabil de la un cuvînt, de origină celtică — însemnînd vale, depresiune, văgăună. În acele timpuri, pe malurile rîului Avon erau păduri întinse în mijlocul cărora se afla o vale. Acolo a fost înfiinţată o aşezare, locuitorii căutîndu-şi adăpost din calea diverselor incursiuni ale popoarelor care au invadat insulele britanice. Prin 1016, năvălitorii au masacrat populaţia, dar localitatea nu şi-a încetat existenţa. Cam opt secole mai tîrziu, cînd muncitorii din Midlands s-au ridicat la luptă pentru condiţii mai bune de viaţă şi muncă, autorităţile au trimis împotriva lor trupele. Şi, în august 1819, pe cîmpia St. Peter, din apropiere de Manchester, unde se ţinea adunarea muncitorilor, au rămas 14 morţi şi 618 răniţi.

De-a lungul secolelor Coventry a cunoscut schimbări, care poartă în ele pecetea continuităţii. Acest lucru s-a văzut cu deosebită claritate în ultimele decenii. Distrus de bombardierele hitleriste — raiduri ucigătoare au avut loc în august şi noiembrie 1940, aprilie 1941 — oraşul şi-a refăcut rănile şi s-a reclădit în cadenţele anilor postbelici, prin dăruirea celor însetaţi de pace, care vedeau în fiecare clădire, nouă sau recuperată, o victorie împotriva coşmarului războiului. Din aceste considerente, Coventry este oraş înfrăţit cu Galaţiul nostru care, de asemenea, a suferit masiv distrugerile hitleriste.

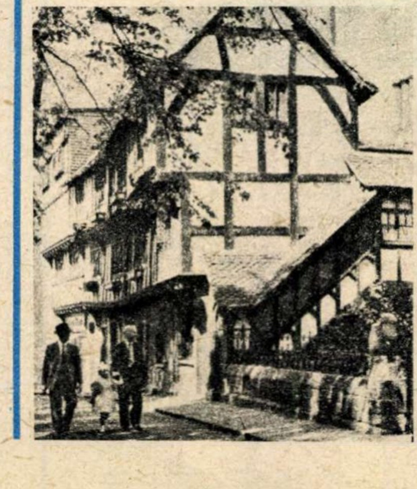

Înainte, Coventry era cunoscut pentru monumentele sale în stil gotic, pentru construcţiile din epoca tudoriană, georgiană şi victoriană care au stîrnit admiraţie. Totodată, oraşul era un renumit centru al industriei textile, al construcţiilor de automobile şi tractoare. Reconstrucţia de după război, pornită din dorinţa de a reclădi totul mai trainic şi mai frumos, a ţinut seamă de aceste «specializări», racordînd însă totul la curentul profundelor înnoiri impuse de cerinţele lumii contemporane. Pe lîngă noi fabrici cu profil asemănător celor de dinainte de război, în oraş s-au înălţat întreprinderi moderne — electronice şi chimice — corespunzătoare progreselor dobîndite de ştiinţa şi tehnologia britanică şi mondială. Şi, în mod firesc, locul vechiului institut de învăţămînt superior a fost luat de noi colegii, care pregătesc specialişti în tehnologia avansată.

La Coventry tradiţia arhitectonică a fost păstrată numai în măsura în care nu s-a opus noului. Au fost refăcute multe din clădirile distruse, în stilul de altădată, dîndu-li-se, însă, o patină nouă. În ceea ce priveşte stilul arhitectonic al noilor construcţii, aici au fost sfărîmate multe canoane. Tot ceea ce s-a înălţat nou — clădirile din centrul oraşului, impozantele construcţii de pe străzile Priory, Greyfriars, Trinity şi altele — a respectat liniile şi culorile moderne, apelînd la materiale adecvate.

Ca şi în alte oraşe din Midlands, la Coventry există încă multe probleme importante, în special inflaţia, şomajul, asistenţa socială.

Dar locuitorii ştiu că obiectivele social-economice nu se pot înfăptui decît în condiţii de pace, de înţelegere şi colaborare internaţională. De aceea, la Coventry există o puternică mişcare pentru pace şi dezarmare, locuitorii oraşului militînd pentru ca ororile războiului, pe care le-au cunoscut atît de bine, să nu se mai repete, pentru ca nicăieri pe glob să nu mai existe oraşe-martire.

Foto: Grigore Prepeliță

Din sumar:

- — Acțiunea «Mesagerii prieteniei pionierești» (pag. 3)
- — Temerarul — episodul 4 (pag. 4—5)
- — Un bogat «Rucsac al vacanței» (pag. 6-7)
- — Să stăm de vorbă despre viitor, cu prof. univ. dr. Edmond Nicolau (pag. 10)

Cutezătorii

JOI, 9 IULIE 1981,
ANUL XV (NR. 718)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

28

CADRAN POLITIC

O săptămînă deosebit de rodnică, bogată în evenimente, reprezentativă pentru modul cum întreaga țară își împletește strădaniile sub semnul izbînzilor prefigurate în documentele celui de-al XII-lea Congres al partidului.

● **VII ANGAJAMENTE** ale colectivelor de oameni ai muncii din întreaga țară marchează hotărîrea întregului popor de a urma neabătut orientările cuprinse în magistrala expunere a tovarășului Nicolae Ceaușescu la recentul Congres al consiliilor oamenilor muncii.

Semne tot mai bune pentru cincinalul a cărui primă treaptă o marchează însuși anul pe care îl parcurgem.

● **Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a făcut o vizită de lucru** la Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice Fundulea. Vizita secretarului general al partidului, în momentul cînd în majoritatea zonelor agricole ale țării a început cea mai importantă campanie agricolă a anului, strîngerea cerealelor — este plină de semnificații în ceea ce privește grija partidului față de dezvoltarea agriculturii socialiste, față de pîinea țării.

● **Lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale,** desfășurate de curînd la București, au prilejuit dezbaterea și adoptarea unor importante legi de către forul legislativ suprem al țării: Legea pentru adoptarea Planului național unic de dezvoltare economico-socială a României în perioada 1981—1985, Legea pentru adoptarea Planului de dezvoltare a agriculturii și industriei alimentare în perioada 1981—1985, Legea gospodăriei comunale, precum și Apelul adresat parlamentelor țărilor semnatare ale Actului final al Conferinței de la Helsinki.

Un popor harnic și independent își afirmă încă o dată dorința de a trăi muncind, în pace și prietenie cu toate popoarele lumii.

● Vineri, 3 iulie 1981, a început **Vizita de lucru în județul Gorj a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.**

În cadrul marii adunări populare din municipiul Tg. Jiu, tovarășul Nicolae Ceaușescu a ținut o amplă și importantă cuvîntare. Minerii, energeticienii, constructorii de mașini, petroliștii, toți oamenii muncii din județul Gorj au primit cu vie satisfacție aprecierile secretarului general al partidului adresate muncii lor și s-au angajat ca, în acord cu efortul întregului popor, să contribuie tot mai susținut la îndeplinirea acelor obiective și sarcini menite să asigure propășirea țării.

FORUM a'81

1

2

3

4

5

6

URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR — TOT ÎNAINTE!

Bușteni: în direct și prin intermediul imaginilor — **Forumul județean, Prahova.** Chiar în ziua festivității de deschidere — 23 iunie — cei 132 pionieri-delegați au participat la vernisajul expoziției de desene «E tinerețea noastră partidului datoare». Dar pentru pasionații penelului s-a inaugurat și aici, în tabără, un atelier de pictură. După cît de intens lucrează (foto 1) pare-se că se anunță o nouă expoziție. Nici nu e de mirare, le stau la dispoziție atîtea subiecte — căci programul taberei forumului e foarte bogat. Avem însă și oaspeți-artiști: pe pionierii din Bușteni și Cîmpina. Iată o secvență din programul pe care ni l-au prezentat: grupul folk și corul Școlii generale nr. 2 din Bușteni (foto 2). Sîntem deja în focul dezbaterilor (foto 3): exprimăm opinii, împărtășim din experiența unităților, apar inițiative îndrăznețe, menite să îmbogățească activitatea noastră pionierească. Păcat că nu vă putem prezenta forumul nostru minut cu minut. Pentru că a fost foarte plăcută și intîlnirea noastră cu pionierii din orașul Azuga, unde am participat la evocarea «Cinstim eroii neamului nostru» și la un concurs amical de jocuri sportive și distractive. Apoi gazdele ne-au condus în vizită la întreprinderile de sticlă și postav din orașul lor.

Am ales însă alte imagini dintr-o bogată zi de forum: un soare generos și la unison cu voia bună și cîntecul pionieresc ne-a însoțit dis-de-dimineață spre Zamora. Ajunși la ținta călătoriei noastre, împărțiți în două echipaje, ne apucăm imediat de lucru. Primul echipaj începe refacerea marcajelor turistice din zonă, iar cel de-al doilea dă un ajutor substanțial, precum se vede (foto 4), prietenilor salvamontiști din Bușteni, în transportarea materialelor de construcție necesare reparației cabanei lor. După orele de hărnicie — o binemeritată odihnă la cabana gazdelor (foto 5). Despre dezbaterile privind organizarea timpului liber, excursia la Urlătoare sau drumeția la Căminul Alpin, ca și despre concursul «Prahova pe coordonatele viitorului» sau întrecerile artistice și sportive, v-am putea relata aspecte foarte interesante dar încheiem, deocamdată, cu o secvență de la crosul taberei (foto 6).

Reporteri: **Laura Blidaru** și **Luminița Diaconescu**

INIȚIATIVA PIONIEREASCĂ ÎN ACȚIUNE. În localitatea Amara s-au desfășurat între 19 iunie — 28 iunie lucrările forumului pionierilor din județul Ialomița. La inițiativa unității de pionieri de la Școala generală Amara, s-au prezentat la forum cîteva detașamente care au relatat despre felul în care au reușit să-și îndeplinească integral angajamentul de muncă patriotică pe acest an. De asemenea, ei au vorbit despre modul în care au izbutit să încheie anul școlar cu rezultate foarte bune la învățătură și despre succesele deosebite obținute în cadrul Festivalului național «Cîntarea României».

URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR TOT ÎNAINTE!
FORUMUL JUDEȚEAN
POMÎRLA-1981

Botoșani: Transmite Diana Apostol:

● «Ne pregătim să devenim demni urmași ai comuniștilor» Sub acest generic noi, pionierii de la Forumul județean Botoșani, am organizat o vizită la Întreprinderea de sticlărie și porțelan din Dorohoi.

Am fost profund impresionați de munca și hărnicia sticlarilor care, cu răbdare și migală, realizează adevărate obiecte de artă ce se bucură de un binemeritat prestigiu în țară și peste hotare. Am avut totodată prilejul să cunoaștem în mod concret ce înseamnă calitate, eficiență, economie dar mai ales am văzut pe viu ce înseamnă disciplină muncitorească, hărnicie, corectitudine, colaborare, simț gospodăresc. Am făcut cunoștință cu fruntașii acestei întreprinderi la locul de muncă dar și la panoul de onoare. Discuțiile pe care le-am purtat cu comuniștii, cu uteciștii, au constituit pentru noi o adevărată lecție despre muncă și bucuriile ei. Am plecat convinși că, pentru unii dintre noi, aici va fi viitorul nostru loc de muncă.

La închiderea ediției

În zilele de 26—27 iunie 1981, la Cîmpulung Muscel a avut loc concursul Tetratlonul atletic cu participarea pionierilor din școli generale. Au cîștigat echipele Școlii generale nr. 8, Suceava, la fete, și Liceul Nicolae Bălcescu din Craiova, la băieți.

Aceste echipe și-au cîștigat dreptul de a participa la faza internațională a Tetratlonului atletic «Prietenia», care anul acesta se va desfășura în URSS.

România

E un nume de ţară şi de eternitate:
inima noastră-n silabele sale de flacără bate,
tîmplele noastre din zarea lui vin ca să-şi vadă
paşii străbunilor, prin vitejie şi prin baladă.

E-un nume de cîntec din zori pînă-n calmă-nserare:
steagurile flutură-n mari alaiuri de sărbătoare
şi eu le simt cum adaugă sub tînărul astru
sîngelui roşu dintotdeauna, şi galben şi-albastru...

DRAGOŞ VICOL

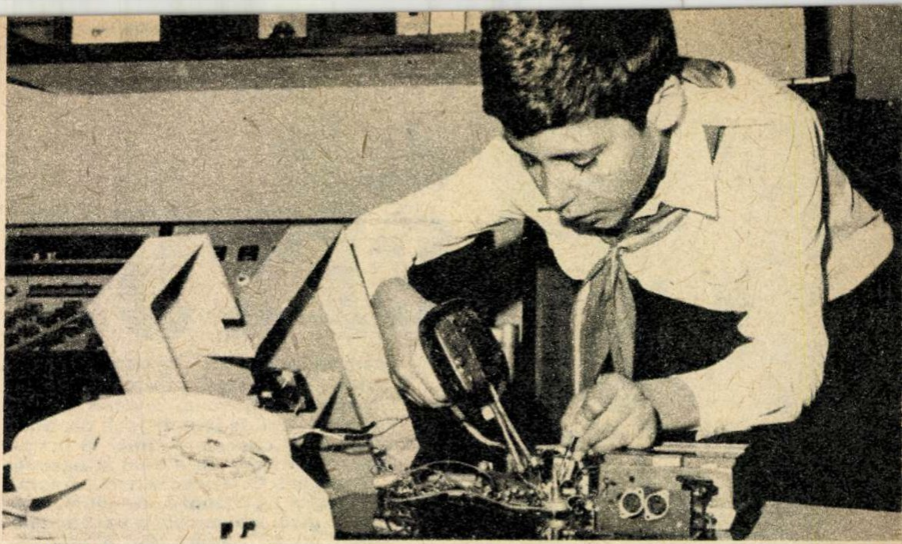

Unul dintre numeroasele exponate cu care pionierii constănţeni sînt prezenţi în aceste zile la Expoziţia naţională de creaţie tehnico-ştiinţifică «Start spre viitor».

Cluj-Napoca

ACŢIUNEA „MESAGERII PRIETENIEI PIONIEREŞTI"

Ştiaţi că pe data de 16 iunie a.c., lecînd spre Cluj-Napoca, trenuri din oată ţara, rapide şi accelerate, purtau n vagoanele lor şi cîte cinci pionieri lin fiecare judeţ, învestiţi de colegii or cu înalta calitate de-a fi «mesageri i prieteniei pioniereşti»? Într-adevăr, n cîteva clipe, municipiul Cluj-Napoca levenise o planetă pe care aterizau utezătorii sosiţi din toate punctele ei ardinale. Şi iar îmbrăţişări... Cu cine? Aici e marele mister! «Cum va arăta rietenul sau prietena mea din Cluj-Napoca?» «Cum va arăta prietenul au prietena mea din Constanţa?» Trenurile şi avioanele soseau... Copiii se cunoşteau pe loc: parcă se ştiau le cînd lumea, se îmbrăţişau. Un exemlu:

— Bine-ai venit, Florin Davidescu lin Vîlcea...

— Bine te-am găsit, Dan Şerban lin Cluj-Napoca.

— Am sosit în marele oraş cu emoie. Sînt fascinat.

— Eşti prietenul meu.

— Şi tu eşti al meu...

Îşi dau mîna. Şi tot aşa fac toţi cei 10 pionieri din toată ţara şi din Cluj-Napoca. De observat şi de reţinut că oţi au aceeaşi «legitimaţie»: omenia lină de căldură şi frăţie. Copii români, copii maghiari, copii germani, copii sîrbi, copii, copii, bucurie, tinereţe şi-o nesfîrşită prietenie care-i eagă şi le înfloreşte inimile.

Adevăru-i că nu-i un lucru obişnuit ă fii clujean şi să ai posibilitatea să cunoşti deodată toată ţara prin mesajerii ei care vin din toate colţurile. Se vorbeşte pe nerăsuflate despre rîu şi betoane, despre străzi şi caruri, despre furnale şi viaducte, se vorbeşte despre joc şi voie bună, despre Festivalul naţional «Cîntarea României», despre munţi şi Valea Jiului, despre Litoral, despre bunici, despre, despre, despre... Prin Cluj-Napoca, Someşul sclipeşte ca o brazdă uriaşă şi cuminte de apă. Florile şi frunţile copiilor se văd în valurile luminoase, lorile patriei se văd în Someş. Sosirea delegaţiilor este organizată cu un adevărat fast al ospeţiei. Sînt primite de către unităţile de pionieri şi-s preluate de purtătorii cravatelor roşii cu tricolor care le vor asigura ospeţia în toate cele trei zile. Timp liber, frumos, familii primitoare; se vizitează obiective culturale, parcuri, locuri... Cascada prieteniei se revarsă. La Casa de cultură a studenţilor are loc deschiderea festivă a celei de-a IX-a ediţii a acţiunii **«Mesagerii prieteniei pionpioniereşti»**, sub arcul de triumf al omeniei şi luminii. Mirela Mărcuş din Zalău discută, mai într-o parte, cu Ioana Ileana din Cluj-Napoca, prietene de cinci minute şi ţinîndu-se strîns de mînă:

— Ce frumos e la voi! Unele case şi străzi, unele cartiere noi şi înalte parcă-s din Zalău...

— Oho, stai că încă n-ai aflat totul... Să vizităm Întreprinderile «Someşul», «Unirea», «Combinatul de utilaj greu».

— Mergem, după cîte ştiu, şi la Grădina botanică, şi la Universitate...

— Chiar azi, după-amiază, vom participa şi la un festival sportiv în parcul Babeş. Iar mîine...

— Ah, ştiu, vom face turul oraşului Cluj-Napoca.

Această cascadă de activităţi pare ameţitoare. Ea însă are momente pline de inedit. Iată, spre exemplu, la Întreprinderea «Iris», unde se fac şi se prelucrează uneori cele mai frumoase porţelanuri din lume, asistăm la un moment emoţionant: Organizaţia pionierilor îşi măreşte numărul cu încă trei membri de onoare: muncitorii fruntaşi Valeria Bodea, Adrian Chereches şi Otto Demirgeanu devin purtători ai cravatelor roşii cu tricolor în prezenţa mesagerilor prieteniei din toată ţara şi a muncitorilor din întreprindere. Şi iarăşi flori, îmbrăţişări, schimburi de adrese, autografe...

Întîlnim aceeaşi căldură şi însufleţire la schimburile de experienţă dintre unităţile de pionieri reprezentative din municipiu şi oaspeţii veniţi din ţară; peste tot, munca se întîlneşte cu munca, gîndul cu gîndul, frăţia cu frăţia.

Dar numai în cîteva rînduri şi numai în aceste cuvinte nu se poate cuprinde toată bogăţia şi frumuseţea acestei acţiuni. Şi totuşi am găsit o clipă să mă gîndesc şi la Adrian Giurgiu de la Şcoala generală nr. 136 din Bucureşti, pe care l-am cunoscut în avion cînd traversam Carpaţii. Mergea la verişorii lui, Călin şi Alin, din Mănăstireni, lîngă Cluj-Napoca, şi la despărţire, pe aeroport, mi-a spus: «Urează-le tuturor prietenilor mei din Cluj-Napoca şi din ţară o vacanţă plăcută, minunată, iar dacă trec prin Capitală să nu ocolească şcoala noastră»... Aşadar, reţineţi invitaţia lui Adrian.

Ion Crînguleanu

EXPO-START spre viitor

Vie animaţie la Muzeul tehnic «Dimitrie Leonida». Ca şi în alţi ani, sălile tăcute ale acestui conservator al comorilor de gîndire tehnică naţională cunosc animaţia specifică manifestărilor tinereşti. Concomitent cu expoziţiile judeţene ale lucrărilor create sub egida concursului pionieresc de creaţie tehnică «Start spre viitor», aici s-a deschis expoziţia cu acelaşi profil a municipiului Bucureşti. Cîştigători în repetate rînduri ai Marelui Trofeu, pionierii bucureşteni şi-au înscris anul acesta numele pe mai mult de 25 000 de brevete de participare la concurs.

Foarte selectivă, expoziţia cuprinde totuşi un prea mare număr de lucrări ca să le putem trece în revistă pe toate. Ceea ce se cuvine subliniat cu deosebire este afirmarea puternică a unor colective de creaţie tehnică pionierească. Printre ele se numără Casa pionierilor şi şoimilor patriei din sectorul 3. Ea prezintă, între altele, două originale navomodele—**un cargou pentru ape mici,** care poate urca la bord un şir de şalandre, şi o **navă care foloseşte pentru propulsie,** alături de sursele clasice, **energia furnizată de un generator eolian** —, o foarte utilă instalaţie de protecţie pentru atelierul electrotehnicianului şi un traforaj electric adaptat pentru diferite materiale, avînd şi un consum proporţional cu duritatea acestuia.

Un alt colectiv deosebit de talentat este cel al Casei pionierilor şi şoimilor patriei din Buftea, care expune un ingenios dispozitiv de **captare a energiei valurilor, o instalaţie de udare autopropulsată,** de mare utilitate în agricultură, ca şi un impresionant **set de aeromodele** şi unul de **instrumente pentru laboratorul radio.**

Şcoala generală nr. 96 are şi ea o bogată selecţie, din care se fac remarcate **staţia de emisie-recepţie şi verificatorul** (aproape universal) **de piese radio,** deosebit de practic.

Numeroase alte şcoli şi case ale pionierilor şi şoimilor patriei din Capitală expun lucrări interesante, pentru prezentarea cărora s-ar cere un spaţiu mai generos. Vom acorda acest spaţiu cu ocazia deschiderii expoziţiei republicane «Start spre viitor».

țărioara de la OITUZ

Oituzul este un meleag binecuvîntat, ba chiar și un rîu, un rîu ca atîtea altele ce brăzdează munții acestei țări. Și unde există un rîu, viața se adună: case, oameni, copii, animale. Oituzul la ora păcii înseamnă flori pe maluri și copii la scaldă. De la 15 iunie, valea Oituzului trece, cu copii cu tot, în anotimpul vacanței. Unele case cu copii sînt foarte izolate și atunci Oituzul și prietenii săi au o sarcină în plus: «Cum să aranjezi o vacanță de unul singur fără să fii... singur».

Lenuța Martafoiu din Hîrja, jud. Bacău, aflată acum într-a șasea vacanță a vieții sale, trăiește împreună cu tata, cu mama, cu mamaia și cu o soră mai mare, Mărioara. Mama muncește la cîmp, mamaia în gospodărie, tata la pădure, iar Mărioara la consiliul popular. Bucuriile acestor oameni, pe care Lenuța îi iubește, sînt legate de muncă. Un timp de muncă în care omul e o parte a naturii dătătoare de hrană și bucurii. De aceea jocurile Lenuței sînt întotdeauna jocuri ale hărniciei, ale apropierii de natură. V-ar plăcea să aveți un mînz frumos, un vițel sau un ied? Cui nu i-ar place! Dar ce poți face zi de zi cu un vițel, oricît ar fi el de frumos? Mai întîi l-ai boteza tu însuți — părinții ți-au lăsat ție această plăcere. Unuia i-a zis Bujor, altuia Florean, iar celui cu care va începe această vacanță, Mîndrilă. Cică e țanțoș — dar cum nu mergea «țanțoșilă», a găsit un sinonim. Deci, te joci, te joci, dar pînă și el se plictisește. Atunci îți îmbogățești programul: îl duci la păscut, îl îngrijești. Ce e greu în asta? Acolo, pe dealul lui Mănăilă, de pildă, mai vezi o gîză, mai asculți o pasăre, mai aduni niște zmeură. Ce e greu în asta? Ce nu este plăcut? «Vaca nu e proastă — cum zic unii pe la oraș» — se răzvrătește Lenuța, apărînd cu fervoare faima blîndului și atît de folositorului animal, ea care știe mai bine ca oricine că animalele sînt fără de vină și fără defecte. Deseori trece dealul, dincolo, la Slănic, unde stă unchiul: tot printre fînețe și fluturi. «Uneori nu te plictisești?» Se uită contrariată la cel ce-o întreabă. Plictiseala este invenția aceiora care au transformat munca în povară, care au devenit robii unor bucurii așteptate dinafară. Ea se mai întîlnește uneori cu verișoara Cristina, cu un prieten Adrian — dar nu pentru că se plictisesc singuri, ci pentru a-și aduna bucuriile: între un drum la adunatul fînului, un drum la grădina de legume sau un recoltat de cartofi, o joacă. Nu știu dacă ei se întîlnesc mereu în același loc, dar ne este greu să ni-i închipuim adunați în altă parte decît în Țărioara — nume rar, care alintă un tăpșan lin ce își poartă florile pe lîngă casa Lenuței, pînă la malul stîng al pașnicului Oituz.

Ilie Traian

Călărași

A DESCOPERI IMPORTANȚA DIN LUCRURI

Acum, pentru întîia oară, tînărul județ al țării și-a adunat cravatele într-un forum. Deși faptul constituie o premieră, pionierii călărășeni, datorită experienței lor de zi cu zi în unități și detașamente, la forumurile din anii trecuți știu ce-i aceea o dezbatere, știu ce înseamnă a gîndi și hotărî împreună pentru a acționa împreună.

La cel dintîi forum al județului lor, pionierii călărășeni au sentimentul continuității! Ca atare, la forum, s-au adunat cele mai rodnice idei și propuneri referitoare la educația politică, învățătură, muncă patriotică, comportare, activități cultural-sportive etc.

Reporter: — Crezi că un domeniu anume ar trebui să rețină atenția colegilor la forum?

— Zorina Abrămiuc (Lehliu-gară) — Da. Orientarea școlară și profesională. Sigur că ea îi preocupă pe toți absolvenții claselor a VIII-a din întreaga țară, dar la noi, odată cu dezvoltarea industriei pe plan local — în primul rînd, Combinatul siderurgic — și cu înființarea județului, se pun probleme noi.

Are dreptate Adrian. Schimbările spectaculoase în destinul județului petrecute în ultimii ani dau noi accente și direcții pregătirii pentru viață a celor mai tineri călărășeni: planuri noi, șanse noi. Iar în fața unor astfel de preocupări oricine se simte «băiat mare».

CĂLĂTORUL

Ionică Viorel e în clasa a VI-a la Școala generală nr. 1, Călărași. Și pe el îl preocupă învățătura, munca, orientarea școlară; și el se simte «băiat mare».

Dar nici gînd nu are să considere drept inferioare alte preocupări ale școlarilor și pionierilor. Cum ar fi... călătoria. Veți zice că drumeții și excursii fac copiii de cînd se știu — și aveți dreptate. Viorel a văzut multe localități din țară — munții, marea, Delta — în excursie cu școala, cu părinții. O drumeție pînă la Chiciu — un loc foarte accesibil și familiar călărășenilor — este în măsură să-l farmece, așa încît bănuim ușor ce

---

ROMAN FOILETON

4

de HARALAMB ZINCĂ

TEMERARUL

ȘOFERUL? EHEI...

Peste drum, șoferul coborîse din mașină și mă aștepta cu cele două portiere din față deschise. Îmi amintesc că nu-i plac fumătorii și arunc chiștocul de țigară. Ne așezăm pe banchetă în același timp, el oftînd, eu gîndindu-mă la cele ce se petrec în pacea orașului. Dar oare ce se petrece?

Șoferul ambreiază, iar după ce pornește mașina, mi se adresează oarecum neliniștit:

— Nu vă supărați, dar aș vrea să ajung mai repede acasă... la ai mei. Se uită la mine să vadă cum reacționez. Chelia i s-a îmbrobonit din nou. Mi-e teamă că în oraș n-o să fie a bună...

Deși simt și eu același lucru, mimez indiferența:

— Fii, domnule, serios!

— Sînt! Da'... dumneata știi că o companie de români s-a concentrat în curtea Poștei? Păi de ce? Cu ce scop?

Fac pe prostul. Înalț din umeri, iar el își continuă ideea.

— Ca să-i atace pe nemții din hotel!... Cînd s-o face întuneric, gata, trec la atac!

Uf, șoferii! Pe toate le știu. Sau te pomenești că m-am așezat eu lîngă un mare strateg și n-am băgat încă de seamă.

— Bine, omule, de ce să-i atace?!

Șoferul se retrage în muțenie ca într-o carapace. A devenit prudent... Nu cumva a mers prea departe cu strategia sa?

Prefectura Poliției a rămas în urmă. Ne apropiem de obiectivul următor: Palatul Telefoanelor.

— Oprești la Teatrul Național.

— O să mai oprim în multe locuri? se îngrijorează șoferul. Păi teatrul e închis!

Totuși oprește mașina unde i-am cerut. Coboară și el odată cu mine. Ba, mai mult, mă urmărește cu privirile. Probabil că e din ce în ce mai intrigat de comportarea mea. Intru în Palatul Telefoanelor prin ușa batantă. Lume puțină, liniștită. Nimic nefiresc. Deodată mă simt apucat de cot și mă răsucesc, puțin speriat. Mă pomenesc față în față cu Miron Popa, un camarad de-al meu. Ca și mine, e în civil... Mă ia de o parte și abia atunci îmi dau seama cît e de surescitat. Ochii îi ard, Miron îmi șoptește conspirativ:

— Am primit ordin să rămîn în zonă și să observ o eventuală mișcare a unor subunități militare germane aflate aici, în palat, și în jur... Pînă-n prezent e liniste, dar...

Tace. Iscodește imensa sală de relații cu publicul a palatului. Nu știu dacă a surprins ceva, dar îmi prinde iar cotul ca într-o menghină.

— Cred că nemții vor reacționa...

— De ce?

— Directorul telefoanelor a dat ordin să fie blocate toate posturile aparținînd germanilor... Îți dai seama ce înseamnă asta?

Desigur... cum să nu-mi dau seama! E limpede, momentul întoarcerii armelor împotriva Wehrmachtului plutește în aer. De ce oare căpitanul Demetriad a evitat să mă pună în temă? Îmi aduc aminte că nemții au în palat și o centrală separată, deservită numai de ei. Întreb:

— Nemții de la centrala lor s-au prins?

— Încă nu... Sînt însă neliniștiți că nu-și explică defecțiunile tehnice intervenite pe anumite circuite...

Miron mă conduce către ușa batantă și iese cu mine în stradă. Umbrele blînde ale amurgului mai dăinuie. Clădirea Teatrului Național pare părăsită, însă, pe celălalt trotuar, magazinele de la parter sînt animate. Bucureștenii își văd nestingheriți de ale lor, nebănuind Ora H, de care ne apropiem cu toții încet și sigur. Doar taximetristul meu părea mai bine informat chiar decît mine.

— Informează-l pe domn' căpitan Demetriad că m-ai întîlnit, îmi mai spune Miron în șoaptă, apoi, ridicîndu-și glasul, adaugă: de o victorie fulgerătoare avem nevoie, frățioare.

Ne despărțim, șoferul mă așteaptă nervos:

— Ce faci, dom'le, pe unde umbli? Că am o veste al naibii de senzațională... Mașina demarează, iar omul de la volan mă întreabă cu un surîs batjocoritor pe chipu-i transpirat: La Palatul regal n-ai vreo treabă? Că văd că ai luat toate palatele la rînd...

emoţii îi provoacă vederea unor locuri noi. Dar Viorel a pledat în forum pentru excursii înţelese nu ca o simplă plimbare, ci ca **un mod de-a învăţa!**

Şi are dreptate Viorel: nu putem rămîne, în materie de experienţă de viaţă, la coperta manualului şi la traseul locuinţă-şcoală. Cu atît mai multă dreptate cu cît o ţară frumoasă, cu o natură de basm, construcţii îndrăzneţe şi oameni fermecători nu poate fi cunoscută decît ca un manual viu de frumuseţe şi înţelepciune.

Dezbaterile viitoare vor mai confirma, desigur, acest adevăr.

I.T.

Şimleul Silvaniei

UN FORUM AL IDEILOR ŞI AL VOIOŞIEI

— Am venit aici, în tabăra forumului judeţean de la Şimleul Silvaniei, cu dorinţa de a prezenta realizările noastre de pînă acum şi de a împărtăşi colegilor de aici, ideile, gîndurile care ne preocupă — ne spune Ramona Marc. Sîntem bucuroşi că, ascultîndu-i pe ceilalţi delegaţi la forumul judeţean, ne vin mereu idei noi pe care am vrea să le aplicăm.

— Şi cu voioşia e tot aşa cum afirmă Ramona, intră în discuţie Mezei Şandor. Nu ducem lipsă de ea din clipa în care am venit aici, la forum, dar pe zi ce trece, programele noastre, pe lîngă faptul că sînt tot mai pline de conţinut, devin şi tot mai recreative.

În privinţa ideilor, cei doi interlocutori — reprezentanţii unităţii de pionieri de la Şcoala generală nr. 1 din Zalău — au demonstrat «pe viu» că vor să contribuie la îmbogăţirea acestora. Dezbaterile sînt în toi, iar Ramona şi Şandor participă cu însufleţire.

— Noi am obţinut rezultate bune la învăţătură şi la munca patriotică, pentru că detaşamentul, al cărui comandant sînt, e un colectiv sudat, un grup de prieteni, a spus Şandor în cadrul unei dezbateri. El a povestit şi despre Dobrai Laci care, în primul trimestru a fost mai slab la învăţătură, dar care, ajutat de colegi, şi-a dat seama de importanţa acestei sarcini pionereşti, obţinînd pe parcurs rezultate tot mai bune.

— Şi la noi ar fi fost promovabilitatea de sută la sută — s-a destăinuit Ramona — dacă am fi reuşit să găsim metoda cea mai bună pentru a-l ajuta din timp pe Eugen. Sper însă ca aici, la forum, să aflu o mulţime de lucruri interesante, pe care să le pot aplica în următorul an şcolar cu bune rezultate.

Ramona are experienţa forumurilor, a mai participat la trei pînă în prezent. Cum îşi aminteşte de cele precedente?

— Toate au fost bine organizate, cu dezbateri pline de conţinut, cu multe activităţi în aer liber. Toţi ne-am simţit în largul nostru şi am făcut schimburi de experienţă folositoare. Totodată am legat frumoase prietenii.

— Te-ai reîntîlnit cu vechi prieteni?

— Da. Cu Lia Măgureanu din Poiana Blenchii, cu care oricum purtam corespondenţă şi cu care m-am întîlnit şi la faza pe ţară a Festivalului naţional «Cîntarea României». Lia a obţinut locul I la recitări, iar eu locul III. Dar să ştiţi că aici, la forum, se leagă, de fapt, prietenii durabile între toţi participanţii.

Da, şi asta este o idee frumoasă, cu care sînt de acord toţi participanţii din judeţul Sălaj. Dintre celelalte idei şi propuneri ale Ramonei, le-am mai reţinut pe următoarele:

Să se organizeze cît mai multe dezbateri în toate unităţile; să se organizeze cît mai multe excursii pentru a cunoaşte judeţul şi chiar alte judeţe; să se realizeze un costum pionieresc pentru iarnă; să se organizeze cît mai multe activităţi recreative.

Ecaterina Bokor

GALAŢI

O ZI ÎNTRE PRIETENI

În acea dimineaţă, tabăra din pădurea răcoroasă de la Gîrboavele urma să primească oaspeţi. Aşa că mai întîi căsuţele, apoi aleile, şi în cele din urmă chiar sala de festivităţi în aer liber au fost pregătite pentru a face o bună impresie. Microfoanele, difuzoarele, casetofonul — toate au fost probate cu grijă. N-au fost scutite de «test» nici leagănele. «Uteciştii sînt mai mari decît noi», şi-au zis pionierii, «dar şi lor le place să se joace, doar sînt tineri».

Şi n-au greşit deloc! Odată cu uteciştii clasei a XI-a de la Liceul sanitar din Galaţi, veniţi în vizită la Forumul judeţean, buna dispoziţie s-a instalat confortabil. De altfel, oaspeţii nu erau deloc nişte... necunoscuţi. Despre ei, pionierii aflaseră cu diferite prilejuri că sînt nişte tineri deosebit de harnici şi ambiţioşi, elevi ai primei şcoli pe judeţ la promovabilitate, cu rezultate deosebite la olimpiade şi comunicări importante în cadrul «Societăţii ştiinţifice de chimie» din şcoală. De faţă se aflau şi Gheorghe Dan, deţinătorul locului doi pe ţară la olimpiada de chimie, ca şi Lenuţa Radu, declarată premiantă la Concursul pe meserii — soră medicală pe ţară. Apoi Doina Andone, Narcis Rugină, Violeta Dragomir, Violeta Teodorescu. Toţi elevi de nota zece şi prieteni buni cu pionierii.

«Aţi fost şi voi pionieri, am vrea să ştim care sînt tradiţiile care se păstrează în UTC» — i-au întrebat, în cadrul dezbaterii organizate între pionieri şi utecişti, fraţii gemeni Toderiţă şi Ionel Rusu. «Dar activităţile tehnico-aplicative se bucură de aceleaşi condiţii deosebite ca în pionierie?» s-a interesat pioniera Gabriela Pamfile, o pasionată a tehnicii. Mai mulţi pionieri dintr-a opta au vrut să ştie, mai în amănunt, despre pregătirea pentru intrarea în U.T.C. Prietenii mai mari, doar cu puţini ani, s-au arătat bucuroşi să răspundă avalanşei de întrebări, chiar dacă aceasta însemna să-şi mai scurteze ceva din programul muzical pe care îl pregătiseră ca surpriză.

O zi de forum. O zi în care pionierii şi uteciştii — o mare familie — au simţit, încă o dată, puternica prietenie care îi uneşte.

E.M.

ROMAN FOILETON

Vorbele şoferului mă descumpănesc: mă observă, trage concluzii... Îmi spun însă că ar fi o prostie să-mi pierd umorul. Zic:

— Cum ai ghicit, nene? Mă aşteaptă regele la cină...

— La cina cea de taină! izbucneşte în rîs şoferul. Îmi pare rău, dom'le, dar nu cred că o să poţi să intri în palat: porţile au fost închise, gărzile dublate...

Ce-i asta? Nu mai pricep nimic. Cine-i ofiţer de informaţii, eu sau el? Izbucnesc sincer uluit:

— Da' pe-asta de la cine ai mai aflat-o?

Vesel din cale afară, şoferul îmi răspunde prompt:

— De la tutungioaica din pasaj... Şi mai spunea ceva: că au pătruns comuniştii în palat.

— I-auzi bre?!

Şoferul micşorează viteza, din curiozitate, străbatem Piaţa Palatului, iar el izbucneşte victorios:

— Vedeţi, porţile sînt închise... De ce? Nu se închid decît noaptea... Tutungioaica avea dreptate...

Regele e în palat şi cele două porţi din fier forjat s-ar cuveni să fie deschise. Deşi draperiile de la ferestrele corpului central sînt trase, descopăr între ele linii de lumină — dovadă de activitate, neobişnuită alteori la această oră.

— Merg înainte?

— Da, însă cu viteză redusă.

În schimb, Hotelul «Splendid Parc» — unul din sediile Gestapoului — mă interesează ceva mai mult. Îl desparte de palat o stradă îngustă, numită Imperială, iar de la ferestrele sale, gestapoviştii din Bucureşti pîndesc fiece mişcare din palat.

— Opreşte! poruncesc.

Sar din maşină şi alerg către strada Imperială. Remarc imediat prezenţa a două camioane militare germane, trase în dreptul unei ieşiri secundare a hotelului. Nu întîmplător soldaţii germani, într-un du-te-vino nesfîrşit, le încarcă cu dosare, lăzi, valize. Nici nu mai am nevoie de altă informaţie. Mă întorc în fugă la maşină. Îl găsesc pe şofer frunzărindu-mi Buletinul de populaţie. Mi-l înapoiază, spunîndu-mi:

— Dom'le, da' curios mai eşti... N-am văzut încă bărbat atît de curios! Te pomeneşti că acum vrei să te duc la Legaţia germană?

Replicile şoferului realmente, au darul de a mă buimăci. Precizez însă, încercînd să-mi ascund cît mai bine starea:

— Chiar acolo!... Dar de oprit să opreşti în dreptul Ministerului Finanţelor.

Şi, instinctiv, duc mîna la buzunarul de la spate, unde ţin ascuns un mic pistol.

(Va urma)

ATELIER DE PRESĂ *Cronica sportivă*

prezintă **TIBERIU STAMA,** *redactor la ziarul «Sportul»*

După opinia semnatarului, care a petrecut cu creionul şi carnetul de notiţe în mînă mii şi mii de ore pe stadioane, în sălile de sport, pe pîrtii, în incinta poligoanelor de tir sau a bazinelor de înot şi de sărituri de la trambulină, o cronică sportivă trebuie să fie redactată în aşa fel încît să nu fie o simplă... telegramă cuprinzînd cifre, scoruri şi nume de jucători sau de echipe (evident, acestea nu pot lipsi), ci un articol care să aibă forţa de a intra în atmosfera propriu-zisă a întrecerii şi mai ales capacitatea de a o transmite şi cititorului — avizat sau nu — care n-a fost prezent printre spectatori. Aceasta e o condiţie esenţială. Pentru a realiza acest obiectiv primordial, în «construirea» unei cronici, autorul ei a obligat nu numai să vadă tot ce se întîmplă pe spaţiul de joc, ci să ştie, să cunoască totul despre jucătorii sau echipele angajate în întrecere mult mai mult decît îi oferă programul întocmit de organizatori sau afişul «prins» la intrarea în teren sau în sală. Cu alte cuvinte, e necesară o documentare prealabilă, serioasă, profundă (cei mai mulţi dintre gazetarii sportivi îşi întocmesc fişe pentru fiecare sportiv, conţinînd cele mai diverse date biografice şi de palmares), la care pot fi asociate şi opiniile unor antrenori, ale unor specialişti, adesea şi ale publicului, pe care şi le confruntă cu propriile opinii. Aşa se ajunge la înţelegerea deplină a tot ceea ce s-a petrecut pe teren, numai astfel se vor putea reda veridic faptele.

O cronică sportivă trebuie scrisă repede, cum se spune în limbaj gazetăresc, **pe cald,** *iar căldura ei trebuie transmisă şi cititorilor. Dacă se va proceda aşa, efectul va fi mult sporit. De regulă, un cronicar de sport îşi redactează articolul imediat după încheierea unei întreceri. Îl creionează chiar în timpul desfăşurării ei şi nu-i rămîne decît să îi asigure la urmă o anumită cursivitate înainte de a-l preda la redacţie sau a-l transmite la telefon, sau la telex — de la caz la caz.*

Şi încă o condiţie — aceea legată de dimensiunea cronicii. Ea are o lungime net precizată de redacţie şi care trebuie respectată cu stricteţe. Altfel, închipuiţi-vă ce s-ar întîmpla dacă, de pildă, cei opt cronicari de fotbal care prezintă, duminică de duminică, de obicei după ora 19, meciurile «Diviziei A» în ziarul «Sportul» ar transmite redacţiei nu 30—40 de rînduri cîte au, de regulă, aceste cronici, ci un număr mult mai mare! Întreaga filieră de muncă (din redacţie şi din tipografie) ar fi obligată să piardă un timp extrem de preţios — cîteodată un singur minut are valoarea unei ore! — cu «plivirea» rîndurilor în plus, operaţiune care ar putea avea drept consecinţă chiar întîrzierea apariţiei, nerespectarea orelor de expediţie a ziarului etc.

Dar, în pofida cerinţelor şi dificultăţilor amintite, cronica sportivă (pentru că mai există şi reportajul sportiv, şi articolul sau interviul pe teme de sport etc.) rămîne pentru gazetarul de specialitate genul publicistic cel mai atractiv, pentru că este cel mai şocant, cel mai viu, cel mai legat de fiecare clipă de viaţă.

„LITORALUL" DIN TITAN - Balta Albă

La 1 iulie 1978, în cartierul Titan-Balta Albă din Capitală a fost pus la dispoziția publicului unul dintre cele mai mari și mai moderne complexe de practicare a înotului din țară: cinci ștranduri, amenajate într-un mare parc din chiar «inima» acestui nou «oraș», cu adîncimi de la 0,5 pînă la peste 2 metri, totalizînd un luciu de apă de cîteva mii de metri pătrați, plus plajă la... discreție, numeroase terenuri de sport și de joacă și alte «amenajări speciale». De-atunci, în fiecare zi însorită de vară, puzderie de copii (între 1 500 și 18 000 în zilele «de vîrf», cei mai mulți din Titan-Balta Albă, unii însă și din alte cartiere ale Capitalei, vin și își petrec aici o bună parte din timpul lor liber. Într-una din zilele trecute, «înarmați» cu aparatul de fotografiat și cu nelipsitul carnet de însemnări, am făcut o scurtă expediție prin acest «paradis» al vacanței și al copilăriei, curioși să vedem și să aflăm, la fața locului și din sursă directă, în ce constau, de fapt, bucuriile pe care el le oferă miilor de beneficiari, cum și-n ce fel se reflectă apariția și existența lui în viața lor.

«BRONZ» DE TITAN

Frații Dragoș și Adrian Enache, primul trecut într-a VIII-a, al doilea într-a V-a, la Școala generală nr. 195, cu medii generale cu mult peste 9, sînt nelipsiți de la ștrand și încîntați de apă, și de tot ceea ce le mai oferă el. «În fiecare dimineață, cum ne trezim, sărim din pat direct la fereastră» — ne mărturisește Dragoș. Și dacă se anunță o zi cu soare, sînt fericiți, înseamnă că ziua aceea va fi plină de toate minunățiile pentru ei. De cînd au luat vacanță, n-au lipsit niciodată la «apelul» de pe plajă și din bazine pe care-l fac prietenii lor, și acum arată bronzați de parcă abia s-ar fi întors de la mare. La mare însă n-au fost, dar vor pleca peste cîteva zile, cu părinții și, printre altele, ștrandul le-a permis să se pregătească în vederea acestui eveniment. Nu-i vorba numai de «bronzul» pe care l-au adunat aici, sub soarele Titanului, cît mai ales de faptul că Dragoș s-a perfecționat într-ale înotului și — cel mai important lucru —, în aceste prime zile de vacanță, l-a învățat și pe fratele lui să se țină deasupra apei. Așa că la mare nu vor mai avea nici un fel de «probleme». Cu ani în urmă mergeau la ștrand fie la Floreasca, fie la Cernica — hăt, departe! —, acum însă sînt mulțumiți, fericiți chiar că au apa la doi pași de casă.

«TE-NVĂȚ EU SĂ ÎNOȚI!»

Și Daria Marin, elevă în clasa a VII-a, la Școala generală nr. 69, e mulțumită de Ștrandul Titan care «ne oferă tot ceea ce ne putem noi dori mai mult și mai mult în vacanță». Și totuși are și o «părere de rău», după cum ne-a spus ea: nu știe să înoate și cu toate că mulți dintre colegii și colegele ei s-au oferit s-o învețe, pînă acum n-a avut curajul să se lase pe... mîna lor. Ei, dacă ar fi aici, la ștrand, și unul sau doi profesori, care să le dea lecții de înot, alta ar fi situația. Dar poate că între timp or să apară, nu se poate altfel, că sînt mulți copii, mai ales dintre cei mai măricei, ca ea, care ar vrea să poată să meargă la apa mai adîncă, nu să se bălăcească în cea care le ajunge pînă la genunchi. Auzind «ce-o doare», un băiat de alături se oferă pe loc s-o ajute să rezolve această «problemă» de vacanță: «Te învăț eu, că i-am mai învățat și pe alții. În trei zile ai să ajungi să înoți la fel de bine ca și mine». Cel atît de amabil se numește Radu Popescu și e în clasa a VIII-a, la una din școlile cartierului. Și el e nelipsit de aici în zilele cu soare, dar de pe 29, luna asta, nu va mai veni mult timp. De ce? Ei, cum de ce? Pentru că pleacă în cantonament, la Predeal, cu colegii lui din lotul de hochei al juniorilor de la clubul «Steaua». Apoi, după cantonament, se va duce în tabără la Plaiul Foii. Va reveni la ștrand pe la începutul lui august. «Așa că, dacă vrei — i se adresează el Dariei — pînă pe 29 te pot învăța să înoți.»

APROAPE LA FEL CA LA MARE

Și Florența Velcu, de-acum elevă în clasa a IX-a, la Liceul economic nr. 2, știe să înoate foarte bine. A învățat la bazinul de sărituri din Parcul «23 August», unde s-a antrenat vreo trei ani. Obișnuită deci cu condițiile oferite de «bazinul olimpic», pretențiile Florenței, cînd e vorba de practicarea înotului, sînt mai mari decît ale celorlalți. Dar și pentru ea, după cum ne-a mărturisit, Ștrandul Titan e «o minune». «Aici te simți cu adevărat în vacanță. Poți și să înoți, și să faci plajă, și să bați mingea, și să citești liniștit o carte stînd la umbră. Ba avem posibilitatea să vizionăm, seara, și filme, la grădina de alături. După părerea mea, aici este aproape la fel ca la mare, pe litoral.»

C. Diaconu

Ei stau așezați în liniște pe jos, cu privirile ațintite spre vasta întindere de ape din jur, cu fețele impenetrabile, fără să zîmbească. Indiferenți la zgomotul produs în ultimul timp tot mai mult de bărcile cu motor ale turiștilor atrași de curiozități, indienii Uros — circa 100 la număr — sînt socotiți de antropologi drept cei mai vechi locuitori ai Anzilor. Se pare că indienii Uros aparțin primelor triburi care au ajuns pe continentul american, prin strîmtoarea Bering, în anii 4 000—3 500 î.e.n., și care în cele din urmă s-au instalat pe înaltele platouri andine — Altiplano —, precum și pe malurile lacului Titicaca.

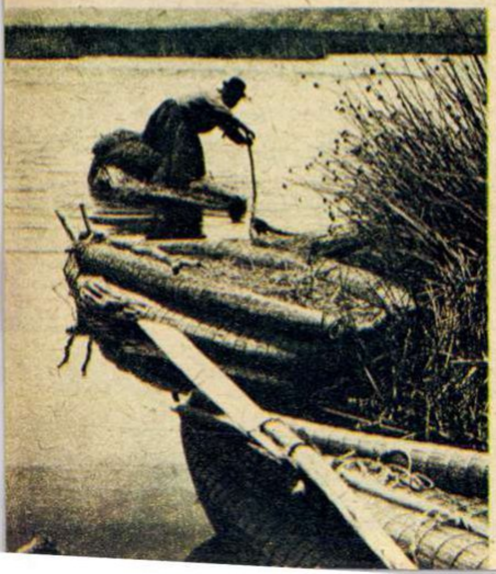

Cei mai vechi locuitori ai Anzilor - indienii

UROS

Astăzi locuiesc pe mijlocul lacului, aflat la o altitudine de 4 000 m, la granița dintre Peru și Bolivia. În această ambianță austeră, ei și-au construit locuințele — un fel de colibe clădite dintr-o specie de trestie numită totora, instalate pe un ciorchine de mici insule plutitoare. Dealtfel, pentru acești oameni, totora este o sursă indispensabilă de viață. Din ea își construiesc bărcile cu care se deplasează și undițele de pescuit. Tot cu totora își prepară hrana formată exclusiv din pește, rădăcinile fiind consumate în stare crudă, fără nici o pregătire.

Indienii Uros sînt mici de statură, cu fețe aspre, arămii. Faptul că se mișcă atît de puțin, că duc o existență predominant contemplativă este pus de specialiști pe seama aerului rarefiat în care-și duc viața.

Unii etnografi au avansat ipoteza că indienii Uros ar fi fost determinați să se retragă și să trăiască pe lacul Titicaca de către incași. Tradiția tribului îi arată ca o formațiune foarte pașnică, armele fiindu-le complet necunoscute. Ei nu utilizează nici măcar cuțite. Rezistența lor fizică este totuși foarte mare dacă avem în vedere faptul că jumătate din an temperatura apei este de 10 grade Celsius.

RUCSACUL VACANȚEI

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎNOTUL

Exerciții de perseverență și răbdare la malul apei, într-o zi de vară...

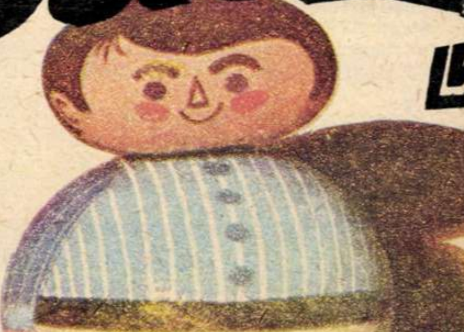

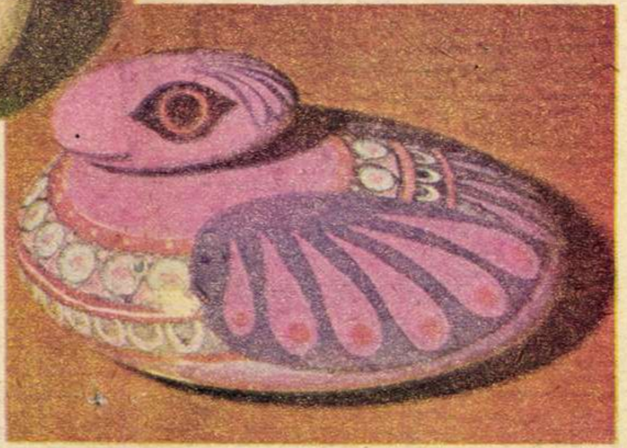

FANTEZII ÎN PIATRĂ

În timpul vacanței, fie că vă alați pe litoral sau la munte, fie în preajma unor rîuri pe malurile cărora pietrele șlefuite de ape se găsesc din abundență, nu le priviți cu indiferență. O piatră rotundă sau ovală poate deveni prin fantezia voastră un frumos obiect decorativ. Așadar, «recoltați» aceste pietre. Din ele, cu ajutorul unor creioane colorate, «Carioca» sau guașă, puteți crea personaje simpatice, decorative, care să vă amintească de excursia sau călătoria făcută, de locurile vizitate și de pe care ați ales... «materia primă» pentru ele. Din două pietre rotunde de mărimi diferite puteți face o păpușă; două pietre ovale pot constitui corpul și capul unei păsări, al cărei penaj îl veți picta voi. Pe o piatră plată puteți picta o stea.

Vă urăm succes și scrieți-ne dacă sugestia noastră v-a folosit.

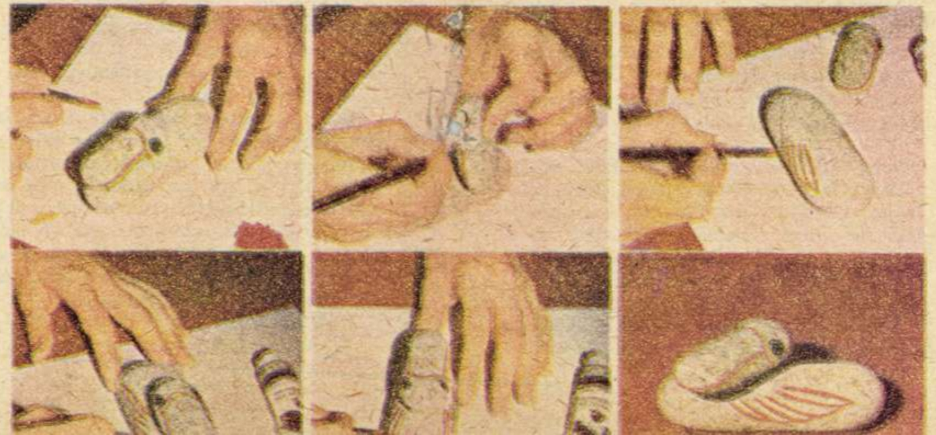

TOMITEL
IERBAR
IERBAR

Interviu cu o furnică

Pe scena fazei republicane a Festivalului național «Cîntarea României» a ajuns și o... furnică însoțită de două albine, un bărzăune și, bineînțeles, nelipsitul trîntor. «Vechea și cunoscuta fabulă», veți zice. Și totuși micul colectiv al copiilor de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Constanța a obținut cu ea premiul I!

O întrebăm pe harnica furnică (Cristina Voinea) dacă deține un secret al succesului.

— Poate!

— Și e... chiar secret?

— Să vă spun: în primul rînd, așa de strașnic am reușit să ne convingem pe noi înșine că sîntem, într-adevăr, eroii din fabulă încît, de pildă, «trîntorul» cu mare greutate mai voia să facă ceva treabă...

— Și acum?

— Ei, acum ne-am intrat «în mînă», cum se zice. Nu mai avem probleme. Interpretarea este tot mai personală, mai... șlefuită. Dealtfel, în vara aceasta sîntem solicitați să prezentăm mai multe spectacole pe litoral, acolo unde prietenii noștri din țară se vor afla în tabere.

— Nu ne rămîne decît să vă dorim succes, în continuare, și o vacanță plăcută!

Elena Mănescu

„Vînătorul realist"

Atenție: astăzi vă recomandăm un joc deosebit, în care spiritul de observație și rapiditatea se împletesc cu **capacitatea de a vă aprecia posibilitățile.**

Dintre copiii care participă la joc se alege un arbitru. Jucătorii vor privi cu atenție în jurul lor și vor scrie apoi citeț pe un bilețel numele cîtorva obiecte care pot fi culese într-un timp cît mai scurt. De exemplu: un cui, o frunză, o pietricică rotundă, un capăt de sfoară etc. Căutați să țineți minte felul și numărul obiectelor însemnate pe bilețel. Arbitrul va strînge bilețelele, iar jucătorii vor porni «vînătoarea». Cel care strînge în timpul cel mai scurt numărul de obiecte înscrise pe bilețelul său va fi cîștigător și va deveni arbitrul jocului următor.

„Pasul uriașilor"

Jucătorii se împart în două echipe egale ca număr și se așază în rînd, unul în spatele celuilalt. În fața primului jucător se trage o linie care va constitui linia de plecare.

La un semnal, primul jucător din fiecare echipă va face un pas înainte. Acest pas trebuie să fie cît mai mare, astfel încît, printr-un număr limitat de pași, să fie parcursă o distanță cît mai întinsă. Cel de-al doilea va face același lucru, căutînd ca prin pasul făcut să acopere distanța lăsată în urmă de primul jucător. Și astfel vor proceda toți jucătorii, avansînd cu cîte un pas.

Va cîștiga echipa care, prin același număr de pași, va parcurge distanța cea mai mare.

* * *

SĂ CUNOAȘTEM NATURA

Medici mai vechi decît... medicina!

Zoologii știu de multă vreme că animalele sînt capabile să-și ia singure măsurile de igienă care le permit să-și păstreze o bună stare de sănătate. Unele păsări fac băi de soare pentru a-și steriliza penajul. Dacă pachidermele se tăvălesc în noroi, o fac pentru că, de îndată ce acesta se usucă, formează o placă protectoare, care le apără epiderma de înțepăturile unor paraziți. La fel, dacă unele animale își ling părul, o fac pentru a absorbi vitamina D secretată de piele. De aceea e bine să nu vă spălați prea des cîinele sau pisica, deoarece, cu timpul, ar putea suferi de o lipsă a acestei vitamine și, în final, li s-ar strica echilibrul general al organismului.

Animalele știu nu numai să-și întrețină sănătatea, ci să se și vindece singure atunci cînd sînt bolnave. S-a constatat, de pildă, că, în primele luni ale anului, elefanții din centrul Africii se duc să pască pe pajiștile bogate în ierburi de la poalele muntelui Kenya. Această migrație a constituit mult timp un mister. Oamenii de știință au constatat însă că în această regiune cresc unele plante ce vindecă bolile de stomac. Acesta este deci motivul ciudatei călătorii anuale a elefanților. Pentru un motiv analog, bivolii pot face marșuri ce durează uneori o săptămînă sau două pentru a ajunge la unele mlaștini al căror nămol le va vindeca felurite afecțiuni ale epidermei. Animalele știu că nămolul și pămîntul argilos sînt uneori antiseptice. Ele mai știu, de asemenea, că aceste materii pot servi la consolidarea unor fracturi. Vînătorii au observat că unele păsări cu picioare înalte — de pildă, becațele și sitarii — prezintă uneori urmele unor vechi fracturi, vindecate cu ajutorul unei cataplasme realizate, evident, de către pasăre însăși. Acest fapt ca și altele au fost observate de ornitologul american William J. Long. Nu s-a realizat încă o statistică asupra animalelor care s-au vindecat singure, dar se pare că un mare număr dintre ele au rămas în viață datorită propriei lor îngrijiri. În vindecarea unor răni, saliva animalelor pare a fi cel mai eficace medicament, deoarece conține enzime a căror acțiune este comparabilă cu a celor mai puternice antibiotice.

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

CĂLIN GRUIA

PRIETENA MEA CATELUȚA

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

- NUIELUȘA DE ALUN
- IZVORUL FERMECAT
- MINUNATA-MPĂRĂȚIE CU PALATE DE HÎRTIE
- LA DRUMURILE LUMII
- DRUMUL SPUNE POVEȘTI
- OGRADA
- OSPĂȚUL
- DE-A VISELE
- DOMNIȚA DE ROUĂ
- MĂRIUCA
- VÎNTURĂ-LUME
- RAMURA DE MĂR ÎNFLORIT
- PRINȚUL DE HÎRTIE
- PRIETENA MEA CATELUȚA
- MOARA LUI ELISEI.

Cititorilor revistei „Cutezătorii" le urez să fie cinstiți, harnici și întotdeauna să poată deosebi binele de rău!

Călin Gruia

Și iată, sînt nespus de trist. Dacă nu mi-ar fi rușine, aș plînge. Ei, spun și eu o vorbă, ca să mă înțelegeți, n-aș plînge, dar aș sfărîma pietre, aș rupe copaci, aș săpa o groapă, numai să nu mă mai gîndesc la ce mi s-a întîmplat... Un vecin de-al nostru, cînd se enervează, rupe în dinți crengi de copac. Le toacă mărunt, mărunt, de parcă le-ar da la rațe. Nu spune o vorbă, nu trîntește cu pumnii în pereți, ci doar rupe crenguțele și bufnește ca o locomotivă. Are dinți foarte buni și cred că la o supărare mai însemnată ar fi în stare să toace un prun întreg ori un măr. Numai crenguțe de pomi fructiferi toacă în dinți. De salcîmi nu se atinge, nici de oțetari, nici de ulmi. După ce-i trece supărarea, își clătește gura cu apă rece și apoi se culcă. Dimineața e vesel și abia atunci povestește ce i s-a întîmplat. Unii obișnuiesc să rîdă de obiceiul lui, dar eu îi dau dreptate. Acum îi dau dreptate. Iată ce mi s-a întîmplat!... Dar cum să vă povestesc? S-ar putea să socotiți că sînt un prost. Un papă-lapte. Mă jur însă pe ce vreți că mie nu-mi place laptele. Întrebați-o pe mama... Povestea-i cît o carte... Și trebuie s-o iau de la început. Eu nu am surori și-mi dau seama că-i greu fără ele. Dar nici Cateluța n-are frați... Parcă o văd... Era mică și-avea două codițe înspre urechi, cu două funde mari, albe, și în picioare cu niște șandale roșii... «Ia-o de mînă și apăr-o de cîini și de băieții răi», mi-a spus maică-sa, vecina noastră de lîngă izvor... Ea e mică... Cred că mi s-a umflat pieptul de mîndrie. Cateluța era mică și fără îndoială că eu eram mare. Și eu însă, și Cateluța, învățam în clasa întîi. În fiecare dimineață mă aștepta la poartă. O apucam de mînă și porneam, uitîndu-mă în dreapta și în stînga să văd de unde s-ar ivi o primejdie pentru colega mea, ca eu să sar în apărarea ei. Școala se afla cam departe. Cîinii se arătau doar pe la garduri, iar băieții nu îndrăzneau să se apropie de mine... Cateluța se mai împiedica în cîte-o piatră, pentru că nu-i păsa pe unde merge. Eu n-o certam. În recreație nu mă puteam juca din pricina ei. Trebuia s-o păzesc să mănînce, să-i sparg nucile din ghiozdan, să-i curăț merele de coajă, să n-o las să dea toată pîinea cîinelui cel șchiop, care trăia din mila școlarilor, cerșind la poarta școlii. În clasa a doua, Cateluța nu m-a mai lăsat să o duc de mînă la școală. Zicea că-i mare. Și, într-adevăr, crescuse aproape cît mine. Singură însă nu pleca de-acasă. Cînd nu mă găsea la poartă, mă striga. Duminicile și în zilele de sărbătoare ne jucam împreună. Mama îi dădea dulceață și cîte-o dată o pieptăna și-i lega fundele... Cînd la mine, cînd la ea, ne făceam lecțiile împreună și după aceea eu băteam mingea, iar ea cosea rochițe păpușilor... Dar ce să mai spun? Ar fi o carte întreagă, cu multe pagini și întîmplări. Și eu n-am de gînd să scriu cărți... Cam prin clasa a cincea ne-am certat. De la o nimica toată. Nu ne-am spus vorbe urîte, ci doar ne-am afurisit să nu mai vorbim unul cu altul pînă la moarte. Să nu ne dăm bună ziua, să nu călcăm în ograda și în casa celuilalt, ba chiar trebuia ca unul din noi să treacă din clasa A în B ca să nu ne vedem deloc... Supărarea a ținut pînă a doua zi dimineața. Cateluța mă aștepta la poartă și a început să rîdă. Am rîs și eu. Și pînă la școală am vorbit despre vremea cînd vom fi mari. Ea voia să se facă învățătoare, eu aviator și să trec cu avionul pe deasupra școlii ei și s-o întreb ce mai face. La cîteva zile ne-am schimbat gîndurile. Murise bunica sa. Cateluța voia să se facă medic, să lupte împotriva morții. Și cum pentru cercetările Cateluței trebuiau fel de fel de aparate, urma să mă fac inginer... În fiecare zi visam cîte ceva împreună... Călătorii... Descoperiri arheologice!... Zboruri spre alte planete... Și pînă la urmă ne-am jurat să fim prieteni toată viața... Să ne facem casele noastre aproape una de alta, ca și cum am fi frate și soră. Și să ne ducem, împreună cu familiile noastre, în vacanță la mare, la munte. Apoi amîndoi am început să citim și să discutăm despre eroii cărților îndrăgite. Cînd Cateluța a trebuit să-și scoată o măsea, am du-so eu la dentist și am așteptat în fața policlinicii, pînă cînd a ieșit rumenă în obraji și cu batista la gură. Pretindea că n-a durut-o. Odată m-a rugat să merg cu ea pînă la croitoreasă. După ce s-a îmbrăcat cu rochia cea nouă, a ieșit în prag și m-a întrebat cum îi șade. Îi venea bine, semăna cu domnișoarele din reviste...

Prin clasa a șaptea am băgat de seamă că-și pieptăna părul într-un anume fel și că era cît mine de înaltă. Mama zice că pe vremea ei copiii nu creșteau așa de repede, iar noi creștem ca în poveste... Și toate au fost bune pînă alaltăieri...

Mi s-a părut mie de cu seară că aud un motor de motocicletă, dar fiind obosit am adormit repede. A doua zi am cules un coșuleț de pere «de aur», cum le spune tata, și am pornit spre izvor, să i le dau Cateluței. Știam că-i plac și că așteptase coacerea lor... În curte la ei văd un vlăjgan înalt, cu mustață. Vărul Cateluței din Popești. Îl mai cunoscusem cu vreo cinci ani în urmă. L-am învățat să înoate în baltă și l-am îndopat cu cireșe. Acum ședea lîngă o motocicletă verde, fudul, pletos, cu pantalonii strînși pe coapsă și largi la glezne, ca niște fuste. Trăgea din țigară și mă privea numai cu un ochi... «Ce cauți aici, mă țică?» întrebă vlăjganul. «Nu caut nimic», i-am răspuns eu... «Atunci cară-te, că nu pot întoarce motocicleta din pricina ta»... Și uitîndu-se spre Cateluța o întrebă: «Cine-i mucosul ăsta? și izbucni în rîs... Hai, urcă-te, Cateluța, să te plimb prin sat...»

Și Cateluța fără să spună un cuvînt, se urcă pe motocicletă, iar vlăjganul porni motorul. Motocicleta urcă și coborî pe uliță. Eu am rămas cu coșulețul de pere în mînă, ca un caraghios, și apoi m-am întors acasă. Peste vreun ceas am auzit iar motocicleta, urcînd pe lîngă poarta noastră... M-au durut vorbele vlăjganului, dar mai mult m-a durut tăcerea Cateluței... De ce l-a lăsat pe vărul ei să-și bată joc de mine? De ce nu s-a împotrivit vorbelor lui? Mai spre amiază am auzit o bătaie în ușă. M-am uitat pe geam. Era Cateluța. Poate că și-a dat seama că greșise și venise să mă împace... Însă venise prea tîrziu. Am lăsat-o să bată. N-am deschis. Prietena mea, prietena mea Cateluța n-a știut să mă apere... Parcă o văd cînd era numai de-o șchioapă, cu sandale roșii și funde mari pe la tîmple. Se împiedica de bulgări. Acum Cateluța e mare, și eu, fără îndoială, am rămas mic. Să nu rîdeți de mine, dar așa mi se pare. Și sînt tare trist.

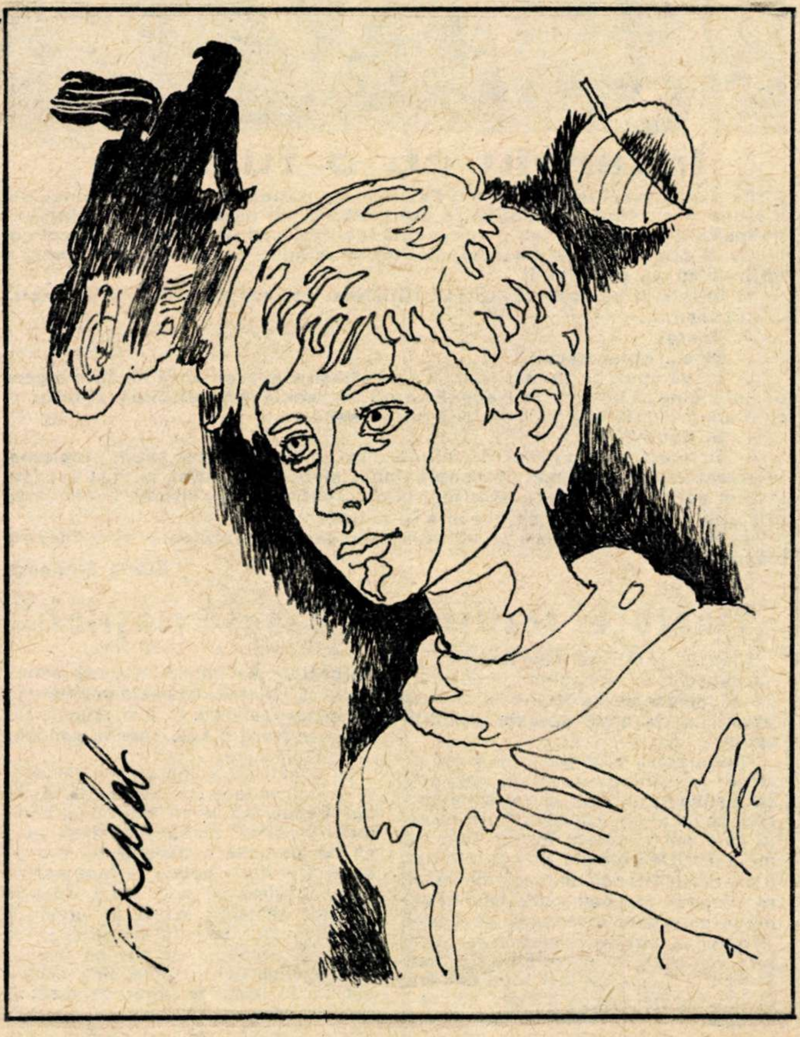

CAIET DE POEZIE

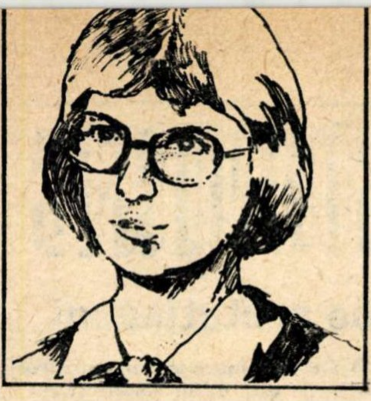

Fevronia Novac

clasa a VI-a C,
Școala generală nr. 10, Pitești

Joc

Frămînți în mîini o bucată de lut
și vrei să-i dai forme de vise;
e totuși frumos să te joci
cu rodul grădinii ce-mparte,
în fiecare seară, povești,
unde zborul pictează ferestre
deschise.

Frămînți o bucată de rai
din pămîntul pe care mă joc
și mă-ntrebi ce formă să-i dai
cînd păsări pe ram își fac loc.

Ce-ar putea să rodească pămîntul
din mîinile tale
decît o planetă de vise
în zbor către soare?

Copiii se joacă sub soare

Am desenat cerul,
cerul cu soare;
în soare, copiii
se joacă cu raze
și învață alfabetul luminii.

În soare copiii cresc,
copiii de pe toată planeta
și soarele îi strînge la piept
și-i încălzește cu suflarea lui.
Copiii se joacă sub soare —
sînt toți: de orice neam,
de orice culoare...

Soarele — patria copilăriei
în care copiii se joacă și cresc,
în care copiii au vise în gînd,
vise de lumină și de pace
pentru întreaga planetă PĂMÎNT.

Pămîntul

Pămîntul e un măr cu obrajii roșii
de copilărie;
e o aripă rotundă
de unde porumbeii păcii adună
puteri pentru zbor;
e un chip de copil
ce păstrează în ochi
universul speranței.

CAIET DE PROZĂ

Ana Gabriela Fruntelată

clasa a IV-a B,
Liceul «Gheorghe Șincai»,
București

Pete de culoare

Cînd cariocele se consumă, trebuie să torni apă peste pastă, pentru ca ele să scrie din nou. Acesta este un sfat de la Rodica-zăpăcita. Într-o zi am încercat. Pe chiuvetă au rămas pete îmbibate de culoare. Am vrut să spăl chiuveta, dar o culoare vișinie m-a sfătuit s-o las așa. Am plecat în cameră și, văzîndu-se singure, petele de culoare au început să se joace, prefăcîndu-se în diferite lucruri sau ființe de culoarea petei.

O pată galbenă și-a luat forma alungită a unei lămîi. Portocaliul și violetul, care suferiseră o amestecare, s-au prefăcut într-o floare mare cu petale multe. Verdele închis s-a preschimbat într-o țepoasă crenguță de brad. Verdele gălbui în struguri aromați, iar roșul în cireșe și mere. Albastrul și albul au alcătuit minunate floricele de cîmp. Negrul s-a preschimbat într-o vază de flori. În această vază, toate petele prefăcute în flori s-au ordonat cuminți. Siena arsă a alcătuit o fructieră pentru petele transformate în fructe. După ce s-au așezat toate în chiuvetă, ca pe o față de masă albă, și-au dat seama că au uitat să facă ceea ce era mai important: o ființă vie care să se poată mișca și să dea drumul la robinet, pentru a ascunde puterea magică a petelor de culoare de a se preface în ceea ce vor ele. Așa că fiecare pată a dat cîte puțin pentru alcătuirea unei mici prințese care, asemenea unui sticlete, ce împrumutase de la toți culori, arăta ca un curcubeu înfoiat. Și toate aceste pete transformate erau atît de mici și drăgălașe! Albastrul străveziu i-a făcut prințesei aripi și i-a spus cu o voce pițigăiată: «Dă drumul la robinet și ai grijă ca, odată cu noi, să te strecori și tu, pentru a nu ni se descoperi puterea colorată». Mica prințesă dădu drumul la robinet, dar nu ascultă sfatul albastrului străveziu și rămase în viață. Ea șopti din zbor la urechile mai multor copii o poveste mică despre o gîză colorată care a vrut să ajungă în cupa roșie a unui mac de cîmp și a alunecat pe tulpină spărgîndu-se în mii de bucățele minuscule, colorate și strălucitoare. Mica prințesă învățase pe de rost această poveste de la bunicul Galben Ocru.

După ce se sătură de șoptit, uită și ea povestea. Și zbură amestecîndu-se cu culorile curcubeului, alcătuind cea mai strălucitoare parte din arcul colorat al visurilor sale.

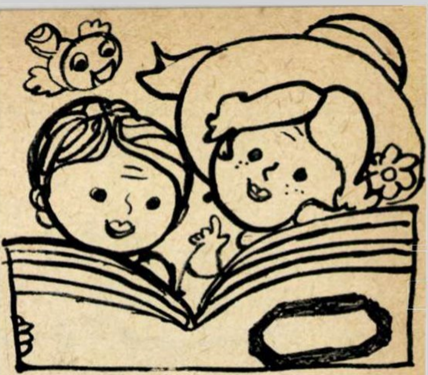

LECTURILE VACANȚEI

ȘTEFAN ZAIDES
Marele DRAGON depune armele
EDITURA ION CREANGĂ

Cartea lui Ștefan Zaides atrage încă din prima clipă prin titlu. Apoi prin umor și ironie. Autorul a lucrat mulți ani în redacțiile revistelor pentru copii («Cravata roșie», «Scînteia pionierului»), unde și-a făcut ucenicia în scris ca reporter. Așadar, o experiență de viață bogată și pasionantă, pe care Ștefan Zaides știe — după ce a lăsat anii să decanteze întîmplări și fapte — să o fructifice cu talent, pricepere și detașare. Detașarea pare să-i asigure autorului reușita în majoritatea schițelor și povestirilor incluse în volum. Retras ori pitit într-un colț, Ștefan Zaides își urmărește eroii cu un zîmbet ironic și mucalit, muindu-și din cînd în cînd penița într-o cerneală acidă. Așa sînt scrise schițele «Surpriza», «Bimbirică și... cîrnăciorii», «Un băiat liniștit», «Muncile lui Hercule», «Minciuna» «Doi Marțieni pe Poliștoacă», «Sinsi». Cînd nu are răbdare să stea departe de eroi, cum se întîmplă în schițele «O întîmplare», «Urîtul» sau «Dacă stai să judeci», o mînă nevăzută pare să-i schimbe călimara. Pentru că în astfel de momente cerneala are altă culoare. Este roză, iar întîmplările ușor convenționale.

Însă așa cum s-a văzut din cele trei titluri citate, clipele de nerăbdare sînt întîmplătoare. De obicei autorul știe să se ridice deasupra întîmplărilor, să-și privească eroii fără părtinire, cu ironie, cu maliție și nu de puține ori cu severitate, cum se întîmplă în schița «Marele Dragon depune armele».

Dar cine este, de fapt, Marele Dragon?

Răspunsul îl veți găsi ușor deschizînd și citind cartea.

Veți avea, sînt sigur, surpriza unei lecturi plăcute, relaxante și nu lipsită de învățăminte.

Costache Anton

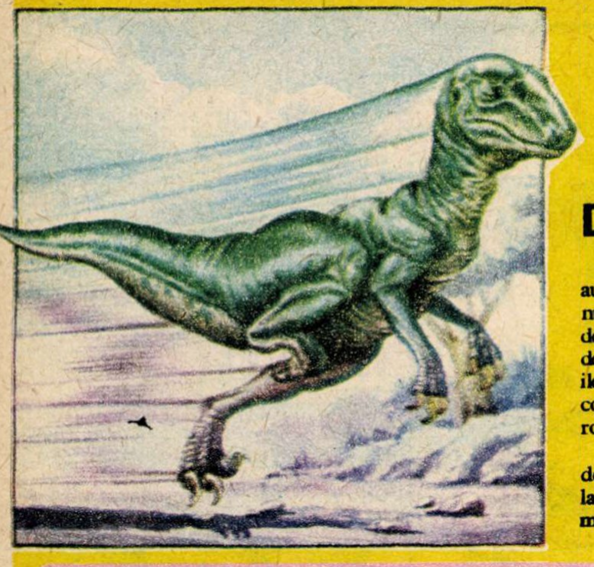

ORIZONT ȘTIINȚIFIC

DIN TAINELE VIEȚII

Noi argumente împotriva ipotezei conform căreia dinozaurii au fost animale acvatice sau amfibii: scheletele fosile de sauropode nu indică nici o adaptare specială la viața acvatică. Structura lor de ansamblu, în special a toracelui și a membrelor, este marcată de mersul pe pămînt ferm. Singura excepție o formează articulațiile cartilaginoase ale membrelor, necunoscută la vertebratele continentale. Totuși nu se poate acorda unui asemenea detaliu rolul de temelie a unei ipoteze infirmată de celelalte.

Desigur, sauropodele puteau merge prin apă. Amprentele descoperite în mîl o dovedesc. Poate că zburdau prin puținele lacuri ale timpului, răcorindu-se în zilele de arșiță. Dar nu apa era mediul lor principal de viață.

(Va urma)

De pretutindeni

- **Cel mai mare animal carnivor din lume este ursul Kodak (Ursus artcos middendorffi), care trăiește în Alaska. Un exemplar din acest fel ajunge la o înălțime de 2,40—2,50 m și la o greutate de 530—550 kg.**

- **Cel mai lung șarpe din lume este anaconda (Eunectes murinus), care trăiește în America de Sud. Un exemplar capturat în 1944 avea o lungime de aproape 12 m.**

O PRESTIGIOASĂ MANIFESTARE ȘTIINȚIFICĂ LA BUCUREȘTI

Capitala a găzduit o importantă manifestare științifică internațională: cel de-al III-lea Congres mondial de chirurgie maxilofacială. Această specialitate relativ tînără a științelor medicale se bucură în țara noastră de o tradiție dintre cele mai respectate. Încă în 1935, un număr de chirurgi eminenți, animați de prof. dr. Dan Teodorescu, au înființat un serviciu de chirurgie maxilofacială, iar în 1948 au luat ființă la noi o catedră de specialitate și o clinică universitară, printre primele în lume. Un mare număr de specialiști români, printre care profesorii universitari Valerian Popescu, Gheorghe Timoșca, Cornel Burlibașa, Doina Cosma și alții, au contribuit la dezvoltarea și cristalizarea acestei specialități.

România se numără printre membrii fondatori ai Asociației internaționale de chirurgie maxilo-facială constituită în 1970, cînd vicepreședinte a fost ales prof. univ. Valerian Popescu. Același specialist de renume mondial a prezidat congresul de la București, la care participanții din țara noastră au susținut peste 100 de comunicări științifice.

Printre concluziile cele mai de seamă ale lucrărilor se numără însemnătatea depistării timpurii a îmbolnăvirilor — printr-un control riguros și periodic al danturii —, ca și a tratamentului precoce al acestor suferințe, care previne apariția unor complicații cu efecte negative asupra întregului organism. Specialiștii s-au pronunțat unanim pentru dezvoltarea educației în acest domeniu, în special a tineretului și copiilor.

Să stăm de vorbă despre viitor

LUMINI ÎN ADÎNCURI

Nava «Constanța» se îndrepta lent, dar cu siguranță spre ieșirea din port, după care pornea spre o insulă plutitoare, mai exact: spre platforma de exploatare a bogățiilor de pe fundul Mării Negre. Era o ceață deasă, dar aceasta nu afecta cu nimic siguranța navigației: radioul asigura cu mare precizie urmărirea oricărei traiectorii dorite.

— Ne aflăm pe puntea de comandă — explică ofițerul secund Sandu tînărului școlar Nelu, aflat pentru prima dată pe mare.

— Dar nu văd nimic din cauza ceții. Cum de se poate orienta nava? Nu e vreun pericol de ciocnire cu alte nave?

Ofițerul zîmbi.

— Întrebarea ta e firească, Nelule. Dar mai întîi există radar, așa că ne e foarte ușor să evităm ciocnirile. În afară de aceasta, noi navigăm pe un culoar foarte precis determinat. Să-ți explic. Atunci cînd arunci o piatră în apă, se fac cercuri.

— Știu despre ce vorbiți. Sînt unde de suprafață, ce se desfac mereu pe luciul apei, niște cercuri care au toate același centru.

— Așa e. Sînt cercuri concentrice, cu centrul în punctul în care a fost aruncată piatra. După distanța de la centrul cercurilor la primul cerc putem ști cît timp a trecut de cînd piatra a atins suprafața apei. Dacă am arunca mai multe pietre — să zicem două —, s-ar forma două familii de cercuri.

— Acum înțeleg, cercurile s-ar intersecta în diferite puncte. Urmărind — cu aparate speciale — astfel de «întîlniri» ale undelor, putem urma un anumit traseu.

— Bravo! Foarte bine. Ai înțeles principiul. Așa se face că noi putem urmări culoarul ce ne-a fost dat cu o precizie de circa un metru.

— Dar sistemul acesta nu e complicat?

— Ce înseamnă complicat atunci cînd evită atîtea accidente? Dar, de fapt, situația noastră este încă simplă, deoarece noi mergem spre un punct fix: platforma.

— Și atunci probabil că avem acolo un far care ne ghidează.

— Așa este, cu singura precizare că nu este vorba de un far optic, ci de unul radio. Îți dai seama de ce este nevoie de un radiofar?

— Probabil ca să funcționeze și noaptea, și pe timp de ceață.

— Văd că ai avut profesori buni, care nu numai ți-au transmis cunoștințe, dar ți-au dezvoltat și puterea de judecată. Iată însă că, după semnalele recepționate, ne-am apropiat de platforma-bază a scafandrilor autonomi. Aici intervine pilotul automat, tocmai spre a asigura o acostare perfectă.

— Dar ce caută scafandrii autonomi în mijlocul mării? Eu i-am văzut pe lîngă plajă.

— Aceia se ocupau de pescuitul sportiv. Aici însă este vorba de detectarea și exploatarea bogățiilor platformei continentale.

— Cum adică?

— După ce omul a explorat zăcămintele de minereuri utile ușor accesibile, din sol, de la suprafața Pămîntului, a trecut la cele de adîncime, din solul continentelor. Dar curînd a ajuns la o limită. Și atunci a trecut la exploatarea minereurilor ce se găsesc pe fundul oceanelor și al mărilor.

— Și ce se găsește acolo?

— Petrol, mangan și tot felul de minereuri — la fel ca pe Pămînt.

— Dar cum sînt ele detectate în fundul oceanelor?

— În trecut geologii străbăteau suprafața Pămîntului căutînd minereurile utile. Azi se recurge însă mai mult la teledetecție.

— «Tele» înseamnă departe, ca la televiziune, telecomandă etc.

— Așa e. Pentru a preciza, trebuie să știm că se recurge mult la metoda sateliților: cu ajutorul sateliților ce zboară la altitudini de sute de kilometri putem afla ce minereuri se află în sol.

— Cum se poate una ca asta?

— Principiile sînt diferite. În trecut s-a recurs mult la metode gravimetrice, bazate pe variațiile atracției Pămîntului, deci pe ceea ce numim gravitație. De exemplu, deasupra locului în care se găsește un zăcămînt de fier «îngropat» în piatră, atracția gravitațională e mai puternică. Azi însă s-a ajuns la utilizarea unor metode combinate, printre care le amintesc pe cele bazate pe reflecția și refracția undelor de radio prin solul analizat.

— Nu ați putea să-mi explicați mai în detaliu?

— Să încerc. Iată, de exemplu, un pahar cu ceai. Tu îți poți da seama de ce e în pahar, făcînd să treacă o rază de lumină prin pahar și observînd culoarea după ce raza a trecut prin soluția analizată. Cînd în pahar ai apă, lumina e albă; cînd ai ceai de mentă — e verde etc. În linii mari utilizăm același principiu în cazul detecției minereurilor din sol. O stație dispusă eventual chiar pe fundul mării trimite anumite semnale în Pămînt. Apoi altă stație recepționează semnalele care au trecut prin sol, le analizează și trage concluzii cu privire la compoziția solului, pe porțiunea parcursă de unde. Este o metodă imaginată și pusă la punct de specialiștii noștri... Dar iată că am acostat.

Tinerii săriră pe platforma de oțel ce se legăna pe valuri. Ceața continua să fie deasă. O activitate febrilă se desfășura pe puntea platformei.

— Dar ce iese din apă? — întrebă Nelu.

— E un robot special pentru explorarea fundului mării.

— Are și șenile, și un fel de cupă de excavator.

— Șenilele servesc la deplasarea pe fundul mării. Iar excavatorul sapă și culege material de pe fund.

— Dar parcă ar avea ochi — zise Nelu, arătînd spre două reflectoare, acum stinse.

— Robotul este inteligent, el «știe» să recunoască forme, astfel încît productivitatea sa este mare. Dotat cu un creier electronic, robotul acesta de generația a cincea este capabil să desfășoare o activitate complexă: amplasează stații pe fundul mării, le identifică poziția cînd e nevoie, le readuce la suprafață cînd i se dă ordin, știe ce fel de minereuri sînt în fața sa etc. Eventual poate fi și pescar.

— Dar cum de poate face toate acestea?

— Sistemul e destul de complicat. El are un embrion de creier electronic, adică o serie de microprocesoare programate convenabil. Dacă în jurul său simte ceva, aprinde luminile, astfel încît, utilizînd camera de luat vederi, să poată «prinde» imaginea obiectului în cauză. Imaginea este apoi analizată cu ajutorul programelor sale. El are anumiți indici de recunoaștere prin care identifică dușmanii potențiali, ca și formațiile de minereuri care ar putea fi utile. În cazul în care crede că e vorba de un minereu util, preia cu ajutorul mîinilor artificiale o probă și efectuează pe loc o analiză sumară. Trimite apoi la suprafață un alt eșantion, pentru analize profunde.

— Dar ce fac atunci oamenii?

— Dragul meu, inteligența artificială este utilă numai oamenilor foarte bine pregătiți. Oamenii fac programele cu care este prevăzut robotul. Tot ei întocmesc programele datorită cărora alți roboți construiesc acest gen de roboți etc. Și astfel productivitatea muncii noastre crește mereu, nivelul nostru de viață crește și el, iar omul își întinde stăpînirea peste zone tot mai întinse ale Terrei. Luminile ce se zăresc în adîncurile Mării Negre sînt tocmai un simbol al puterii nelimitate a minții omenești.

prof. univ. dr. EDMOND NICOLAU

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	N	A	T	O	R	O	L	I	■	C
2	A	M	■	M	E	D	I	C	A	L
3	V	A	R	A	T	E	C	■	C	I
4	O	R	A	S	E	■	T	R	I	N
5	D	A	C	■	A	M	U	■	D	A
6	A	■	O	I	■	O	S	L	U	■
7	R	I	S	N	O	V	■	A	L	B
8	I	A	■	I	L	■	A	C	A	R
9	■	S	T	E	P	I	C	■	T	A
10	B	I	C	S	A	D	■	F	O	D

Balneară

ORIZONTAL: 1) Factor curativ variat ca origine, cum ar fi cel de turbă de la Vatra Dornei și Borsec, sapropelic de la Techirghiol, Amara și Lacul Sărat sau cel mineral de la Olănești (pl.). 2) La Mamaia! Tratament cu factorii naturali din stațiuni. 3) Stațiune de interes local din județul Neamț. La Căciulata! 4) Sinaia, Predeal, Olănești, Mangalia, Tușnad. Trimestru (abr.). 5) Strămoș al poporului român. Acum (pop.). Desigur. 6) Vocale. Ban al Severinului (sec. XIII). 7) Stațiune de odihnă lîngă Brașov. Unul dintre Crișuri. 8) Servește! La Vîlcele! Schimbă macazul. 9) Climat caracteristic stațiunilor balneoclimaterice Amara, Balta Albă sau Lacul Sărat. La intrarea și ieșirea din Turda. 10) Stațiune balneară din județul Covasna. Loc de trecere printr-o apă.

VERTICAL: 1) Gazdă litorală a unor cunoscute tabere internaționale, un adevărat orășel al pionierilor și școlarilor. 2) Stațiune balneoclimaterică în stepa Bărăganului. Important centru economic din Moldova cu climat de deal, de cruțare și cu ape sulfuroase, sărate și iodurate. 3) Stațiune aflată la 55 km de Brașov, indicată în boli digestive și anemii. Traian Ciobanu. 4) Oraș în Peru. Stațiune de interes local în județul Bistrița-Năsăud, cu climat subalpin și izvoare de apă carbogazoasă, alcalină, feroasă și feruginoasă. 5) Grind între Sulina și Chilia, cu vegetație de aspect tropical, declarat rezervație naturală. Orășel în R.F.G. 6) Ieșite din baie. Violet deschis. Ionescu Dan. 7) Rîs forțat. Înțepător. 8) Pană de despicat lemne. Ursu de la Sovata. 9) Apele carbogazoase de la Buziaș, Covasna sau Malnaș (sing.). 10) Factor de climă aplicat în scop profilactic sau curativ. Oraș din județul Hunedoara, aflat la o altitudine de 218 m, posedînd factori hidrominerali și climatici apreciați.

DICȚIONAR: OSLU, OMAS, OLPA.

NICOLAE AXIOTI

CLUBUL
LOGICIENILOR

Prezintă
Edmond Nicolau

— Am cîteva cuburi.

— Văd că ai și niște cutii de culori.

— Ai ghicit. Vreau să-mi colorez cuburile.

— E foarte simplu.

— Aș dori să știu în cîte feluri pot colora un cub dacă utilizez numai două culori, roșu și galben.

— Evident, fețele au, fiecare, o singură culoare, nu e așa?

— Desigur. Iar cubul e colorat simetric, în sensul că fiecărei culori i se atribuie aceeași arie.

Soluția în numărul viitor.

● ● ● ● ● ● ● ●

JURNALUL OLGUȚEI

Vreți să dați o colorație vie și strălucitoare fustei uni, buzunarului vestei sau capacului poșetei pe care v-ați propus s-o confecționați singure în această vacanță? Brodați un fluture... pentru că în moda acestei veri fluturii de toate culorile, formele și dimensiunile s-au «instalat» în locul florilor. Aripile lor gingașe le puteți smălțui în culorile preferate, atenție însă la asortarea lor! Ca punct de plecare, vă ofer un model. Măriți desenul și treceți-l cu hîrtie indigo pe fața lucrului și brodați cu mulineu uni sau în degradeu, pus într-un fir ori în două, după grosimea materialului. Executați broderia în punct plat (fără urzeală și fără contur). Umpleți desenul prin puncte simple, oblice sau drepte, apropiate. Vă doresc succes!

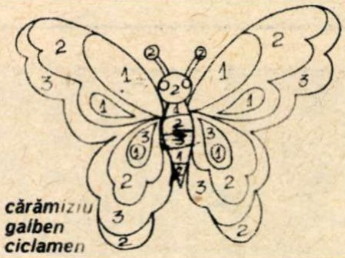

1 — cărămiziu
2 — galben
3 — ciclamen

Pe curînd,

Olguța

UN MILION DE PRIETENI

Cine o fi necăjit-o pe Fabiola? Cititoarea noastră nu dă nume, dar se referă cu amărăciune la **«unele colege care se pretind a-ți fi prietene, iar pe de altă parte te vorbesc de rău, spunînd tot felul de minciuni despre tine». Fabiola Zincă** (Șc. gen. Posești — Prahova) adaugă: **«Poate că întîmplarea mea nu e atît de interesantă ca altele din cadrul acestei rubrici, totuși mă frămîntă».**

N-o fi ea atrăgătoare și veselă — dar interesantă e, în sensul că fățărnicia trebuie să ne intereseze pe toți, ca s-o putem recunoaște și îndepărta din comportarea unora. Tu ne întrebi, mîhnită, **«Ce pot face pentru a mă apăra de aceste pretinse amice?»**

Ai trecut probabil printr-o experiență tristă și ai intrat în panică.

Nu este cazul.

Prima ta reacție trebuie să fie respingerea cu calm a aluziilor răutăcioase. Cel mai bine este să le ignori pur și simplu.

Alege-ți cu mai multă grijă prietenele. Alătură-te celor în care simți că poți avea toată încrederea. Cu celelalte fii mai rezervată.

Ține minte că niciodată «talerele cu două fețe», așa cum bine folosești zicala populară, n-au avut nimic trainic de cîștigat. Cei care se impun sînt, pînă la urmă, oamenii cinstiți.

Dar, atenție! În unele cazuri — o spun teoretic, nu mă refer la tine — se întîmplă ca gogoloiul clevetelii să pornească de la un detaliu poate neînsemnat dar **real.** Trebuie să avem grijă ca, în ceea ce privește conduita noastră, să nu ne îngăduim nici o fisură, iar dacă există, s-o recunoaștem onest și s-o îndepărtăm. De asemenea, în ceea ce privește «selecția» prieteniilor, nu trebuie să cădem în exclusivism. Prietenul, ce este el? Un om. Poate greși. Se întîmplă ca un succes al nostru să-i stîrnească pentru un moment invidia, sau să aibă un temperament mai buclucaș, sau meteahna pălăvrăgelii fără conștiința că face rău. E necesar să chibzuim bine, de la caz la caz, și să adoptăm o atitudine potrivită. Fiind prea intoleranți, riscăm să rămînem fără prieteni. Amintește-ți că prietenia este și o școală a omeniei, unde toți partenerii sînt, în același timp, elevi și colegi, și profesori. În ambianța unei prietenii nu ne rezumăm doar la a petrece «clipe plăcute», de taifas și veselie, ci — și mai ales! — ne ajutăm reciproc în a învăța să trăim cu demnitate.

Ovidiu Zotta

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni».**

LITERELE AMESTECATE

În casete se află literele care compun titlul unei lucrări a prozatorului Cezar Petrescu (1892—1961). Literele au fost amestecate. Aranjați-le — într-un minut! — în ordinea firească și veți afla titlul lucrării.

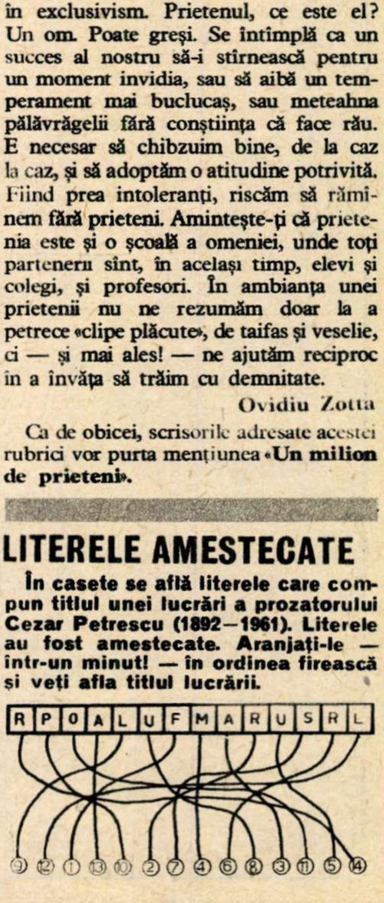

PROIECTE CUTEZĂTOARE

CENTENARUL UNUI TUNEL... ÎNCĂ NESĂPAT

Printre argumentele împotriva proiectului unui tunel rutier pe sub Canalul Mînecii, alături de cel al gabaritului disproporționat (16 m lățime), care l-ar fi obligat pe constructori să părăsească stratul cel mai indicat și mai omogen și să sape tunelul într-un alt strat, se punea problema asigurării ventilației. Circulația auto ar fi produs fantastice cantități de gaze toxice. Cum să le evacuezi dintr-un tunel submarin altfel decît cu o cheltuială și ea fantastică? Pe deasupra, în condițiile specifice conducerii auto, ar fi trebuit să se conteze pe cel puțin un accident pe zi. Pericolul blocării tunelului ar fi fost foarte mare, iar intervenția în subteran — extrem de dificilă. Rezolvarea tuturor acestor probleme ar fi ridicat costul construcției în ansamblu la o cifră astronomică.

Ideea podului peste Canalul Mînecii era dintre cele mai cuceritoare. Acest pod-record ar fi fost însă destul de greu de construit. Gîndiți-vă la peste 100 de piloni masivi avînd fundația la 40 m adîncime în mare. Și anume într-o mare veșnic agitată, cum este Canalul Mînecii! Calculați: cît ar fi durat construcția podului dacă se știe că în zonă numărul zilelor în întregime frumoase nu trece de 60 într-un an?

(Va urma)

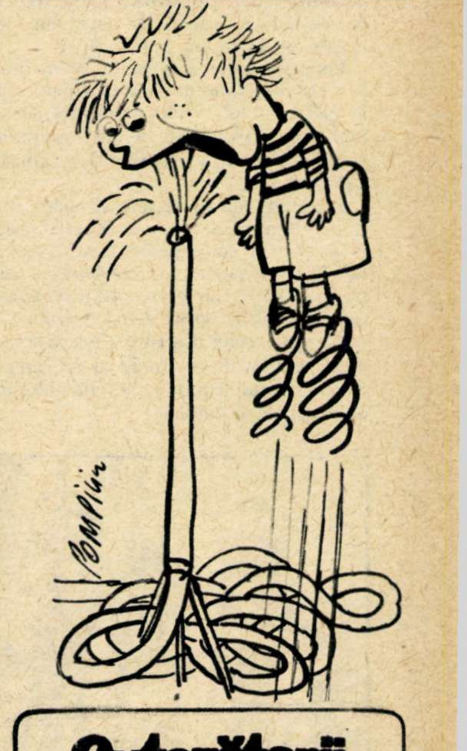

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
HORIA ARAMĂ
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

Călătorind în JAPONIA

1

1) Un peisaj citadin insolit pentru arhipelagul japonez. 2) Exuberanță și culori în zi de sărbătoare. 3) Prin tradiție, civilizația japoneză este una a lemnului. 4) Secolul XXI a și poposit în arhitectura niponă.

Era o seară ploioasă. Veneam de la un cinematograf bucureștean. Văzusem un film zguduitor: **Scufundarea Japoniei.** Pelicula prezenta, în maniera fantasticului științific, prăbușirea în ocean a unei mari părți din arhipelagul nipon. Romanul scriitorului Komatsu Sakyo fusese transpus pe ecran atît de veridic încît nu reușeam să scap de sub impresia filmului.

Ajuns acasă, am deschis o carte de geografie și am recitit capitolul despre Extremul Orient. Ipoteza romancierului avea o serioasă bază științifică, insulele Japoniei înșirîndu-se de-a lungul unei gigantice falii submarine, sursa miilor de cutremure cărora le face față în fiecare an curajosul popor nipon.

Uitasem toate acestea în momentul în care, cîtva timp mai tîrziu, am aterizat la Narita, noul și ultramodernul aeroport din Tokio. Mi le-am reamintit vizitînd, în zilele următoare, capitala japoneză.

Lecturile mă învățaseră că solul nesigur, bîntuit de seisme al țării este inapt pentru construcții înalte, ceea ce i-a făcut pe japonezi să inventeze casa tradițională — un parter dintr-o structură elastică de lemn, avînd pereți de... hîrtie. În secolul nostru cea mai răspîndită este casa de cărămidă cu un singur etaj, și acesta scund, reprodusă fidel în milioane de exemplare.

3

2

4

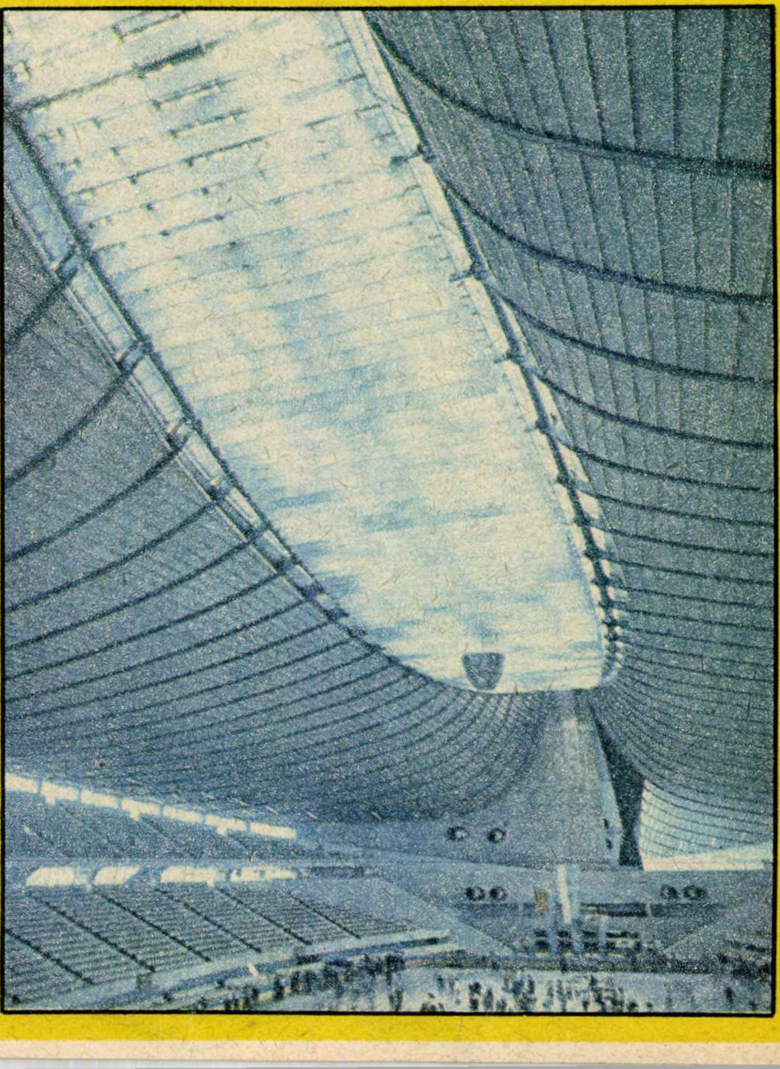

Traversînd marele Tokio, am avut surpriza de a descoperi o capitală modernă și sub aspectul construcțiilor. Unde pieriseră căsuțele tipice? Le înlocuiau mii, zeci de mii de blocuri moderne, într-o arhitectură elegantă, variată, îndrăzneață. Este o cucerire a ultimei jumătăți de veac, în care concepțiile moderne despre construcții, mai ales structurile metalice, și-au dovedit valabilitatea și pe frămîntatele insule nipone. Rezultatul este admirabil. Bulevardele din Tokio sînt impunătoare.

Odată verificată soluția de principiu, constructorii japonezi au trecut într-o etapă nouă: ridicarea de clădiri foarte înalte. Zgîrie-nori de 50 și 60 de etaje dau cartierului Shinjuku o linie inconfundabilă. După cum mi-au explicat specialiștii pe care i-am cunoscut, expansiunea verticală nu este, în cazul Japoniei, o chestiune de modă, ci una de necesitate. Marea densitate a populației nipone presupune concomitent adăpostirea ei în condiții civilizate și ocrotirea terenurilor agricole. Înlocuirea treptată a uriașelor suprafețe ocupate de case puțin încăpătoare cu ansambluri urbanistice orientate pe înălțime va elibera suprafețe care vor putea fi utilizate mai rațional. Cei șase zgîrie-nori tokioți au, așadar, nu numai funcționalitatea firească a oricărei clădiri, ci reprezintă un mare test, al cărui scop este să valideze definitiv soluția urbaniștilor niponi.

Numeroase detalii constructive fac din aceste clădiri niște unicate. Centuri metalice masive le strîng la fiecare cîteva etaje. Spații încăpătoare, cu o siguranță sporită sînt rezervate anume pentru adăpostirea celor ce lucrează în aceste clădiri în caz de alarmă seismică. Un sistem de televiziune în circuit închis are concomitent sarcina de a supraveghea punctele nevralgice ale construcției, de a oferi lucrătorilor din aceste clădiri informațiile necesare și de a menține ordinea în caz de nevoie.

Călătorul nu vede nimic din toate acestea cînd privește zgîrie-norii. În schimb îi atrage atenția în chip deosebit grija — specific japoneză — pentru frumos. Fiecare din cei șase giganți are personalitate. Aceasta pornește de la linia arhitecturală, dar se accentuează în detalii. La poalele unui uriaș de granit, o grădină japoneză coboară în trepte de mușchi și licheni. Pe calcanul în cărămidă aparentă al unei clădiri cu multe etaje cade vertiginos o cascadă ale cărei ape se sparg asurzitor în bazinul care le așteaptă la subsolul al doilea. Holul deschis pe mai multe etaje al celui mai mare zgîrie-nori din oraș este rezervat unor ingenioase jocuri de apă, în care fîntîni arteziene în continuă schimbare de formă și debit își împletesc dansul cu muzica și culoarea, schimbătoare și ele. În secolul tehnologiei celei mai avansate, aflați în plină competiție pentru afirmarea țării lor în planul producției economice, japonezii nu omit detaliul și-și cizelează operele cu aceeași migală cu care strămoșii lor încrustau o sabie.

Horia Aramă

29
JOI, 16 IULIE 1981,
ANUL XV (NR. 720)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

**În pag. 11:
RUGBI!**

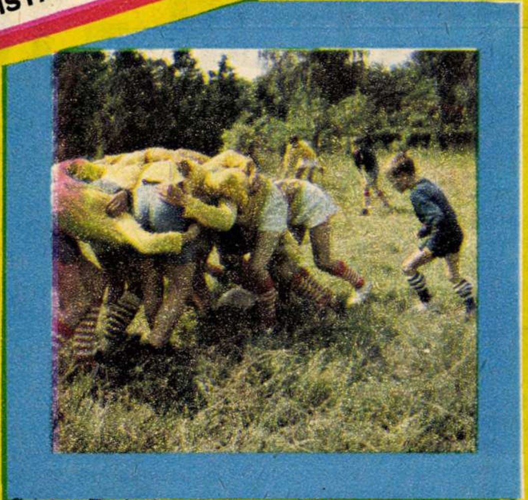

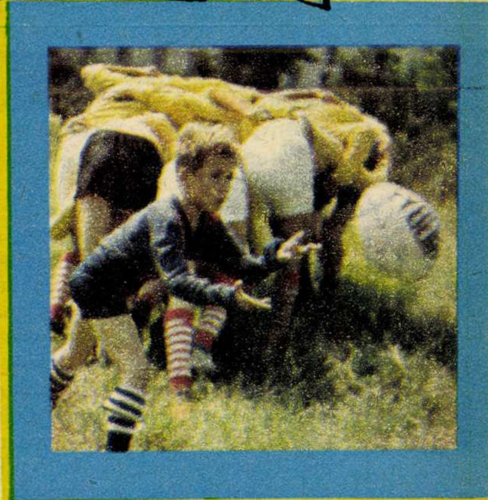

Cristea Tudorina — clasa a VIII-a, Școala generală nr 4, Tulcea

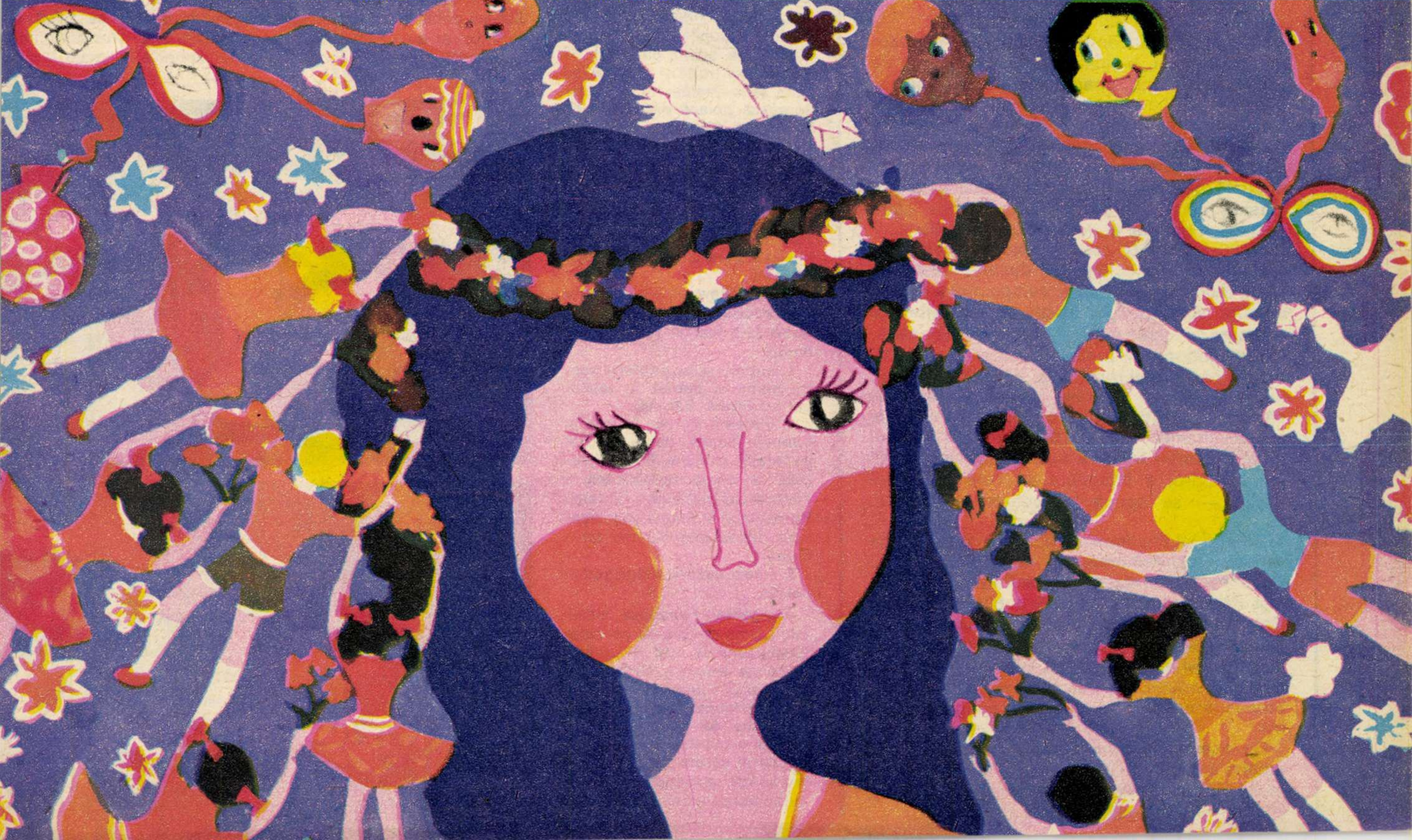

CADRAN POLITIC

În cadrul dialogului permanent al tovarășului **Nicolae Ceaușescu** cu oamenii muncii, secretarul general al Partidului Comunist Român a efectuat, în cursul săptămînii trecute, o vizită de lucru în unități economice din județul Mehedinți.

Reîntîlnirea cu tovarășul Nicolae Ceaușescu a constituit pentru oamenii muncii din această parte a țării un nou prilej de a-și exprima simțămintele de dragoste și respect, de stimă și recunoștință pentru grija pe care secretarul general al partidului o poartă dezvoltării județului, a întregii țări. Noua vizită a tovarășului Nicolae Ceaușescu în județul Mehedinți a avut ca obiectiv analiza temeinică, cuprinzătoare, a modului cum se acționează pentru îndeplinirea exemplară a sarcinilor de plan, pentru ridicarea întregii activități din județ la nivelul exigențelor sporite ale actualei etape de dezvoltare a patriei.

În cadrul vizitei, în întreprinderi și pe șantiere au avut loc ample și rodnice analize cu muncitorii și specialiștii, secretarul general al partidului dînd prețioase recomandări pentru ridicarea calitativă a activității de producție și investiții, pentru creșterea eficienței economice, pentru întărirea autoconducerii și autogestiunii muncitorești.

În încheierea vizitei de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu în județul Mehedinți, în piața centrală a municipiului Drobeta-Turnu Severin a avut loc o mare adunare populară. Întîmpinat cu îndelungi și puternice ovații și urale, într-o atmosferă de vibrant entuziasm, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu. Cuvîntarea a fost urmărită cu viu interes și subliniată în repetate rînduri cu urale și ovații, cei prezenți manifestîndu-și și de această dată încrederea și unitatea întregului popor în jurul partidului, al celui mai iubit fiu al națiunii noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

*

Participanții la Conferința națională a scriitorilor — români, maghiari, germani, sîrbi și de alte naționalități, aparținînd tuturor generațiilor — au adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, o scrisoare prin care și-au manifestat adînca recunoștință pentru grija și prețuirea cu care sînt cinstite de către partid, personal de către secretarul general al partidului, strădaniile scriitorilor pe tărîmul creșterii literaturii române.

«Onorîndu-ne cu Mesajul dumneavoastră, în acest moment de bilanț și perspectivă a muncii noastre scriitoricești, ne-ați adresat vibranta chemare de a crea o literatură pătrunsă de patosul revoluționar al prefacerii materiale și spirituale a pămîntului românesc. Vă asigurăm, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că vom face totul pentru a răspunde cu cinste acestei chemări, pentru a fi la înălțimea timpului eroic pe care-l trăim, a misiunii pe care ne-ați încredințat-o, a încrederii cu care ne-ați investit» — se spune în încheierea scrisorii.

*

Cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la apariția revistei «Contemporanul», tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a adresat revistei un mesaj de calde felicitări pentru activitatea desfășurată — încă de la primul număr de apariție — în slujba idealurilor înaintate ale maselor muncitoare, ale propășirii naționale și sociale a poporului nostru.

De asemenea, prin Decret prezidențial, cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la apariția primului număr, revistei «Contemporanul» i s-a conferit Ordinul «23 August» clasa I.

URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR TOT ÎNAINTE
FORUM '81
BRAȘOV

1

FORUM '81

URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR – TOT ÎNAINTE!

Arad. Desfășurîndu-și lucrările forumului în pitorescul peisaj din tabăra de la Căsoaia, reprezentanții pionierilor din județ au participat cu interes la un bogat program politico-educativ, la numeroase acțiuni recreative. Dezbaterilor le-au urmat antrenante acțiuni sportive din cadrul campionatului taberei — fotbal, cros, tenis de masă —, un palpitant concurs de orientare turistică, precum și o întrecere în hărnicie, în cadrul activităților de muncă patriotică. Deosebit de vesele au fost acțiunile organizate împreună cu șoimii patriei de la grădinițele nr. 14 și 16 din Arad care s-au desfășurat într-o pitorească poiană din tabăra de sculptură Zărand.

Prin programul său, prin prezența activă a pionierilor la desfășurarea bogatelor activități, forumul județean a fost o adevărată tribună de popularizare a experienței pozitive și de stimulare a inițiativei pionierești.

Iată și cîteva imagini pe care fotoreporterul taberei de la Căsoaia le-a luat în timpul forumului:

1. Împreună cu prietenii noștri, șoimi ai patriei, în tabăra de sculptură Zărand.

2. Pionierii Purdea Liliana și Leontin Tașcă, de la Școala generală, comuna Galșa (laureați la etapa republicană a Festivalului național «Cîntarea României») în timpul spectacolului dat la deschiderea forumului.

3. Avem oaspeți dragi: șoimii patriei.

Harghita. Frumoasa localitate Lunca de Sus, de pe Valea Ghimeșului a trăit în aceste zile o vie animație. 103 pionieri delegați din județ și-au desfășurat, în tabăra de aici, lucrările forumului lor județean. Programul a cuprins vii dezbateri, în cadrul cărora pionierii și-au împărtășit experiența privind participarea pionierilor la conducerea întregii activități pionierești, la organizarea activităților patriotice precum și petrecerea în mod atractiv și eficient a timpului liber.

Excursia și drumeția au fost îmbinate cu instructive vizite în întreprinderi industriale, cu concursuri turistice, de pregătire pentru apărarea patriei și de educație sanitară.

Maramureș. Însuflețiți de cele mai frumoase gînduri, cei mai harnici și sîrguincioși dintre pionierii Maramureșului, mesageri ai celor peste 64 de mii de pionieri din județ, s-au întrunit în tabăra forumului de la Gîrdani pentru a analiza în spirit critic și autocritic activitatea desfășurată în decursul unui an.

Au avut loc dezbateri foart interesante și utile privind viaț de organizație, pregătirea politico-ideologică, educarea pionierilor în spirit patriotic-revoluționar, activitatea sportiv-turistică și P.T.A.P.

Foarte instructive pentru pionierii delegați la forum au fos întîlnirile cu muncitorii fruntaș din diferite întreprinderi industriale sau unități agricole (Ulmeni, Fărcașa, Ariniș, Baia Mare) din județ. Bogatul progra al forumului județean a ma cuprins concursuri de recită și momente vesele, întîlniri al copiilor cu poeți maramureșen expoziții de plastică, un concurs de desene pe asfalt, micro-concerte muzicale, întreceri sportive și jocuri distractive.

2

3

PIONIERILOR DIN MUNICIPIUL BUCUREŞTI

Fotografiile:
Prof. VICTOR MARINESCU

FORUM'81

BUCUREŞTI

UCENICI LA ŞCOALA MUNCII

Transmit pionierele Cristina Barbu, Ruxandra Zamfir şi Roxana Chilcus:

● 23 iunie 1981. Prima dezbatere în plen, din cadrul Forumului Municipal, Bucureşti, pe tema: «Preocuparea consiliilor şi comandamentelor pionereşti privind îmbunătăţirea activităţii de educare prin muncă şi pentru muncă a pionierilor şi şcolarilor».

O dezbatere, ca şi cele care au urmat, în cadrul căreia pionierii s-au arătat deosebit de activi prin luări de cuvînt, prin numeroase propuneri. Iată cîteva idei: întocmirea de albume monografice avînd ca temă viaţa de organizaţie; realizarea unor panouri cu teme istorice din care să nu lipsească principalele evenimente din istoria patriei; organizarea şi mai frecventă a întîlnirilor cu ilegalişti, cu activişti de partid şi de stat, cu veterani de război.

Transmit pionierele Monica Ioan şi Arina Stoenescu:

● Una dintre cele mai mari fabrici de încălţăminte din ţară, Întreprinderea «Progresul», Bucureşti, a găzduit cu multă ospitalitate, vizita noastră, a pionierilor participanţi la Forumul Municipal Bucureşti.

După ce am vizitat cîteva dintre cele mai interesante secţii ale fabricii, conduşi de tovarăşa ingineră Elena Dincă, ne-am întrunit în sala de festivităţi, unde i-am solicitat un scurt interviu:

— Puteţi să ne spuneţi cîteva cuvinte despre istoricul acestei mari întreprinderi bucureştene?

— La început, aici a fost un mic atelier particular. În anii de după Eliberare fabrica s-a extins, s-a construit o clădire nouă care a fost dotată cu cele mai moderne utilaje şi care a intrat în producţie, la parametri normali, în anul 1965.

— Cîţi muncitori lucrează în această întreprindere?

— În prezent, în fabrică lucrează cinci mii de muncitori, dintre care 85% sînt femei.

— Aţi reuşit să realizaţi depăşiri de plan?

— Da, în fiecare an planul de producţie a fost depăşit, produsele noastre fiind apreciate atît în ţară cît şi peste hotare, lucru cu care ne mîndrim.

— Bănuim că vă place munca pe care o desfăşuraţi aici.

— Desigur! Lucrez de optsprezece ani în această ramură, timp în care am crescut profesional, am îndrăgit această meserie care mi-a dat mari satisfacţii. Aş fi fericită, dragi copii, dacă vizita făcută în întreprinderea noastră v-a trezit unora dintre voi dorinţa de a alege meseria pe care noi o efectuăm aici, şi dacă în viitor v-aţi număra printre membrii marelui nostru colectiv.

— Salată fragedă, vă rog! Roşii! Zarzavat! Poftiţi, cumpăraţi cu încredere!

Fetele şi băieţii în halate albe au simţit nevoia să clarifice cu voioşie lucrurile:

— Grădinarii sîntem noi, asta-i producţia noastră, marca «Şcoala generală nr. 205». Cu cît vă servim?

Scena s-a petrecut în piaţa Moghioroş din Capitală, cartierul Drumul Taberei, şi nu constituie o excepţie. Multe, foarte multe şcoli bucureştene şi-au descoperit, cu plăcere şi... beneficii însemnate, vocaţia grădinăritului. Nu e deloc imposibil să împaci arta calmă a legumiculturii cu trepidaţia tramvaielor. Vecinătatea sonoră a marilor industrii nu pare să supere cu nimic straturile de ceapă, pătrunjel şi castraveţi. Pomii fructiferi, ce să mai vorbim, stau cum nu se poate mai bine în preajma blocurilor. Pe «insula de asfalt», toate acestea alcătuiesc o simbioză fermecătoare.

LEGUMICULTORII DE PE INSULA DE... ASFALT!

O mică dezbatere grădinărească s-a înfiripat, nu demult, la Pustnicul, într-unul din detaşamentele taberei forumului municipal al pionierilor bucureşteni. Cum dinspre cantină veneau arome ale căror proveniențe... legumicole au fost identificate cu competenţă — discuţia a pornit de la sine:

— Păi şi noi am vîndut la piaţă legume din grădina şcolii, a fost foarte interesant, iar banii o să-i folosim pentru excursii, spune Raluca Militaru, Şc. gen. 169. Au cumparat si elevii!

— Da, dar noi n-am fost printre ei, intervine mîndru Cătălin Mandu, Şc. gen. 158. Am cultivat destulă fasole, cartofi, ceapă şi zarzavaturi ca să ne aprovizionăm semiinternatul.

— Da, dar producţia ar fi şi mai mare dacă aţi iriga terenul, aşa cum o să facem noi, spune Cristina Tomescu, Şc. gen. 176. Proiectul e gata, colegii de la atelierul de lăcătuşărie s-au şi apucat să-l realizeze.

— Da, dar e importantă şi organizarea, intervine Lucian Gavrilescu, Şc. gen. 141. Ar fi bine ca fiecare detaşament să aibă în grijă o parcelă («Păi noi aşa facem demult. Treci pe la noi, să vezi!» îl invită Radu Constantinescu, Şc. gen. 164).

— Da, dar pămîntul trebuie lucrat intensiv, noi ne pregătim să obţinem a doua recoltă de legume din anul ăsta, declară orgolios (are şi de ce!) Bogdan Petru, Şc. gen. 51.

— Da, dar noi n-avem teren deloc! oftează Cătălin Popa, de la Liceul de filologie-istorie nr. 2. (Inviorîndu-se): Şi-atunci ce ne-am zis? Să punem flori. Ne-am gîndit la «pastila» din mijlocul străzii. Am plantat acolo trandafiri. Foarte frumoşi. Păcat că există trecători care-i calcă în picioare sau îi rup. Acum am organizat echipe de cîte cinci băieţi care păzesc cu schimbul trandafirii...

— Da, nici noi n-avem prea mult teren în şcoală. N-ar fi bine să căutăm şi prin altă parte? spune Cristian Feniş, Şc. gen. 19.

Ovidiu Zotta

(Continuare în pag. 5)

BRAȘOV

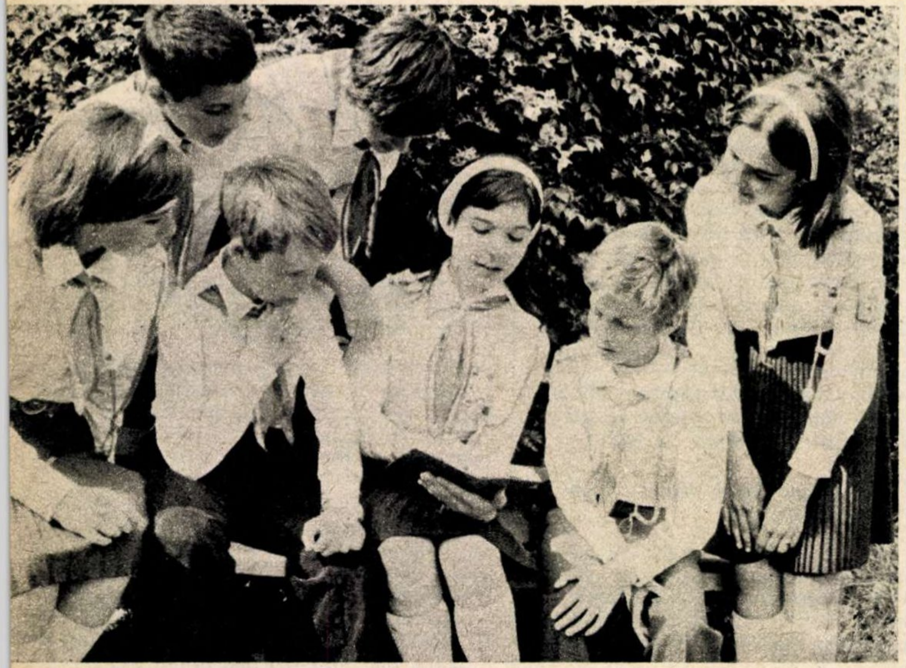

FORUM '81 • FORUM '81

Faptul în sine că mai mulți oameni se adună într-un loc nu garantează că acolo se va produce o dezbatere. Nici faptul că ei vor începe să vorbească, chiar dacă vor numi această vorbire ei înșiși «dezbatere».

Unii cred că mult îndrăgitul termen pretinde mai ales un anumit număr al participării. Dacă într-o astfel de reuniune au vorbit destui, atunci se poate conchide cu satisfacție că a avut loc o dezbatere. Alții dau această denumire discuțiilor în care au fost abordate mai multe probleme — deci mizează tot pe un element de cantitate, iar alții pun accentul pe intensitatea participării.

Sigur că o dezbatere presupune o anumită temperatură a participării, dar esențiale sînt, credem noi, aceste condiții:

a) Participare intensă și interesată, ca și cum problema respectivă este pentru tine o cauză personală;

b) Puncte de vedere diverse, chiar divergente: ciocnire de idei și selecție de idei;

c) Finalizarea în cadrul unor soluții reale, practice.

Să nu credeți însă că aceste condiții sînt o invenție a noastră. Nu! Pentru că, iată ce ne-au declarat cîțiva dintre participanții la lucrările forumului brașovean:

a) «Unii participă, e adevărat, la toate dezbaterile, dar simți repede că o fac de formă. Cred că e bine să fie puși la punct astfel de vorbitori, obișnuiți să vadă în dezbateri un prilej de afirmare personală» (Codruța Lăslean, Brașov).

b) «O idee poate fi bună sau rea numai în funcție de locul și modul cum este aplicată. Întrajutorarea, de exemplu. Unii cred cu exclusivitate în punctul lor de vedere socotind orice altă părere drept o critică la adresa lor. Nu cred că este așa. Un sîmbure de adevăr trebuie să se afle chiar și în păreri, experiențe aparent opuse». (Corina Muntean, Școala generală nr. 6, Făgăraș).

c) La acest subpunct nu vom cita pe nimeni pentru simplul motiv că aceștia ar fi prea mulți!

Suficient să ne amintim că dezbaterea referitoare la educația prin muncă și pentru muncă s-a finalizat într-o puzderie de proiecte. Mai concret: venind vorba despre solarii și sere, mai mulți participanți au ajuns la concluzia că și la ei acasă se poate realiza așa ceva. Au cerut amănunte de la Liliana Nistrea (Voila), de la Amalia Zuică (Brașov), de la Sorin Iarca (Făgăraș) — pionieri care au adus aici, la forum, frumoasa experiență a colegilor lor iubitori ai plantelor și ai agriculturii.

Iată deci că în modul cel mai fericit condițiile de bază ale unei dezbateri le stabilesc dezbaterile înseși — serioase, competente, depline — și că în urma unor astfel de dezbateri, pionierii brașoveni — reuniți în forumul județean la tabăra de la Dîmbul Morii — vor veni la forumul național — a cărui gazdă sînt — cu roadele cele mai bine alese ale gîndirii și acțiunii lor.

Ilie Traian

ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON

5

TEMERARUL

de Haralamb **ZINCĂ**

ORDINUL «STEJARUL» — EXTREMĂ URGENȚĂ

În aceste momente de încordare, o țigară — ce mai — ar fi ca o mană cerească. Nici n-apuc bine să scot tabachera, că și aud glasul amenințător al șoferului.

— Dom'le!...

— Nu, că n-o aprind... încerc eu copilărește să-l domolesc. Mă amăgesc c-o fumez... duc doar țigara la gură. Gustul tutunului îmi face bine. Știi care-i palatul Catargi?

Întrebarea nu-l surprinde, ca și cînd se aștepta să i-o pun. Îmi răspunde ca la școală:

— Palat clădit de petrolistul Montean în 1899, pentru fiica sa pe care a măritat-o cu un Catargiu.

Dacă ar mai fi precizat că palatul a fost conceput de marele arhitect Mincu, zău că m-ar fi făcut praf.

— În caz că porțile sînt deschise, intri în curte și tragi la peron.

Mă iscodește cu coada ochiului și zîmbește zeflemitor; probabil îl amuză jocul meu de-a fumatul cu țigara neaprinsă.

— Dom'le, așa am să fac.

Găsim porțile închise. Păcat! Taxiul oprește unde cer eu, adică la vreo patruzeci de metri de Legația germană. Cobor, și așa tam-nesam, îi atrag șoferului atenția să nu care cumva s-o întindă.

Omul de la volan își duce arătătorul la obraz:

— Îmi datorați pînă acum optzeci de lei. Mă întreb dacă o să aveți cu ce să-mi plătiți... contorul merge...

Mi-a întors-o bine. Așa-mi trebuie. Traversez Calea Victoriei în diagonală. Liniște... Pustietate... Este însă ceva mai răcoare decît în zona Telefoanelor. La legație — acalmie. Cel puțin așa pare de la distanță. La etajul întîi, singurul de altfel al clădirii, se află situat somptuosul cabinet al baronului Manfred von Killinger. N-au fost trase încă draperiile camuflajului, dar nici nu se zărește licărul vreunei lumini. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

Împing uriașa poartă de fier forjat, aceasta cedează ușor, mă furișez în micuța grădină din fața clădirii, apoi mă îndrept cu pas mare, nu spre intrarea principală, ci spre una secundară, de serviciu. Îmi iese în cale moș Iosif, bătrînul și credinciosul servitor al familiei Catargi. Stăpînii sînt plecați din București, i-au lăsat palatul în grijă. Secretul nostru e și al lui.

— Bună seara, moș Iosif... E ceva nou?

— Eee!... Ți-o spune Dinu, că eu mă duc să stropesc grădina.

— Stropește-o, moș Iosif, stropește-o!

M-am înveselit așa, deodată, și constatarea asta mă cam neliniștește. De, am și eu superstițiile mele! Urc în fugă scara de serviciu, luminată de un bec albastru și mă opresc în dreptul unei uși de la mansardă. E încuiată. Ca să mi se deschidă, trebuie să sun de două ori scurt, iar a treia oară ceva mai lung. Îmi deschide locotenentul Mihuț.

— A, tu erai! exclamă el bucuros. De cînd te așteptăm!...

Intru. Îmi exprim nedumerirea:

— Cum asta, mă așteptați?! Eu am primit ordin.

— Știu, știu... De atunci multe s-au mai schimbat.

Zîmbește enigmatic și mă îmboldește să trec în cealaltă odaie, unde, dealtfel, se găsește instalat punctul de observație. Îi dau ascultare. Dincolo, rămîn locului, stupefiat. Cînd a apărut aici aparatul de emisie și recepție? Cînd a apărut aici radistul Nichifor?

— Ce-ai rămas așa?

Nichifor stă «ochi în ochi» cu aparatul și ascultă în căști. Totuși îmi zîmbește și mă salută făcîndu-mi semne cu mîna.

— Ăsta cînd a mai apărut aici? întreb.

PURTAREA — DINCOLO DE NOTA LA PURTARE

Imaginea catalogului s-a îndepărtat. Notele rele și-au topit contururile în halo-ul de «lipsă de griji» al vacanței. Dintre toate mediile scrise cu roșu în rubrică, tocmai aceea care viețuiește mai modest în timpul anului școlar își prelungește semnificațiile pe perioada vacanței: nota la purtare.

Cum arată însă, în școală și în viață un elev cu 8 (opt) la purtare? Cum se împacă el cu ideea că oriunde și oricînd — pe stradă, la joacă, în societate — cel puțin 40 de copii (colegii săi de clasă) știu că el are 8 la purtare?

Arbitrii din noi înșine

Mai întîi că adesea — iată frumoasa surpriză — el nu se împacă deloc cu această idee! Gabriel Stoica, clasa a V-a B, Școala generală Marceni-Bicaz, jud. Neamț, susține că «A fost un fleac, nu cred că trebuia să-mi scadă atît de mult» (era vorba de trimestrul II).

Cîteva fete «l-au spus» că a poreclit un profesor. Acesta a fost evenimentul — se zice. Dar poate că Gabriel spusese și făcuse mai multe. ...Poate că fetele au spus mai multe... «Este Gabriel un om de nota opt la purtare?» îi întrebăm noi pe colegii lui — și, ezitante la început, apoi tot mai numeroase, se ridică mîinile: «**Nu!** Mîinile acestea atunci, însă, nu fuseseră la fel de decise. Ce se va întîmpla deci cu acțiunile noastre, cu convingerile noastre, dacă nu se vor găsi atunci cînd trebuie suficiente mîini și... opinii care să le înregistreze, să le judece, să le apere? Nu pe toate terenurile de fotbal ale vacanței există arbitri, nu pentru orice situație: în tabără, în cartier, în sat — va exista un profesor, un părinte, care să țină partea adevărului, a binelui! Arbitrii din noi înșine se cere să intre neîntîrziat în acțiune.

Este foarte bine deci că Gabriel n-a acceptat ideea că vacanța aceasta va primi în mijlocul bucuriilor ei un școlar excelent la toate materiile — în afară de cea mai importantă pentru educația viitorului cetățean: purtarea. Iar în trimestrul III, în catalog — și nu numai în catalog — a revenit firescul «zece».

Punct negru — punct roșu

Ion Artemie și Radu Bursuc sînt doi «năzdrăvani». Însă fiind ei uneori și simpatici, lumea îi privește cu îngăduință. Artemie, băiat zdravăn la trup, mai obișnuia să-și impună punctul de vedere cu un «fii atent, că te bat!» sau chiar cu cîte-o ... faptă. Dar de simpatic e simpatic. Din pricina asta cei din jur s-au obișnuit să-i ia în ușor toate: și cele bune și cele rele. Zdravăn cum este ar putea «altoi» pe oricare din clasă. «Într-o zi Bursuc mi-a pus piedică. Era cît pe-aci să-l ating, dar m-am abținut». Admirabil! Așa începe o victorie asupra ta însuți: abținîndu-te! Catalogul n-a înregistrat evenimentul, nici clasa. Odată, în timpul școlii, elevii de serviciu și-au abandonat clasa fără s-o deretice; Artemie împreună cu Gabriel și Bursuc s-au întors din drumul spre casa și au făcut-o lună. «Ne-ar fi pus punct negru la graficul pe școală al întrecerii — așa, ne-au pus punct roșu». Clasa, atunci, din nou n-a observat. Sigur că nici catalogul n-a remarcat aceasta pentru că nu se poate schimba nota la purtare de pe o zi pe alta! Catalogul cel mare însă pe care, ca pe-un ecran, evoluează comportarea noastră este viața, iar «profesorii» care dau note sînt toți cei din jurul nostru.

Cine va da notele bune pentru toate faptele acestei vacanțe?

Dar pe cele rele?

O vor face, desigur, părinții, apoi profesorii, comandanții-instructori, rudele, uneori necunoscuții. Dar de ce nu **în primul rînd, voi?** Printr-o vorbă, printr-o faptă, printr-o... scrisoare la revistă care va cuprinde portretul unei fapte, al eroului ei.

Iar cînd, la toamnă, va începe un nou an școlar va trece un trimestru, iar voi, toți locuitorii băncilor, va trebui să vă exprimați părerea cu privire la nota la purtare a colegilor voștri nu veți uita, desigur, să considerați purtarea nu ca pe-o disciplină oarecare de catalog, ci ca pe o calitate complexă și adîncă a omului.

Iar unul din atelierele în care se învață în cele mai bune condiții purtarea și analiza ei îl constituie vacanța.

T. Răceanu

FORUM'81

LEGUMICULTORII DE PE INSULA DE... ASFALT!

(Urmare din pag. 3)

— Da, dar noi l-am și găsit, se bucură Gabriela Ștefan, Șc. gen. 57. Acasă, printre blocuri. Cultivăm de toate, i-am rugat pe cooperatorii din comuna Chiajna să ne dea răsaduri, ne mai ajută și părinții, vecinii. Merge foarte bine!

...Sînt pionieri «de la oraș», pe care i-ai crede complet neajutorați în fața unei brazde, a unei sape și a unui răsad. Nu-i deloc așa. Plantează tot ce vrei, execută ca la carte lucrările de întreținere și obțin recolte cu care știu ce să facă. Legumicultorii de pe «insula de asfalt» utilizează cu egală îndemînare arpagicul și tranzistorii, săpăliga și retortele, cartea și sistemele de irigare. Constatarea numărul unu ar fi că le place foarte mult să lucreze pămîntul, să-l îngrijească, să-l fertilizeze și că trofeele grădinărești îi bucură la fel de mult ca o performanță sportivă, artistică sau tehnică. A face rodnic pămîntul, a nu lăsa pîrloagă nici un petic de pămînt este o îndatorire care vine din vremuri străvechi și care nu și-a pierdut și nu-și va pierde niciodată puterea.

ROMAN FOILETON

— Să fie o jumătate de oră...

— Salve, Costele!

Cel care m-a salutat atît de intim e prietenul meu, sublocotenentul Mitea Nelu... Pîndarul. El e de serviciu la fereastra ovală a mansardei, folosindu-se de un binoclu de artilerie. N-are timp de mine. M-a salutat, apoi mi-a întors spatele preocupat de rolul lui de «observator».

— Mă, Mircea, ce se petrece aici?

Mircea se hlizește cu gura pînă la urechi, ca apoi să mă prindă voinicește în brațe și să-mi spună:

— A intrat în acțiune Ordinul «Stejarul — extremă urgență»... Înțelegi?

Dintr-o dată se face lumină în mintea mea stăpînită de atîtea impresii confuze și contradictorii. Mă cuprinde subit un val de emoție și simt nevoia să-mi exprim cu glas tare simțămintele. Mi-o ia însă înainte Nelu care, fără să-și întoarcă privirile spre noi, anunță răsuflînd ușurat:

— În sfîrșit, fraților, a sosit și «Ciobanu»!... Nichifor, ai auzit? Raportează imediat...

— Vino-ncoa, mă cheamă Nelu la fereastră. Hai, repede, să-l vezi! Îmi întinde binoclul.

Dintr-un pas sînt la fereastră, cu binoclul la ochi. Văd un «Mercedes»... apoi un spate lat intrînd pe ușa Legației. «Baronul!» îmi spun. Cel blestemat de Arghezi!

Glasul frumos, clar, al lui Nichifor, mă readuce în atmosfera mansardei. Nelu își ia înapoi binoclul, în timp ce eu mă las furat de apelurile radistului.

«Alo, **Castanul!** *răsună apelul lui Nichifor. Sînt* **Platanul...** *Mă auzi? Trec pe recepție!»*

«Alo, **Platanul!** *Sînt* **Castanul,** *răspunde Centrala Comandamentului. Te aud foarte bine. Trec pe recepție!»*

Și din nou, glasul lui Nichifor.

«Alo, **Castanul!** *Sînt* **Platanul...** *Raportez: Acum cîteva minute la Mioara și-a făcut apariția Ciobanul. Am terminat. Trec pe recepție.*

«Alo, **Platanul!** *Sînt* **Castanul.** *Recepționat informația. Cînd apare Temerarul, trimiteți-l urgent la bază. Am terminat!»*

În liniștea care s-a lăsat, eu continui să aud ultimele cuvinte ale **Castanului.** *Mircea mă readuce cu picioarele pe pămînt.*

— Grăbește-te! O fi nevoie de tine acolo... Acum, peste drum, s-au adunat toate căpeteniile germane. La o adică, îi umflăm ca din oală...

Nici nu știu cum și cînd ajung în stradă, iar de acolo la mașină. Mă trîntesc pe banchetă, lîngă șofer, și strig: «Dă-i bătaie!»

— Am un neamț în spate, mă informează șoferul cu o voce sugrumată de frică.

Mă răsucesc și mă pomenesc în fața unui pistol.

— Nu știu de unde a apărut și ce vrea... mi se plînge șoferul.

Stăpînul pistolului e un civil... Din pricina întunericului, dar și a surprinderii, nu reușesc să-i deslușesc prea bine trăsăturile feței. Pistolul, în schimb, îl identific imediat. E un «Walter» de 7,35... Tot să tragi cu el... Îmi iau inima în dinți și întreb în germană.

— Ce doriți?

Înainte de a auzi răspunsul neamțului, îl aud pe șofer mîrîind cu ură:

— Te pomenești că-i fi și tu un neamț!

(va urma)

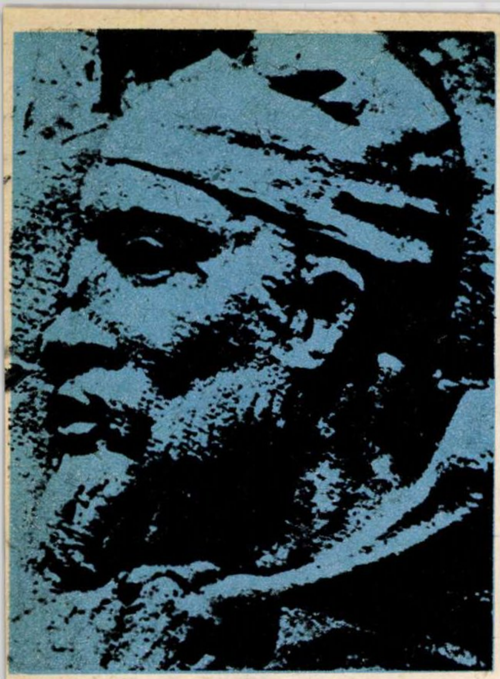

MÎNDRUL
DECEBAL

In vara aceasta se implinesc 1875 de ani de la moartea lui Decebal, marele şi gloriosul rege dac.

Istoricul roman Dio Cassius l-a caracterizat astfel pe mîndrul comandant dac: «era priceput în ale războiului şi iscusit la faptă, viteaz în luptă, ştiind a se folosi cu dibăcie de o victorie şi a scăpa cu bine dintr-o înfrîngere pentru care lucruri a fost mult timp pentru romani un potrivnic de temut».

Portretul de faţă, impresionant prin demnitatea, dîrzenia pe care le emană, este reprodus după celebrul monument roman, Columna lui Traian.

O copie a Columnei lui Traian cu mulajele basoreliefurilor o puteţi vedea într-o splendidă expunere la «Muzeul de istorie a Republicii Socialiste România», din Bucureşti, într-o sală specială, care poartă numele de «Lapidarium» (în latineşte, lapidus — piatră).

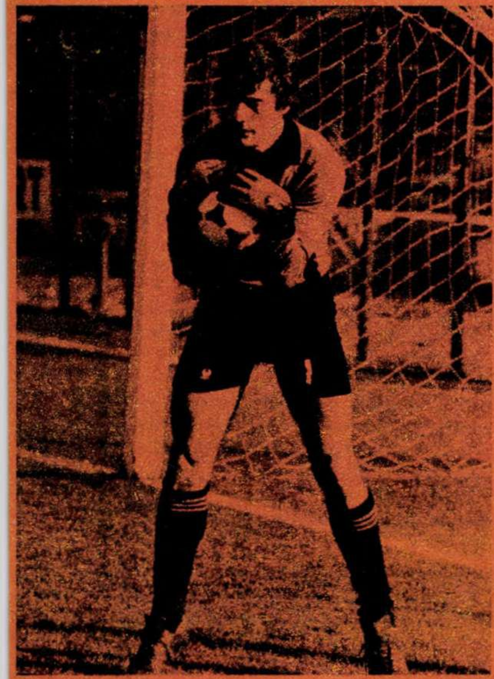

RUCSACUL VACANȚEI •

VASILE IORDACHE

Pe Vasile Iordache, portarul echipei naționale de fotbal, îl cunosc toți iubitorii sportului. Mai ales după «isprava» de pe Wembley, numele său este nelipsit în discuțiile înfocate purtate în jurul balonului rotund. Acest băiat suplu și de un calm ieșit din comun a ținut piept cu eroism tuturor atacurilor lansate de către echipa Angliei care a trebuit, după 90 de minute de joc, să se mulțumească cu o remiză, al doilea rezultat de acest fel obținut de echipa României în «cetatea fotbalului» englez. Primul fusese consemnat în anul 1969, cînd, ca o ironie a soartei, englezii au fost ținuți în șah tot de un portar — de Gornea. Iată, așadar, după 11 ani, un alt portar român contribuind decisiv la obținerea unui rezultat de mare valoare, culegînd elogiile presei britanice.

Nu cred că greșim cu nimic dacă-l considerăm pe Vasile Iordache unul dintre cei mai buni portari de fotbal din Europa. El poate sta, spre cinstea lui și a fotbalului românesc, alături de spaniolul Arconada, englezul Clemence și austriacul Concilia, trei nume de marcă în galeria portarilor care evoluează pe stadioanele bătrînului continent. Puțini știu însă că la un moment dat cariera sportivă a lui Vasile Iordache a stat sub semnul întrebării, mulți sfătuindu-l să renunțe. Ce se întîmplase atunci? O hepatită l-a ținut multe luni departe de gazonul atît de drag lui, iar analizele, nu prea bune, pledau și ele pentru renunțare. Vasile nu se putea împăca cu gîndul abandonării fotbalului, sportul care îi adusese cele mai mari bucurii. A urmat o luptă teribilă, în care voința lui Iordache a învins. Încet-încet, el și-a reluat locul în poartă. La început riscînd. Apoi totul a intrat în normal, iar talentul l-a adus pe Iordache în echipa națională.

După un meci în care a fost notat cu 10, l-am întrebat care este «secretul» succeselor sale sportive. Nu mi-a răspuns, dar m-a invitat a doua zi la antrenament. Văzîndu-l cum se pregătește, am aflat și cheia reușitelor: munca. Cîteva ceasuri Vasile a plonjat dintr-un colț al porții în celălalt, parînd cu siguranță peste 200 de șuturi. După antrenament s-a dus în mijlocul unui grup de copii cu care a jucat o «miuță». **«Întotdeauna cînd sînt în preajma copiilor mă simt foarte bine. Ei îmi aduc aminte de copilărie și de începuturile mele fotbalistice, care s-au petrecut la Iași, cu ani în urmă. Mă bucur că sînt un «idol» pentru mulți dintre ei și cu această ocazie le spun, prin intermediul revistei «Cutezătorii», că drumul pînă la gloria sportivă este destul de greu. Talentul, dacă nu este dublat de o muncă susținută, nu aduce împlinirile mult dorite. Mai adaug un lucru foarte important: performanța nu poate fi realizată fără disciplină și modestie. Pe terenul de sport nu «cresc» cei îngîmfați și superficiali».**

Așa gîndește Vasile Iordache, un model demn de urmat pentru toți cei care au început să deslușească tainele fotbalului. Atunci cînd îi urmăriți evoluțiile, trimiteți-i în gînd o floare. O merită. Pentru bucuriile pe care ni le face în fiecare duminică pe stadion, pentru frumusețea sportului care l-a consacrat și l-a dus în vîrful piramidei.

Şerban Urziceanu

O vacanță de basm, ca o
poveste de Andersen, pentru
toți prietenii noștri
Mihalea și grupul Minisong.

Pe Ioan Luchian Mihalea, dirijorul cunoscutului grup coral studențesc «Song» l-am întîlnit exact cu cîteva ore înainte de a lua trenul spre Odense — Danemarca.

— O călătorie minunată, ne spune Ioan Luchian Mihalea, dar de data aceasta nu cu «Songul», ci cu micii mei prieteni din formația corală a Școlii generale nr. 197 din București. Mergem la serbările dedicate marelui autor de basme, danezul Hans Christian Andersen. Înțelegeți, cred, fireștile noastre emoții.

— Vă veți prezenta acolo cu un program artistic sau veți petrece, simplu, vacanța?

— Vom avea o vacanță și încă una foarte frumoasă. Vom asista la Odense, în cadrul unor orășele de basm, la spectacole, expoziții, întîlniri cu personaje din poveștile lui Andersen, la filme și jocuri. Într-un cuvînt, ne vom petrece tot timpul într-un univers feeric. Dar la aceste serbări am ținut să fim prezenți și prin cîntecul nostru, așa că am pregătit cu copiii o poveste muzicală, după basmul lui Andersen «Hainele cele noi ale împăratului».

— Spuneți-ne ceva mai mult despre acest spectacol în premieră.

— Am imaginat un cadru simplu de tîrg cu multă lume, curteni și, bineînțeles, printre ei... împăratul. În această ambianță, copiii se mișcă și cîntă cu naturalețe, ca și cum s-ar juca între ei.

— De fapt cine este formația corală a Școlii generale nr. 197 sau «Minisongul», cum i se mai spune?

— După cum știți, «Songul» este un grup vocal studențesc extrem de talentat, care și-a creat, prin ținuta sa artistică, o binemeritată faimă. «Minisongul» este fratele său mai mic, care s-a născut acum doi ani și de care mă ocup cu mult interes. De totdeauna am visat să formez un astfel de grup de copii, pe care să-i învăț să cînte și, iată, dorința mi s-a realizat. Pentru «Minisong» aleg melodii simple, piese ușoare și-i las pe copii să interpreteze în voie, firesc, fără să imite interpreții adulți.

— V-am urmarit adeseori la serbările pionierești, în programele de televiziune, l-am ascultat pe copii interpretînd cîntecele «Ciobănașul» sau «Vine, vine primăvara», «Omul de zăpadă». Dumneavoastră sînteți mereu printre ei.

— Cîntăm întotdeauna împreună. Eu sînt pentru ei ca un frate mai mare.

— Sînt mulți copii în formația dumneavoastră?

— 35 de pionieri, dar la repetițiile noastre se adună ciorchine, la ferestre și pe la uși, colegii lor, care ne urmăresc în liniște, cu atenție.

— Peste două ore veți pleca cu trenul spre capătul celălalt al Europei, spre Danemarca, așa că ne luăm rămas bun de la dumneavoastră.

— La rîndu-ne, vă spunem «la revedere» odată cu urarea de mai sus.

B. Caragiale

NOTA REDACȚIEI:
Pînă la apariția acestui interviu. «Minisongul» s-a și întors din Danemarca, unde s-a bucurat de mult succes, obținînd un prestigios trofeu de laureat.

BASCHET PE APĂ

Ca să puteți juca baschet pe apă, aveți nevoie de coșurile caracteristice jocului. Cum să le confecționați? Pentru un coș aveți nevoie de un colac de plastic, un coș de plastic obisnuit pentru hîrtie (se găsesc în orice librărie), sîrmă de aluminiu de 3 mm, cîteva fîșii de cauciuc, sfoară groasă. Fixați coșul de colac cu ajutorul sîrmei. Pentru siguranță, întăriți legăturile cu fîșii de cauciuc și cu frînghie. Capetele de frînghie rămîn să atîrne în apă. Prinse de fundul apei cu pietre, aceste capete de frînghie vor constitui un fel de ancoră care ține coșul. În final această simplă construcție pentru baschet trebuie să arate ca în desen. După care jocul poate începe.

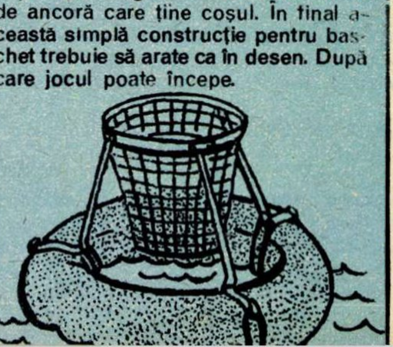

●●●●●●●●●●●●●●●●

PE LAC

Și peștii de aur cîntau la vioară,
Și nuferii galbeni cu ei se-ntreceau.
Pe scara luminii urca prima oară
Un imn al naturii ce toți îl știau.

Radu Ursulescu

SFATURI PENTRU EXPEDIȚIONARI

După cum, desigur, vă amintiți, expediția din vara anului trecut a pionierilor din Oreavu, județul Buzău, a fost deosebit de reușită, juriul acordîndu-le «Busola de aur». Dar și ei — ca toți copiii — au mai făcut, ici-colo, cîte o greșeală. Într-o seară, după ce și-au ales locul de tabără, au instalat corturile. Fiind însă mai obosiți decît oricînd, s-au grăbit să mănînce și să se culce, fără să mai sape — așa cum procedaseră pînă atunci zi de zi — șanțuri de scurgere împrejurul fiecărui cort. Mica neglijență le-a fost amplificată de... ghinion: peste noapte s-a dezlănțuit o furtună însoțită de o ploaie torențială. În cîteva minute corturile le-au fost inundate și somnul întrerupt. Și iată și concluzia cronicarului, consemnată în jurnalul de bord, de care vă recomandăm să țineți seamă: **«Avea dreptate tovarășul comandant cînd ne spunea că de fiecare dată cînd instalăm corturile, indiferent de starea vremii, trebuie să săpăm șanțuri de scurgere a apei».**

Ah, vanitatea!

În fiecare an, cîte unul-două echipaje trimise de județe la faza republicană sînt scoase de juriu din concurs. Motivele? Încălcări aparent minore, în realitate însă destul de grave, ale regulilor turismului civilizat. Cu cîțiva ani în urmă, un echipaj din județul Alba a ieșit din concurs datorită unei fotografii ce reda un aspect din expediție: cîțiva membri ai echipajului, cățărați pe Dealul cu Melci (monument al naturii de pe teritoriul acestui județ), scormonind și scoțînd fosile pentru colecție. La fel au pățit și alți expediționari: membrii unui echipaj, pentru că s-au fotografiat stînd ...ciorchine pe celebrele pietre din Bucegi, cunoscute sub numele de Babele; alții, pentru că au cules flori de colț. Și doar regulamentul prevede clar obligativitatea expediționarilor de a ocroti monumentele naturii!

Drumul cel mai lung e uneori... tocmai «scurtătura»!

Dornici să ajungă mai repede într-un anumit loc, unii expediționari părăsesc drumul cunoscut (care de obicei e și marcat) și o iau pe «scurtătură». Uneori tentativa reușește, dar de cele mai multe ori se rătăcesc și în loc să ajungă la limanul căutat în trei ore, ajung în... nouă. Cum li s-a întîmplat, în vara anului trecut, membrilor unui echipaj din Gorj, care au bîjbîit aproape o zi prin Masivul Retezat, expunîndu-se și riscurilor de a se accidenta. De preferat, deci, să evitați «scurtăturile», atunci cînd acestea nu vă sînt cunoscute.

VĂ DORIM MULT SUCCES!

JOCURI ȘI JUCĂRII ÎN ORĂȘELUL COPIILOR

Într-o zi eram împreună trei băieți (Mihai Dărăban, Mihai Voinaru și cu mine, Gabriel Livadaru), toți trei din aceleași clase (a VII-a) și de la aceeași școală bucureșteană. (Școala generală nr. 96). Cu învoirea părinților ne-am dus în Orășelul copiilor, din Parcul tineretului, să ne distrăm. Prima noastră escală a fost la...

Mașinuțe. *Voiam să urcăm în ingenioasele și buclucașele mașini pe sîrmă, de la volanul cărora riscai mereu să te tamponezi, dacă nu erai foarte atent. Dar aceste mașini, după cum și o rachetă turbogen și un joc, concurs de cai, preferate de noi, băieții, nu mai erau în orășel.*

Trenulețul. *În schimb simpaticul vehicul, vedeta clasică a orășelului nostru, nu ne trădase și ne aștepta credincios în gara lui cochetă. Mecanicul de locomotivă ne-a întîmpinat prietenos. Este un om îndeosebi calm (și nu este un secret că nouă, copiilor, ne displac oamenii nervoși). Plimbarea ar fi avut toate condițiile să fie idilică, dacă nu se agățau de vagonul din urmă, în mersul trenului, cîțiva călători clandestini, copii certați cu purtarea. Ar fi fost posibil și un accident, cum le-a atras atenția foarte sever și cu supărare, mecanicul de locomotivă.*

Spuk și... antispuk! *La «culoarul groazei» am revăzut cu un zîmbet, reclama, desenele monstruoase înfățișîndu-l pe vampirul Spuk cu suita lui bizară. În fine, am căutat să trecem prin «senzațiile tari», dar ne-a plăcut, adică am remarcat felul de a fi al tovarășului care făcea serviciul aici, vînzînd biletele. Este un om, am spune, antispuk: liniștit, pașnic, bun. Se vede că iubește copiii.*

«Servicii» suplimentare... *Pe străzile orășelului ne acostează niște vînzători de semințe și gumă de mestecat, care ni se adresează «foarte politicos»: «Hai, mă, nu cumperi guma, arată banii și cumpără guma!» Ca un făcut, observăm un cetățean prea bine... dispus, care este poftit cu fermitate de către un tovarăș ospătar să părăsească localul, unde clienții își astîmpărau setea: «Aici, tovarășe, este un restaurant pentru copii cu părinții lor, se servesc la discreție numai băuturi răcoritoare...»*

Noi ne oprim pe terasa unei cofetării minuscule, aflată într-una din căsuțele ca-n povești, fiindcă decorul dăruit de la bun început acestui orășel este, într-adevăr, ca în povești.

Da sau nu pentru jocurile mecanice? *Sala de jocuri mecanice ar fi o mare atracție pentru noi, dar este totodată și «of»-ul nostru. Sînt destule și felurite aparate care-ți pun la încercare intuiția, agerimea, dar pînă să ajungi să dovedești, ai de furcă... Trebuie să te pricepi să străpungi cu abilitate și, mai ales, cu aplomb, grupuri compacte de amatori mult mai voinici decît tine, flăcăi de douăzeci de ani și bărbați în toată firea. (Mihai Dărăban a glumit și mi-a zis că, probabil, am ajuns totuși în Orășelul adulților). Odată, mi-aduc aminte că am reușit să prind și eu rîndul la unul din jocuri, să apăs pe butoane, dar din păcate nu mi-au dat pace niște «spuki» (așa să-i numesc pe asemenea tineri necinstiți), care-mi cercetau cu o aviditate suspectă monezile și-mi făceau «galerie» să nu pot să joc atent.*

În încheiere. *Am plecat din Orășel, cum s-ar zice, și mulțumiți, și nemulțumiți. Sîntem însă băieți optimiști. Vom înregistra progrese în viața civilizată a acestui orășel, și, ca atare, data viitoare o să ne distrăm mai bine.*

Pentru conformitate:
Marga Micu

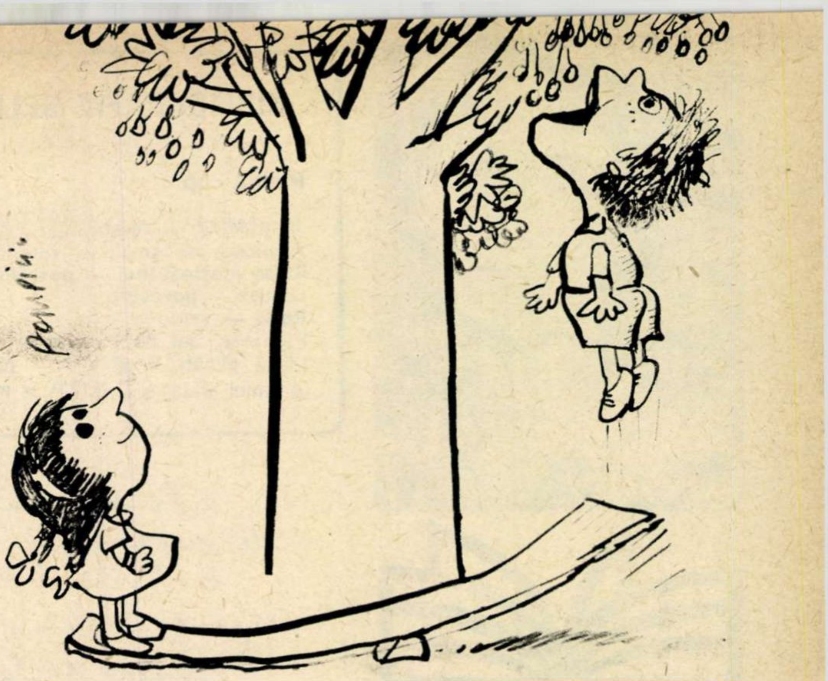

ITINERAR DE VACANȚĂ

Casa memorială

CEZAR PETRESCU

DIN BUȘTENI

În acea zi de martie, primăvara își răsfira degetele-i plăpînde prin pletele brazilor, căutînd, parcă, să audă clinchetul acelor. Se prelinse apoi pe fruntea unei case, așezată la răscruce de străzi și sună foșnitor într-un ochi de fereastră. Nu întîmplător mă aflam în acea cameră de la etaj, unde străbăteau glasurile privighetorilor și susurul unui izvoraș ce izbucnea chiar din acea grădină. Venisem la casa memorială «Cezar Petrescu» pentru că sora scriitorului, Ștefania Petrescu, îmi făgăduise că-mi deapănă amintiri și că-mi va arăta, dintr-un anume unghi al casei, o imagine care nu putea fi alcătuită decît de pe una din verande. «Priviți — mi-a spus cu un glas misterios —, aveți în față culmile Bucegilor. Uitați-vă cu atenție. Ele susțin parcă un uriaș cu fața spre cer.» Distingem un fundal albastru brăzdat de sulițe solare; apoi apăru un cap de piatră sprijinit pe creștetul unui masiv. «Uriașul este, parcă, scriitorul scrutînd, acum, infinitul» — își trădă gîndul iubitoarea soră.

Intrăm într-o cameră amenajată pentru copii și preferată de ei, în care s-au strîns de-a lungul anilor desene făurite de aceștia, alături de broderii și alte simboluri ale afecțiunii față de cel care le-a dăruit «Fram, ursul polar», «Iliuță — copilul», «Omul de zăpadă»... Admir zecile de ediții ale cărților pentru copii traduse în diferite limbi.

Sora scriitorului mă întreabă: «Vedeți acest tablou? L-a adus un elev. Crezi că-i o pictură. Dar este realizat din frunze adunate în diferite anotimpuri, anume pentru scriitor, ca să-i alcătuiască un peisaj în culori pastelate. Iar aici este «bîrlogul» unui ursuleț. Să vă spun povestea lui. Într-o zi a sosit la noi un paznic de la o stînă din Făgăraș. De data aceasta Cezar nu era acasă. S-a simțit omul cam fără noroc, totuși a scos dintr-o trăistuță un șervețel brodat cu motive românești în care era înfășurat un pui de urs lucrat de un consătean, care era olar. «Iată un urs din munții noștri», ne-a spus el; îl dăruiesc aceluia care mi-a umplut ceasurile de veghe cu o poveste așa de frumoasă cum e «Fram, ursul polar».

Revăzînd parterul casei, caut o anume carte și o găsesc. Recitesc pe prima pagină a volumului «Tapirul» dedicația scriitorului către mama sa: «Pentru mamaia, căreia i-am scos mulți peri albi, de la odorul, care cel puțin și i-a scos singur». Mi-amintesc că atunci cînd Cezar Petrescu a cumpărat această casă și-a dorit să aibă aici cărțile sale, cele 10 000 de volume, și pe mama sa, pe care-o iubea nespus.

Biblioteca este o adevărată comoară. I se alătură cabinetul de presă, unic în toate casele memoriale din țară. Este o prezență firească în locuința unui om care a fost 49 de ani gazetar și publicist. În această încăpere pot fi consultate 5 000 de reviste și 15 000 de ziare.

Fiecare colț mă ispitește cu amintirile lui, povestite pe îndelete de aceea care, alături de celelalte patru surori, și-a dăruit orele, zilele și anii acestui muzeu. Cu grijă, în ultimii trei ani, istoria fiecărui lucru ce alcătuiește casa memorială a fost destăinuită aceleia căreia i-au predat ștafeta — o tînără muzeografă iubitoare a operei și a omului care a fost Cezar Petrescu. Studiind cu stăruință, Eugenia Teleanu a muncit zi și noapte alături de surorile scriitorului ca să înființeze în partea de jos a casei, unde este sectorul administrativ, un punct de lucru pentru cercetători și școlari. «Aici vin să-și țină ședințele săptămînal cercul de muzeografie de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Bușteni și cenaclul «Cezar Petrescu».» În cealaltă cameră, îmi explică Eugenia Teleanu, se află donația unei alte surori a scriitorului — Smaranda Sehata: obiecte și ediții succesive ale operei lui Cezar Petrescu. A fost, astfel, inițiat un cabinet de cercetare bibliografică pentru actualii și — de ce nu? — pentru viitorii cercetători, azi elevi. Era o invitație la această casă memorială, adresată tuturor elevilor din țară, iubitori ai literaturii române.

Elisabeta Iosif

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

EMILIA CĂLDĂRARU

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ :

Pentru copii

În grădină — versuri.
Aripioare de smalț — versuri.
Rîdea mesteacănul — povestiri.
Ursuza — povestiri.
Rouă — versuri.
Pionierie, ani de bucurie — versuri.
Lîngă păsări, lîngă vînt — povestiri. (premiul anual al C.N.O.P. și medalia de aur în concursul «Cîntarea României» 1978).

Pentru toate vîrstele

Seară de suflet — versuri.
Miracol regăsit — versuri.
La confluența sentimentelor — versuri.
Semnul luminii — versuri.

Aproape toate cărțile mele, atît cele de poezie cît și cele de proză — chiar și cărțile care nu și se adresează nouă, copiilor — surprind, narează, interpretează și laudă copilăria.

Lumea copilăriei — candoare, sete de viață, sete de cunoaștere, sinceritate a trăirilor — e, pentru mine, perpetua redescoperire a bucuriei și frumuseții.

Cu toată dragostea,

Emilia Căldăraru

Teleferic

Ce feeric, ce feeric,
Să te plimbi în teleferic! —
Într-un zbor fără de piedici
Ca o pasăre să treci,
Doar de ceruri să te-mpiedici,
Doar cu vîntul să te-ntreci.

Ce feeric, ce feeric,
Să te plimbi în teleferic! —
Să adulmeci, ca și cerbii,
Cu tăcere și fior
Numai aburirea ierbii,
Numai piatră și izvor.

Ce feeric, ce feeric,
Să te plimbi în teleferic! —
Rătăcindu-te-ntre nouri,
Glasul tău reverberat
Să răspundă în ecouri
Unui dor desferecat.

Ce feeric, ce feeric,
Să te plimbi în teleferic! —
Peste-abisuri, grohotișuri,
Peste pisc sau munte bont,
Peste lumi de rămurișuri,
Să mai furi un orizont.

Pe bicicletă

Cînd a crescut? Ieri îl țineam în brațe!...
Ciudată bucurie ce regretă! —
Acum, cînd prima oară, frățiorul
Din curte a zburat pe bicicletă.

Spre dealuri ce se coc cuminte-n soare,
Doar greieri forfecîndu-le tăcerea
Îl văd îndepărtîndu-se... Chip blond,
Pe care-l urmărește adierea.

Pe care-l urmărește un alai
De fluturi, părăsind cu drag cîmpia,
Ca să urmeze drumul înflorit
Pe care-aleargă-n sus copilăria!

Copil al erei cibernetice

Formule, calcule sub frunți.
Dar și poienile din munți.

Rachete-n zborul lor spre stele.
În suflet, zbor de rîndunele.

Robotul, brațul cibernetic.
Și zîne-n vis, dansînd frenetic.

Realul timp, realul spațiu,
Dar și-un poem fără de sațiu.

Acesta-i omul. Și e bine
Cînd e și-un om mai mic. Așa ca mine.

Cînd un copil

Cînd un copil deschide pumnișorii
Din palme-i zboară fluturi și prigorii.

Culori de curcubeu se-aprind pe văi
Și-n cer se iscă zvon de zurgălăi.

Răsar din lutul rece viorele,
Peste păduri coboară ploi de stele.

Și-așa, în tot și-n toate, fără veste,
Începe o feerică poveste.

Cînd un copil deschide pumnișorii
Trimite lumii sufletul candorii.

Greierele

N-am văzut nimic din el
Cînd sări ca un prîsnel.
Dar i-a zuruit chitara
Ce-a cîntat întreagă vara,
Și-a rămas vibrînd curat
Un acord nemaicîntat
Agățat de-un colț ceresc
Dintr-un cîntec greieresc.
Către iarnă-n seri tîrzii
Îl asculți, fără să știi.

În zori

E încă neclintire
Departe, între stele
Și doar un vînt subțire
Se toarce, din vîlcele.

Sub pleoape-mpovărate
Încă de somn și vis,
În mine, către toate,
Un văz s-a și deschis.

Blînd susură verdeața
Cum roua o sărută!
Cu «bună-dimineața»
Cocoșii se salută.

Pași. Ușa, pasă-mi-te.
Sub geamuri, spre sălaș,
Mergînd să dea la vite,
Bunicul, c-un lămpaș.

Și tata-apoi se duce
(A scîrțîit portița)
Grăbește spre răscruce
Să prindă «Mocănița».

Și nici nu știe mama
Că văd, din somn, întîi
Cum lunecă năframa
Și-i păru-i, la călcîi.

Cum, mai apoi, în tindă
Se piaptănă încet...
O, ea, cea din oglindă
Atunci, mi-e sfînt portret.

Și-așa, de după zare,
Ițindu-se s-o vadă
Răsare mîndrul soare.
Pe dealuri. Și-n ogradă.

weekblad
9de jaargang nr. 20
13 februari 1981 - 23 fr.

TOP
MAGAZINE
VOOR
TIENERS

OASPEȚI LA «Cutezătorii»

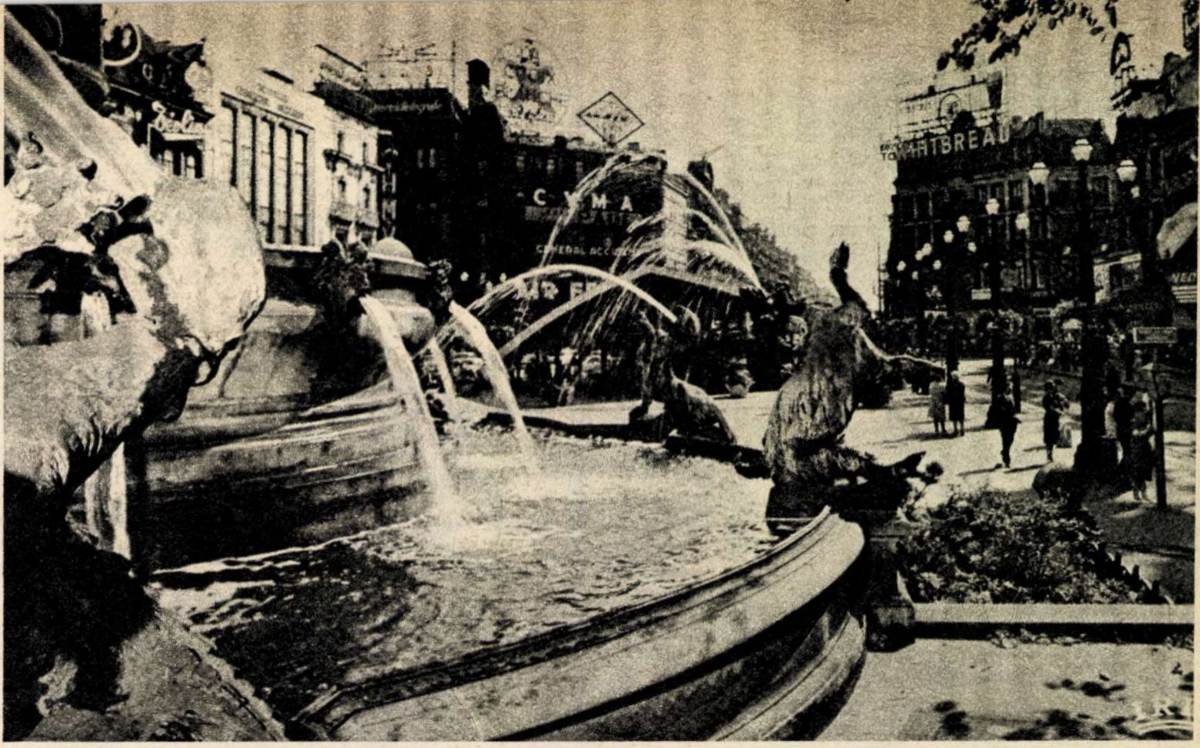

În fiecare săptămînă, din tipografiile bruxelleze pornesc spre gările orașului pachete cu tipărituri proaspete, mirosind încă a cerneală. Numai în cîteva ceasuri ele vor intra în posesia cititorilor din cele mai diferite localități ale Belgiei și-i vor informa cu noutățile din țară, din lume. Printre aceste publicații se numără și «TOP», o revistă îndrăgită atît de copii de vîrsta voastră, cît și de tineri. În paginile ei, aceștia găsesc știri, articole și reportaje din cele mai diferite domenii ale cunoașterii — știință, tehnică, istoria civilizațiilor, ecologie, geografie și multe altele. Adresîndu-li-se cu prietenie, redactorii revistei «TOP magazine voor tieners» pun, de asemenea, în dezbaterea cititorilor diferite probleme la care aceștia sînt invitați să răspundă. Jocurile, caricaturile, concursurile, curiozitățile ocupă și ele un loc important.

DIN ALBUMUL CU PRIETENI

Oaspeți ai copiilor din țara noastră, în cadrul taberei internaționale C.I.S.V. de la Năvodari și Sinaia (1980) patru copii belgieni — Daniele Hustin, Odile Margaux, Cedric de Broux, Bruno Mattys — împreună cu liderul lor Yves Willaert adresează cutezătorilor salutul lor prietenesc.

Săptămînal, «Karel» le adresează tinerilor săi prieteni cîte o scrisoare care apare chiar pe prima pagină a revistei. Cine este Karel? Iată, vi-l prezentăm în imagine. Este redactorul șef al revistei «TOP magazine voor tieners» și, dornic de a cunoaște România și pe copiii săi, în aceste zile ne vizitează țara ca oaspete al «Cutezătorilor». Despre subiectele scrisorilor pe care le adresează prietenilor săi, despre viața și preocupările copiilor belgieni ca și despre impresiile din România vă va vorbi chiar el, într-un număr viitor. Pînă atunci însă, revista belgiană «TOP magazine voor tieners» vă oferă cîteva imagini din Belgia, precum și cîteva clipe de amuzament cu... caricaturile lui Guido!

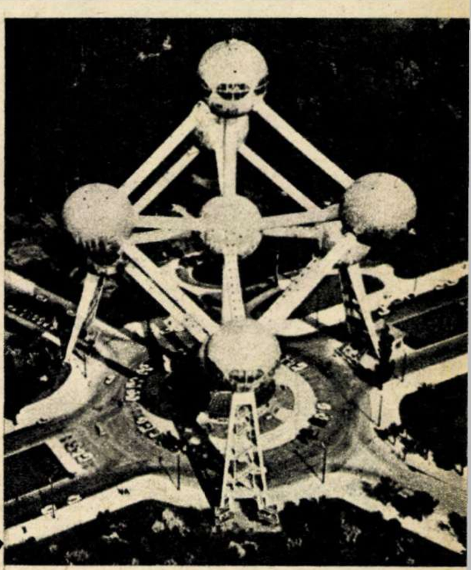

Atomiumul — această reprezentare gigantică a unei molecule de fier aflată pe platoul Heysel din împrejurimile Bruxellesului a fost simbolul Expoziției universale, deschisă în capitala Belgiei, în anul 1958. Silueta sa caracteristică, ce se înalță pînă la 110 metri înălțime, domină panorama orașului.

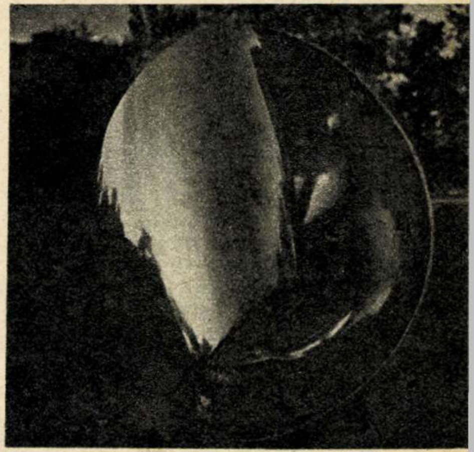

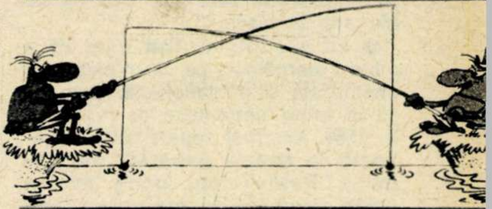

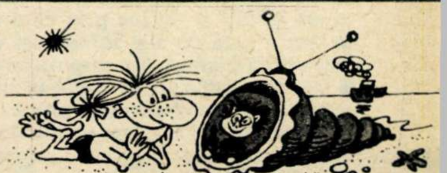

Din această fotografie vă privesc și vă zîmbesc o parte dintre elevii antrenoarei Mariana Lucescu.

Rugbi

UN MILION DE PRIETENI

ATLEȚII BALONULUI OVAL

Mulți cititori s-au interesat de activitatea tovarășei profesoare **Mariana Lucescu,** unica antrenoare de rugbi de mare performanță din lume. Lucrează la Clubul sportiv școlar nr. 2 din Capitală și, de ani de zile, echipa noastră națională, campioană a Europei, primește, din lotul antrenoarei Mariana Lucescu, jucători de mare valoare, cu «fotografia în pagina întîi» a revistelor de sport din întreaga lume.

Ne-am gîndit ca în consonanță cu fotoreportajul alăturat, rubrica noastră să vă prezinte solicitatul interviu cu Mariana Lucescu.

● Ca sportivă, ați fost între altele o bună alergătoare pe 100 m plat, baschetbalistă și pentatlonistă. Cum ați ajuns totuși antrenoare de rugbi? ● **În 1964, am fost repartizată profesoară la școala generală din comuna Pantelimon, unde aveam mulți elevi atît de «energici» încît m-am gîndit la un joc prin care să le dau o cale de a-și folosi mai cu folos dinamismul. Am ales rugbi-ul** ● De ce nu fotbalul? ● **Rugbi-ul are, între altele, o trăsătură unică: e singurul sport în care elementele jocului de echipă se împletesc cu acelea ale contactului direct cu adversarul.** ● E ca și cum la fotbal un fundaș l-ar opri pe atacant, luîndu-l în brațe. ● **Exact — și e fault. La rugbi nu e fault — dar cu condiția ca oprirea adversarului, prin ceea ce se cheamă «placaj», să fie executată corect, fără lovituri, fără brutalități, fără piedici. Altfel e obstrucție și se penalizează.** ● Totuși, placajul, fie el și reglementar, nu e periculos? ● **Nu — dar trebuie să fii bine antrenat atît în ceea ce privește regulamentul, cît și spiritul jocului. În rugbi, mai mult decît în orice alt sport, jucătorul învață de mic să-și respecte și să-și protejeze adversarul. El învață, de asemenea, ca atunci cînd este «placat», să încerce fără durități desprinderea de adversar sau, dacă nu poate altfel, să accepte în mod sportiv «placajul»** ● Accidentările? ● **Putine. Mai multe sînt în fotbal decît în rugbi.** ● Totuși, fetele nu fac rugbi — și după mine nici n-ar fi recomandabil să încerce. Dumneavoastră sînteți antrenoare de rugbi și încă eminentă. Se simte imediat că vă place acest joc. ● **Sînt o fire voluntară și aș vrea ca toți să fie așa. De aceea predau rugbi-ul. El educă rezistența la efort, spiritul de inițiativă și cel de cooperare, voința și demnitatea. Ați văzut vreodată un rugbist tăvălindu-se ca să impresioneze tribunele sau arbitrul? Dacă da — nu era un rugbist adevărat.** ● Cum le arătați, practic, elevilor, diferitele procedee? ● **Uneori chiar joc cu ei — desigur, e vorba de demonstrații didactice. În rest, le explic ce trebuie să facă și ei mă înțeleg foarte bine.** ● Atît de bine încît mulți au ajuns în lotul național de seniori ai României: Mircea Paraschiv, Dumitru Alexandru, Alexandru Rădulescu, Nicolae Cioarec... ● **...și mulți alții de care sînt mîndră.** ● Se vorbește foarte mult despre prietenia care-i leagă pe membrii unei echipe de rugbi. ● **E perfect adevărat; o echipă de rugbi alcătuiește o familie foarte unită, în care egoismul, invidia, lenea, indiferența n-au ce căuta. În rugbi se formează caractere ferme. Aici, respectul pentru colegi și pentru adversari, cinstea, corectitudinea sînt suverane.** ● Și, se pare, au o influență asupra întregii comportări. ● **Așa și este! Iată, să-i luăm la întîmplare pe cei doi băieți care se antrenează în apropierea noastră: Adrian Rădulescu din «linia a doua», un pasionat al chimiei, a terminat clasa a șaptea cu premiul întîi, iar «aripa» Bogdan Bota, excelent matematician, cu premiul doi. Toți învață bine. Așa e în rugbi: simți nevoia să fii bun din toate punctele de vedere. Marea majoritate a foștilor rugbiști sînt remarcabili la locurile lor de muncă — și ei acoperă o gamă foarte largă de meserii: sînt muncitori cu înaltă calificare, medici, arhitecți, tehnicieni reputați, ingineri, profesori și chiar gazetari.** ● Pentru încheiere: cum ați exprima, pe scurt, condiția de bază spre care aspiră un rugbist? ● **A fi om din toate punctele de vedere.**

Ov.Z.

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mentiunea **«Un milion de prieteni».**

SCURT DICȚIONAR RUGBISTIC

● Jocul de rugbi a luat ființă în orașul... Rugby aflat la 300 kilometri depărtare de Londra. Școlarii colegiului din acest orășel băteau o... bășică de porc, jucînd fotbal la două porți. Un băiețel, pe nume Wiliam Web Ellis, supărat că nu primește pasă de la colegi, a luat «mingea» în mînă și, alergînd printre coechipieri și adversari, a culcat-o în poartă. Se pare că acest mod de a alerga cu mingea în brațe și de a marca goluri prin punerea ei pe pămînt într-un spațiu anume, a plăcut, apărînd astfel un nou joc. Primul meci de rugbi s-a jucat în anul 1823. Între timp, regulile jocului s-au mai schimbat, ajungînd la cele pe care le cunoaștem astăzi.

● În țara noastră, jocul de rugbi a apărut cam prin anii 1911—1912. În anul 1914 se înființează Federația română de rugbi. În anul 1924, la Jocurile Olimpice de la Paris, selecționata noastră de rugbi cucerește și aduce în țară prima medalie olimpică (de bronz). De atunci, rugbiștii români au fost din ce în ce mai bine cotați pe plan internațional, anul acesta reușind să cîștige titlul de campioni ai Europei.

● Terenul de joc, acoperit cu iarbă pe toată suprafața lui, e de următoarele dimensiuni: 95—100 m lungime și 66—68 m lățime; terenul de țintă, adică locul unde se realizează încercările, are în adîncime între 12—24 m și se întinde pe toată lățimea terenului de joc. Porțile de rugbi au forma literei H și sînt așezate pe linia terenului de țintă, exact la jumătatea distanței dintre cele două linii de margine. Dimensiunile lor sînt următoarele: distanța dintre cele două bare laterale e de 5,65 m; bara transversală este așezată la o înălțime de 3 m; barele laterale nu au limită de înălțime.

● În interiorul terenului mai sînt o serie de linii care delimitează diverse faze de joc după cum urmează: linia de mijloc, care împarte terenul în două părți egale; cele două linii de 10 m, care sînt la distanța de 10 m față de linia de centru, liniile de 22 m, care reprezintă spațiul de teren de la linia de fund pînă la această linie paralelă cu linia de centru (regulamentul permite ca din cele două spații dintre liniile de fund ale terenului și liniile de 22 m, mingea să fie șutată direct în afară, fără ca balonul să atingă terenul; dincolo de aceste linii, balonul care este șutat spre în afară trebuie să atingă terenul și apoi să iasă în afară; în caz că iese direct, balonul va fi aruncat de echipa adversă pe locul unde a fost șutat). În suprafața de joc mai sînt două linii paralele cu liniile de margine, prima la 5 m, cea de-a doua la 15 m, acestea din urmă fiind punctate. Spațiul dintre ele este folosit de către ambele echipe la aruncarea din margine atunci cînd mingea a părăsit regulamentar terenul de joc.

● Balonul (mingea) de joc este de formă ovală pentru a putea fi mai ușor purtată și transmisă coechipierilor. Este confecționat din piele avînd o greutate de 400—440 g și cu lungimea axei mari de 28—30 cm.

● Echipele sînt alcătuite din cîte 15 jucători, repartizați pe diverse posturi. Pe lîngă cei 15 jucători, fiecare echipă mai are dreptul să aibă 2 jucători de rezervă care să poată fi folosiți ori de cîte ori este nevoie.

● Un jucător care reușește să ajungă în terenul de țintă advers fiind purtător de balon sau să pună mingea la pămînt în terenul de țintă cu mîna primește 4 puncte pentru echipa lui (a realizat ceea ce se cheamă un «eseu»). Imediat, echipa care a marcat mai are dreptul să trimită balonul printre bare de pe o linie care pleacă din punctul unde s-a marcat, fiind paralelă cu linia de margine. Dacă mingea intră printre bare, mai sînt acordate 2 puncte. Se mai pot realiza puncte din lovituri așezate sau din șuturi trimise din drobgol (balonul e șutat din cădere, odată cu atingerea pămîntului). Un drobgol reușit aduce echipei un număr de 3 puncte.

● Jocul se desfășoară pe durata a două reprize, fiecare a cîte 40 de minute. Pauza dintre reprize are o durată de 5 minute, timp în care jucătorii nu au voie să părăsească terenul indiferent de starea vremii.

● Balonul poate fi jucat cu orice parte a corpului, fără periculozitate pentru adversar și pentru cel care joacă. El se poate pasa cu mîna sau cu piciorul, se poate șuta sau purta în alergare. Dacă balonul este șutat sau pasat cu piciorul, el poate fi trimis în orice direcție. Dacă este pasat cu mîna, trebuie să fie trimis numai spre înapoi față de linia de mijloc a terenului. Dacă un jucător trimite o pasă spre înainte, atunci arbitrul dictează repunerea balonului în joc printr-o grămadă ordonată. Balonul este introdus pe culoarul format de cele două echipe de către un jucător din echipa care nu a greșit. Atunci cînd balonul a părăsit terenul de joc, ambele echipe își pot așeza jucătorii înaintași în spațiul dintre liniile de 5 și 15 m pentru a participa la recuperarea acestuia, care e repus în joc prin aruncare de la tușă de echipa care nu a șutat.

● Cei 15 jucători sînt repartizați pe posturi și pe compartimente, după cum urmează: 8 jucători înaintași (mari, masivi și puternici), un jucător de mijloc și de grămadă (suplu, îndemînatic și rapid în acțiuni), 5 jucători din înapoi (iuți, cu mare viteză de deplasare și de execuție), un jucător fundaș (calm, cu șutul bun, curajos).

● Vîrsta la care se fac de obicei selecții pentru rugbi este între 8 și 10 ani.

Prof. Cristache Mitrea

TEST DE OBSERVAȚIE GEOMETRICĂ

Răspuns la problema din numărul 26: A este identic cu N, apoi: B = U, C = W, D = V, E = O, F = Q, G = R, H = X, I = M, J = Y, L = S; este singură P, iar K, Z și T sînt asemănătoare.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

FIGURI EGALE

ÎMPĂRȚIȚI MAI ÎNTÎI FIGURA DE MAI JOS ÎN DOUĂ JUMĂTĂȚI (PE VERTICALĂ), APOI SECȚIONAȚI ÎN CONTINUARE DESENUL ASTFEL CA SĂ OBȚINEȚI ȘASE FIGURI EGALE.

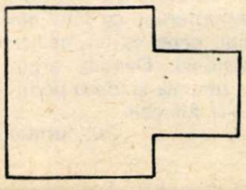

CÎTE CEVA DESPRE PLANTE

În toată lumea se caută intensiv diferite plante din care s-ar putea fabrica hîrtia. La Hong Kong specialiștii susțin că hîrtia se poate fabrica din frunzele de... ananas. În prezent se produce această hîrtie de calitate pentru tipărirea bancnotelor.

S-ar putea ca în curînd să vedem în parcuri plăcuțe cu inscripția: «Vă rugăm, nu țipați!». Știți de ce? Pentru că savanții au constatat că zgomotele încetinesc creșterea plantelor cu 47%.

În grădinile botanice din București și din Iași cresc în seră plante carnivore care, pe lîngă că asimilează clorofilă, au însușirea de a digera insectele. Serracenia care crește în Spania, Portugalia și Maroc are frunzele în formă de cornet. Insectele se prind înăuntrul cornetului care, fiind lipicios, se comportă ca hîrtia cleioasă pentru muște.

ȘI CÎTE CEVA DESPRE ANIMALE

Elefantul, cel mai mare animal terestru, măsoară 8 m lungime, cam 3 m înălțime, cîntărește 5 000 kg și trăiește 70 de ani. Puiul de elefant are la naștere 100 de kg.

Curcanul a fost adus în Europa din Mexic, iar pisica din Egipt.

Oaia și capra dețin recordul printre animalele domestice.
Ele se găsesc pe lîngă casa omului încă de acum 10 000 de ani.

20 de ani este vîrsta medie a unui cal.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

Răspuns la problema din numărul trecut.

Să colorăm mai întîi o față, să spunem în roșu. Dacă privim acea față de sus, vedem că ea vine în contact cu alte patru fețe — una, ultima, fiind opusă. Datorită simetriei, trei fețe sînt roșii, trei galbene. Apar numai două posibilități. Una, în care cele trei fețe roșii sînt în contact una cu alta, avînd cîte două muchii ale cubului comune; alta, în care cele trei fețe roșii au numai cîte o singură muche comună. Lucrurile devin foarte clare dacă desfășurăm cubul pe un plan, obținînd cele două imagini din figură.

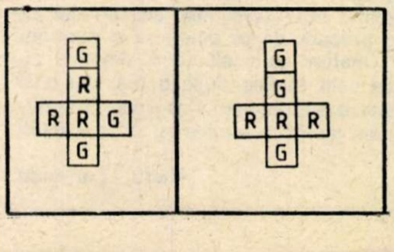

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	V	A	L	U	R	I	■	N	I	S	I	P
2	A	M	A	R	A	■	M	A	M	A	I	A
3	R	A		I	T	T	I	■	A	P	■	I
4	A	N	I	■	O	I	N	I	S	T	I	■
5	L	■	C	O	S	B	U	C	■	A	P	A
6	A	P	U	S	■	E	L	■	O	N	■	R
7	T	O	L	■	S	T	E	A	R	I	N	A
8	A	J	■	S	C	■	S	■	I	N	O	T
9	R	A	M	U	R	I	C	A	■	A	R	A
10	A	R	I	D	A	■	U	M		L	I	T
11												
12												

PASTEL ESTIVAL

ORIZONTAL: 1) Se formează sub acțiunea căldurii solare. Stă întins pe plajă. 2) Perla Bărăganului... — ...și a litoralului. 3) Îi aparține poezia «Vara la țară». Ape nesfîrșite! 4) Fiecare cu vara lui (pl.). Practică un sport de vară (pl.). 5) Din opera acestui mare poet român amintim poezia «Noapte de vară». Stinge pojarul setei pe timp de caniculă. 6) Cînd soarele dispare. 3—5 iulie! Ființă cu temperatura corpului constantă. 7) Pătură. Se topește la razele soarelui. 8) La ieșirea din Blaj! Se lasă seara! Sport nautic. 9) Ne oferă umbră vara (dim.). Sfîrșit de vară! 10) Uscată. Plecat la mare. VERTICAL: 1) Parodie la tema noastră de George Topîrceanu (3 cuv.). 2) Din opera acestui clasic al penelului amintim «Pe malul lacului Herăstrău». Căldură mare. 3) Spic de ovăz. Miriște mică! 4) O fărîmă din clepsidra timpului (pl.). Piesă anatomică, beneficiind de băile solare. Eforie..., altă perlă din constelația litoralului nostru. 5) Han (reg.). Casă de sticlă înzestrată cu vară permanentă. 6) Podiș asiatic. 7) Autorul poeziei «Marină estivală» (Ion). 8) Colț din natură! Sparge lemne. Primele ambarcații! 9) Cîmpul mioarelor. La origine! 10) Din șapte în șapte zile. 11) Frumoasele noastre. Ion Popa. Aduce ploaia însetatelor ogoare (pl.). 12) Tulpină de gramineu! Îndicat.

11, 1

DICȚIONAR: RATOS.

Nicolae Pescaru

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
CONSTANTIN DIACONU

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

ORIZONT ȘTIINȚIFIC

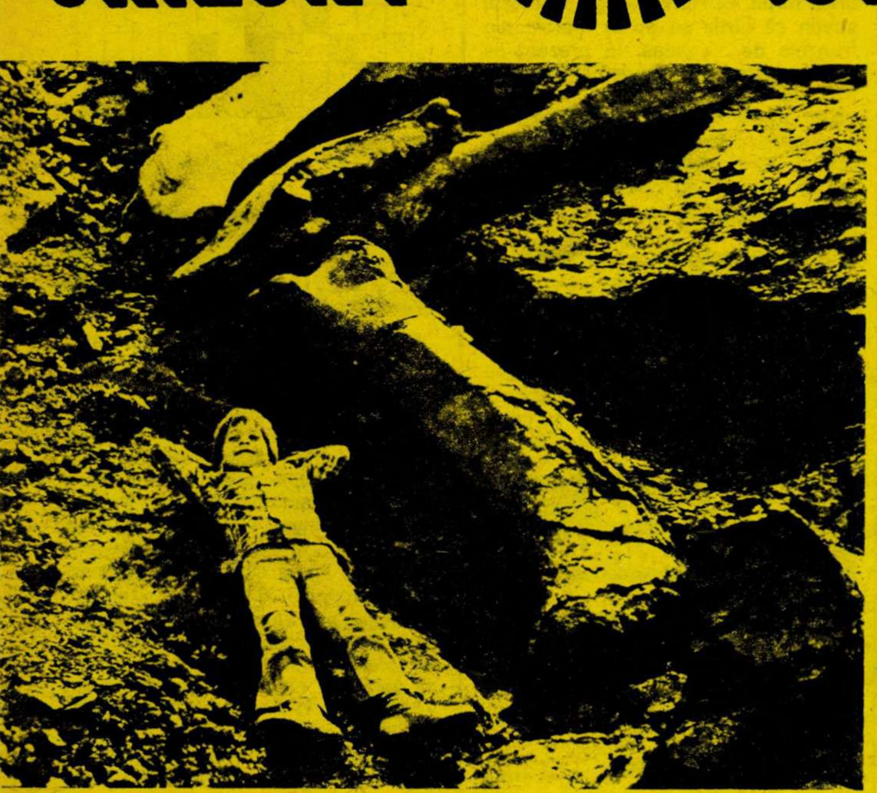

DIN TAINELE VIEȚII

Fotografia pe care v-o prezentăm nu este un trucaj: fiul geologului care a adus la lumină fosilele din imagine s-a întins, demonstrativ, lîngă femurul din perioada jurasică, lung de 2 metri. Deasupra lui se văd un omoplat și un humerus care respectă proporțiile. Scheletul acestui cetiosaur provine din provincia marocană Azilal. Culcat pe burtă și cu picioarele întinse lateral, așa cum l-au adus apele în depunerile cărora a fost găsit, animalul ocupa 85 de metri pătrați!

Alte cîteva dimensiuni: humerusul — 1,95 m; radiusul — 1,23 m; tibia — 1,26 m. Aceste date sînt sensibil superioare celor culese cu prilejul altor descoperiri. Se vădește astfel că giganții preistoriei erau chiar mai mari decît se credea!

(Va urma)

DIN ENCICLOPEDIA TIMPULUI LIBER (1)

Cînd auzi pe cineva exclamînd: «Ce seară plăcută»! — poți fi sigur că acel cineva și-a folosit bine ziua. Dar ce înseamnă, de fapt, acest «bine folosit». Un gînditor francez din secolul al XVIII-lea, **Pierre Le Tourneur,** cerea contemporanilor săi: **«...să nu îngăduim ca o singură zi din viața noastră să se scurgă fără a fi sporit și mai mult comoara cunoștințelor și a virtuților noastre».** În pragul secolului al XXI-lea, cînd comoara cunoștințelor este infinit mai mare și amplificarea virtuților umane devine mai necesară decît oricînd, timpul bine folosit se impune ca o lege a fiecărei zile.

Timpul — știm cu toții — nu înseamnă numai orele sau zilele dedicate muncii și învățăturii, dar și cele destinate odihnei, recreației, agrementului, refacerii puterilor fizice și mintale. Să fie soarta acestui ultim fel de timp aceea de a fi «pierdut», nefolosit în nici un fel?

Nu e nici un paradox în faptul că pe măsură ce au risipit și risipesc tot mai multă imaginație pentru a face uneltele de muncă — mașinile, agregatele, instalațiile — tot mai productive, oamenii caută și găsesc necontenit noi posibilități de a fi cît mai economicoși, mai zgîrciți în cheltuirea timpului lor liber. Din ce în ce mai mulți sînt cei care nu înțeleg să cedeze nici o zi, nici un ceas, nici o clipă a vieții lor fără să primească pentru acestea valoarea lor adevărată — o parte din nesecata comoară care se cheamă bucuria de a-ți trăi viața din plin...

Sigur, veți spune, dar somnul, dar jocul, dar cititul, dar plăcerea de a pălăvrăgi cu prietenii, dar sportul, dar visarea, dar toate acele stări care nu sînt nici muncă, nici lene — toate acestea contra a ce trebuie să le dăm, ce trebuie să primim pentru ele?

Să le luăm pe rînd. Somnul este strict necesar pentru refacerea puterilor noastre. Nu se pune problema să-l... suspendăm. E una din «cheltuielile» de timp în schimbul căreia căpătăm sănătate și echilibru. Dar atenție: somnul prelungit peste nevoie se întoarce împotriva noastră întocmai ca lipsa de somn!

Nu trebuie să lungim exagerat nici starea de reverie, de visare cu ochii deschiși, stînd ceasuri întregi degeaba și complăcîndu-ne în a ne imagina «ce-am face dacă»... Sportul făcut în imaginație nu ne ajută să ne fortificăm! Excursiile formidabile întreprinse numai în închipuire n-au niciodată puterea celor treze. Ne cîștigăm cu adevărat noi prieteni nu vorbind cu ei în gînd, ci în realitate! Este bine, este necesar să visezi, dar nu și să înlocuiești, prin aceasta, acțiunea. Se știe de mult: de ceea ce faci în timpul liber, depinde în foarte mare măsură reușita întregii tale activități.

E, firește, imposibil de echivalat investiția de timp cerută de fiecare din lucrurile cărora le dedicăm acest mult discutat timp liber. Totul depinde de temperamentul, de aptitudinile, de predispozițiile, de interesul fiecăruia dintre noi. Avem însă aici prilejul de a proceda de pe acum ca și cum am fi maturi: să «calculăm» dinainte cu ce vom rămîne după o oră sau o zi sau o săptămînă — și apoi să acționăm pentru a rămîne cu cît mai mult!

Radu Țiulescu

* * *

CENTENARUL UNUI TUNEL... ÎNCĂ NESĂPAT

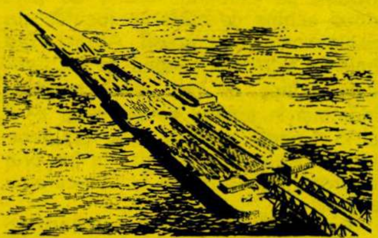

Aminteam că printre avatarurile proiectului de tunel pe sub Canalul Mînecii se numără și versiunea — cel puțin originală pentru un ...tunel — a unui pod. Pentru a fi cu adevărat util, un asemenea pod ar fi trebuit să permită circularea simultană a trenurilor și automobilelor. Specialiștii nu au putut accepta versiunea: șoseaua în centrul podului, liniile de tren dus și întors, pe margini, care ar fi despărțit cele două sensuri ale căii ferate, atunci cînd practica cere ca ele să constituie un sistem, să se folosească de aceleași instalații etc. Dar nici varianta opusă nu a fost socotită valabilă, cea cu șoselele pe marginile podului, de unde furtunile celebre de pe canal ar mătura automobilele ca pe niște paie. În plus, întreținerea unui pod de asemenea proporții ar fi necesitat peste 1 000 de lucrători, știut fiind că oțelul se corodează rapid sub influența vîntului și aerului sărat al mării. Desigur, există oțeluri inoxidabile, dar ce preț ar atinge podul construit din astfel de materiale?

Dar ceața? Cîte accidente nu ar provoca ea? În sfîrșit, podul ar stînjeni, dacă nu ar întrerupe cu totul navigația pe canal, ceea ce ar încălca dreptul internațional. Destule argumente pentru a renunța la ideea podului peste Canalul Mînecii.

(Va urma)

UN NOU TIP DE TELESCOP

O nouă concepție cu privire la construirea unui telescop în spațiul cosmic a fost propusă de un astronom canadian. Un asemenea telescop, amplasat la mare distanță deasupra atmosferei Pămîntului, constituie de multă vreme una dintre ambițiile astronomilor. Ei au și elaborat planurile privind instalarea primului telescop în spațiu. Însă acest telescop va fi de concepție clasică, dimendiametrul oglinzii sale — 2,4 m — fiind limitat de dimensiunile rachetei purtătoare.

Specialiștii propun însă realizarea unui telescop mult mai mare decît cele construite pe Pămînt pînă în prezent. Ideea în sine este cît se poate de simplă. Telescoapele de pe Pămînt sînt rigide și de proporții uriașe pentru ca forța de gravitație a Terrei să nu le deformeze cîtuși de puțin oglinda. Dar pe orbită forța gravitațională este neglijabilă și chiar pentru un balon subțire din plastic primejdia deformării e ca și nulă. Se propune în consecință ca naveta spațială să transporte în spațiu un rezervor cu material plastic lichid, care să fie turnat pe orbită, dîndu-i-se forma unui balon. Temperatura scăzută din spațiu și reacția chimică cu gazul folosit la umflarea balonului vor întări rapid pereții acestuia.

Apoi, prin evaporarea unei alice de aluminiu în vidul aproape absolut al spațiului cosmic, o parte a balonului va fi acoperită cu un strat subțire de metal, transformînd-o într-o oglindă. Aceasta va putea fi atașată la telescopul construit pe Pămînt dintr-un metal ușor și asamblat în spațiu de către echipajul navetei.

Evident, se vor face încă multe cercetări pînă la punerea în practică a ideii, dar ea este pe deplin realizabilă. Se propune să se înceapă cu oglinzi mici, cu diametrul de 1,5 m, de exemplu, și, treptat, să se ajungă la oglinzi cu diametrul de 25 sau chiar 100 de metri. Pentru comparație, menționăm că cel mai mare telescop din lume are o oglindă cu diametrul de 7 metri și cîntărește 50 de tone.

TIRGU-MUREȘ
SECȚIA PENTRU COPII

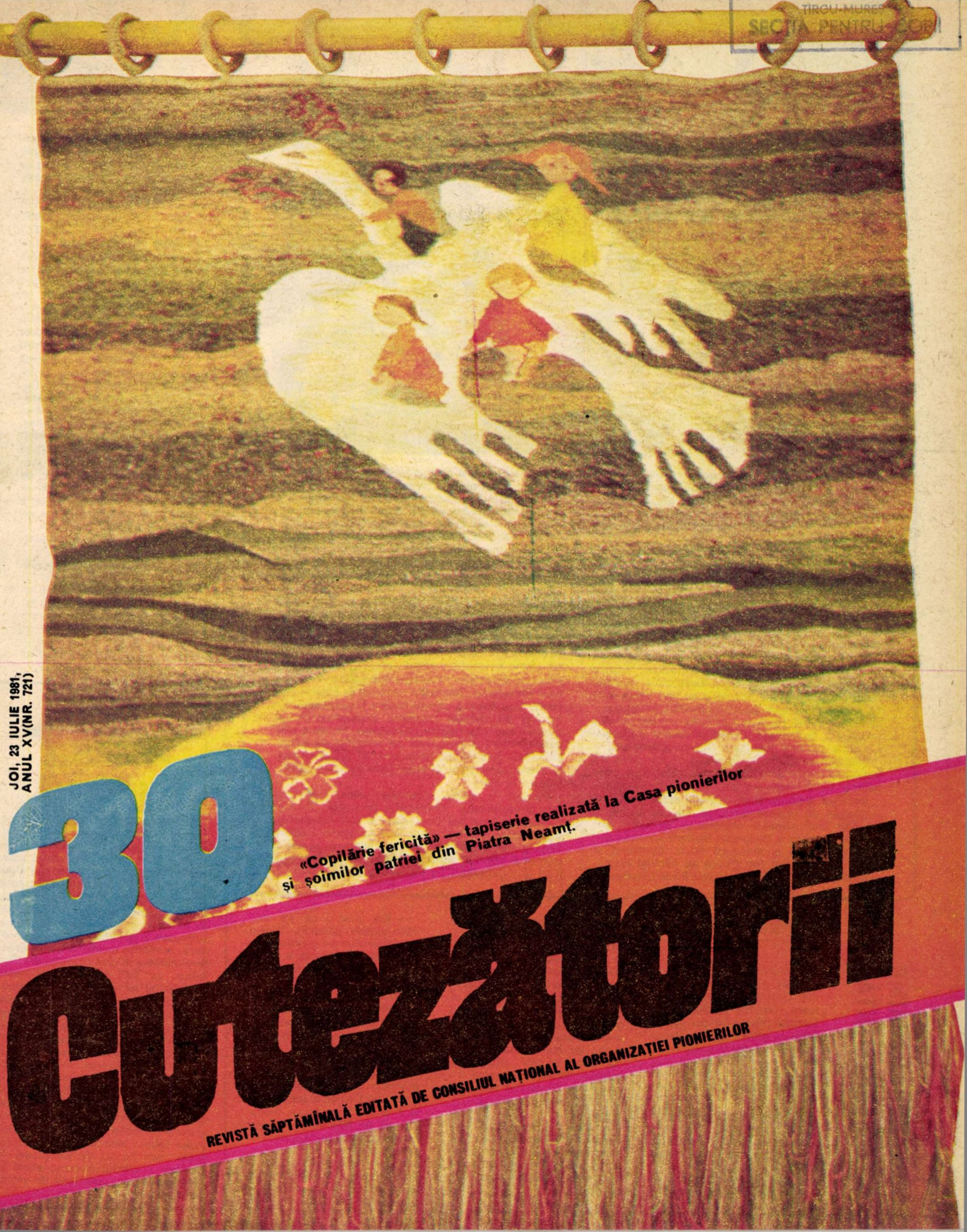

JOI, 23 IULIE 1981,
ANUL XV (NR. 721)

30

«Copilărie fericită» — tapiserie realizată la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Piatra Neamț.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

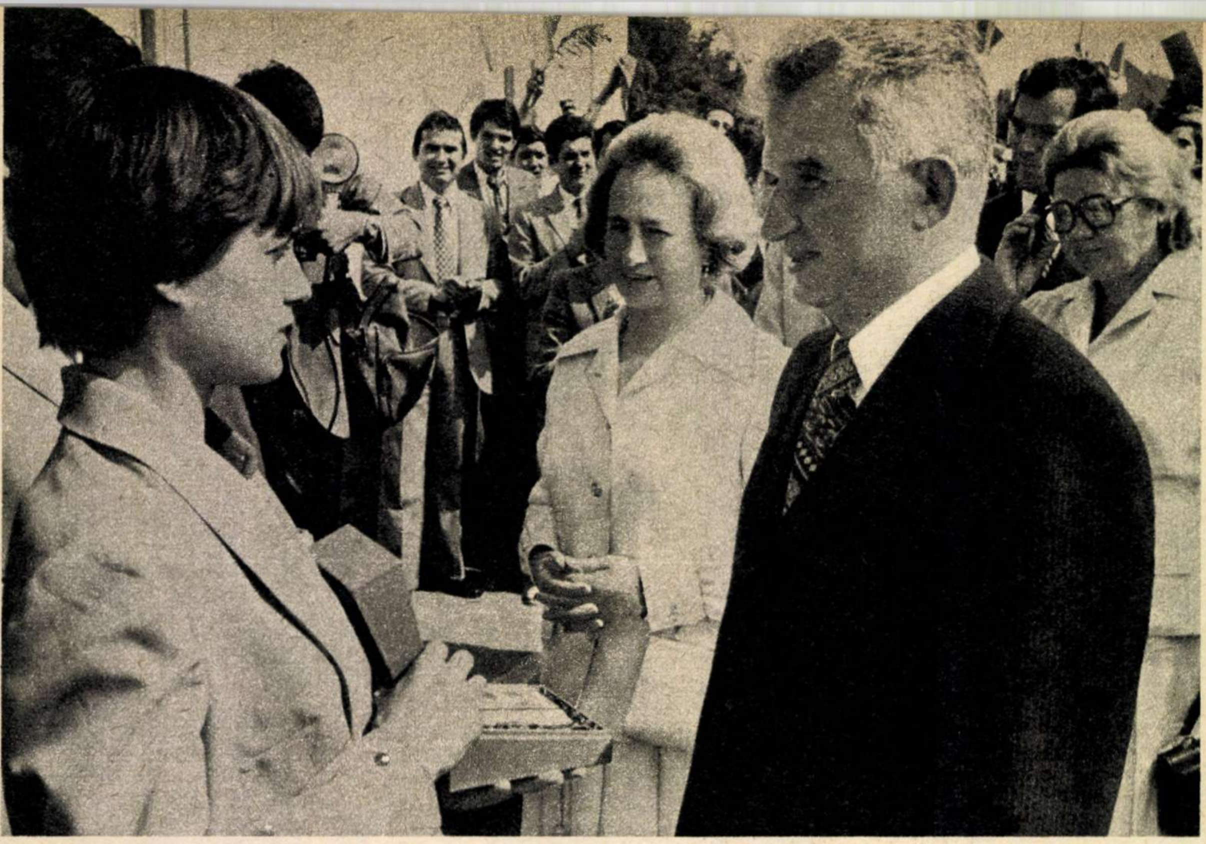

Duminică, 19 iulie 1981, ați urmărit cu toții la televiziune — și unii chiar din tribunele marelui stadion «23 August» — un eveniment drag tuturor tinerilor lumii: inaugurarea, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, a celei de a XI-a ediții a Jocurilor Mondiale Universitare de vară.

Rostind cuvîntul inaugural, tovarășul Nicolae Ceaușescu — sub al cărui înalt patronaj se desfășoară Jocurile Mondiale Universitare din acest an — a spus: **«Fie ca această competiție mondială a tineretului universitar să constituie o puternică manifestare a prieteniei, a solidarității studențimii, a tineretului de pretutindeni, pentru o lume mai dreaptă și mai bună, o lume a păcii, a independenței naționale a tuturor popoarelor».**

Prezența la inaugurare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășei Elena Ceaușescu, cuvîntul rostit de președintele României au fost întîmpinate cu nesfîrșite și calde ovații, cu manifestări vibrante, de adîncă stimă, reprezentînd inalta prețuire de care se bucură pe întreaga planetă neobosita și rodnica activitate pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu o desfășoară pentru înfăptuirea aspirațiilor nobile ale poporului român de pace, progres, colaborare, prietenie și bună înțelegere între toate națiunile lumii.

Aceleași sentimente de profund respect au fost exprimate de reprezentanții cei mai de seamă ai forurilor internaționale olimpice și de sport universitar prezenți la București. Multipla noastră campioană olimpică și mondială Nadia Comăneci și cunoscutul luptător Ion Draica au înmînat tovarășului Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, ca semn al stimei și dragostei pe care le-o poartă toți tinerii din patria noastră, placheta și emblema ediției a XI-a a Universiadei, adresînd mulțumiri în numele studenților pentru condițiile minunate de muncă și viață create tinerei generații.

Cei peste 300 de trimiși speciali ai unor ziare, reviste, posturi de radio și televiziune de peste hotare au transmis pretutindeni înălțătoarele momente ale deschiderii Universiadei '81. Am trăit, odată cu întreaga lume, solemnele clipe ale înălțării drapelului Republicii Socialiste România, în timp ce se intona Imnul nostru de Stat. I-am văzut defilînd pe sportivii participanți la Universiadă, între care cu firească bucurie am remarcat puternica reprezentativă studențească română. Am ascultat acordurile vechiului cîntec studențesc «Gaudeamus», care a însoțit ridicarea drapelului Federației Internaționale a Sportului Universitar. Am fost emoționați de clipa în care Nadia Comăneci a aprins flacăra Universiadei, am admirat încîntătorul spectacol cultural-sportiv pe care — după ceremonia deschiderii oficiale a Universiadei — l-au prezentat cu excepțională virtuozitate mii de studenți, tineri sportivi, artiști amatori și profesioniști din întreaga țară, șoimi ai patriei, pionieri și elevi.

Purtînd în inimă cuvintele calde, părintești ale președintelui României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cei mai buni sportivi studenți din întreaga lume se întrec acum la București în a cuceri laurii gloriei sportive și, în egală măsură, pe cei ai prieteniei strînse, devotate idealurilor păcii, înțelegerii și prosperității pe întreaga planetă.

FORUM'81

UN BOGAT SCHIMB DE EXPERIENȚĂ

Printre coroanele bogate ale pomilor, vîntul amiezii abia adie. Deși căldura este toropitoare, cei 106 participanți la forumul pionierilor din județul Sibiu — găzduit de Școala generală din Ocna Sibiului — n-o iau în seamă. Frumosul parc din imediata vecinătate a școlii răsună de cîntecele și voioșia copiilor.

— Constatăm că petreceți clipe minunate astăzi în acest parc, intervenim în discuțiile unui grup de fete și băieți foarte veseli.

— Da. Și zilele trecute am avut oaspeți. Ne-au vizitat vecinii noștri din județul Alba. Forumul lor s-a desfășurat la Șugag, unde, pe aproape, hidrocentralele se înlănțuie, de la o zi la alta, ca o salbă de mărgele. Am petrecut clipe pe care cu greu le vom uita. Spectacolul pe care ni l-au oferit ei și ansamblul artistic de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Cisnădie a fost tare frumos. Apoi, cu noii noștri prieteni, am făcut o baie grozavă la lacurile sărate, ne spune cu însuflețire Gheorghe Hațegan, un băiat mărunțel, blond, din Blăjel.

— Am făcut adevărate descoperiri la Întreprinderile «Balanța» și «Poligrafia» din Sibiu, ne declară George Rusescu din Mediaș, solistul și umoristul taberei.

— Descoperiri?!

— Da, pentru că ele n-au fost simple plimbări. Sîntem bucuroși că ni s-a acordat atenția și posibilitatea de a sta de vorbă cu cîțiva dintre muncitorii și utecistii fruntași. La aceste vizite au participat și activiști de partid, de la care am aflat despre înnoirile ce se vor produce în județul nostru, în cincinalul 1981—1985.

— Dar dezbaterile?

— După părerea mea — se grăbește să intervină Simina Liliac din Cisnădie, participantă și la alte forumuri —, discuțiile se desfășoară pe un ton sincer, colegial, tovărășesc. Desigur, nu lipsesc controversele și tocmai din acestea noi avem mult de învățat. Mulți dintre delegați au venit cu propuneri judicioase, din care vor izvorî noi inițiative în activitățile noastre din toate domeniile. Aceste propuneri au fost discutate și aprobate de pionierii fiecărei unități.

— Se pare că dezbaterile sînt fructuoase. Alte activități aveți?

— «Scena» din parc ne găzduiește a doua seară. Dăm spectacole în fața unui numeros auditoriu care, «furat» de ritm și voioșie, se trezește cîntînd cu noi. La lacurile sărate ne avîntăm, fete și băieți, în numeroase concursuri de înot. Printre noi sînt și sportivi, care nu-și ies din «formă», pentru că se antrenează și participă la numeroase competiții pe terenul de sport al taberei. Cuvintele sînt rostite pe nerăsuflate de Delia Marcu din Sibiu.

Anca Nimigeanu din Mediaș, o fetiță brunetă cu breton, iubitoare de poezie și natură, ține cu tot dinadinsul să ni se prezinte. Aflăm că în drumeția de la Curmătură a cutreierat mult prin pădure, a cules frăguțe, a băut apă cristalină și rece de izvor, a cîntat... iar masa la «iarbă verde» i-a trezit un apetit grozav.

— Am pregătit «Semaforul» taberei, iar sub genericul «Prin grija partidului trăim o copilărie fericită», o expoziție de fotografii și desene. Poftiți s-o vizitați, ne invită George.

Maria Petrovici

EXPO-
START
spre viitor
LA FINALĂ

Dimineața zilei de duminică, 12 iulie, a fost pentru mulți, foarte mulți pionieri din țară și din Capitală prilej pentru emoții cu totul deosebite, festivitatea de premiere a celor mai buni participanți la concursul de creație tehnico-științifică «Start spre viitor» și de anticipație «Atelier 2000». Sutele de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor, care s-au aflat la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, au trăit bucuria confirmării contribuției lor creatoare, a frumoaselor rezultate menite să încununeze o activitate rodnică, neîncetată, de temeinică pregătire, la școală și în atelierele de creație. Cunoștințele primite acolo, în clasă, valorificate mai apoi în materializarea unei idei, sau numai a unui vis închinat viitorului, le-au dovedit că e posibil ca visul să prindă contur, atunci cînd știința se unește cu pasiunea creatoare. Copiii, această generație de mîine a comunismului, trăiesc încă de acum, cu seriozitate, sentimentul de participare la cerințele societății noastre, aflată în plină dezvoltare, conștienți de valoarea muncii lor.

(continuare în pag. 6)

URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR TOT ÎNAINTE
FORUM '81
BRAȘOV

LA BRAȘOV, GAZDELE FORUMULUI NAȚIONAL 1981 DECLARĂ:

«SÎNTEM PREGĂTIȚI ȘI... BUCUROȘI DE OASPEȚI!»

În istoria forumurilor naționale ale pionierilor, în memoria noastră, un nume nou așteaptă cu nerăbdare să-și ocupe locul: Brașovul.

Orașul românesc mîndru de tradițiile sale istorice, patriotice, de prestigiul său economic, turistic, este la fel de mîndru de tradițiile sale de ospitalitate. Brașovenii știu să fie gazde — iar cînd oaspeții sînt copii, sînt pionieri veniți să dezbată sub semnul adîncului democratism al societății noastre aspectele muncii și activității lor, atunci gazdele, adulți sau copii sînt o dată în plus preocupate ca totul să decurgă cum trebuie. Prin amabilitatea tovarășei **Lucia Baciu**, președinta Consiliului județean Brașov al Organizației Pionierilor, și a tovarășului **Emilian Dobrescu**, președintele Consiliului municipal Brașov al Organizației Pionierilor, putem să oferim, acelora care ne-au cerut informații referitoare la pregătirile gazdelor pentru editia din acest an a Forumului Național al Pionierilor.

Ilie Traian

(continuare în pag. 4—5)

LA ȘCOALA MUNCII ȘI A HĂRNICIEI

UCENICII LUI NENEA ZAHARIA

Imaginea de față a fost surprinsă de aparatul nostru fotografic în urmă cu vreo trei săptămîni. Acum, desigur, ea nu mai corespunde adevărului. Dar pe cine ar putea supăra lucrul acesta? Zidurile s-au înălțat, în continuare, intre timp au fost puse la locul lor ușile, ferestrele, podelele. Mai sînt multe de făcut pentru cele patru noi săli de clasă destinate școlarilor din satul Dorobanțu, județul Constanța. Dar...

— La toamnă totul va fi gata! ne-a asigurat, încrezătoare, Mariana Cristea, pioniera-comandant de unitate, atunci cînd ne-am arătat interesați de construcție.

— Nu-i prea vedem pe zidari... am zis.

— Sînt cîțiva. Altfel nu se putea. Dar cei mai mulți sîntem noi, «ucenicii lui nenea Zaharia», cum îi place maistrului să ne alinte. Mai glumește dînsul, uneori, zicînd că o să ne califice pe toți zidari!

— Înseamnă că apreciază priceperea voastră.

— V-am spus, doar glumește. Apreciază însă hărnicia de care noi, pionierii, dăm dovadă. Cărăm materialele, adeseori pregătim mortarul, tăiem cu ferăstrăul, facem măsurători, și încă multe altele. Dacă mă gîndesc bine, îmi dau seama că, într-adevăr, am învățat o mulțime de lucruri, pare mirată de constatare Mariana.

Modestia copiilor din Dorobanți (350 pionieri și 32 șoimi ai patriei) este binecunoscută și apreciată. Aceasta însă, nu-i împiedică pe cei mari — profesori, primar și, desigur, părinți — să recunoască și să se bucure de hărnicia și rezultatele micilor săteni: la învățătură, nici un «rebut»; la activitatea practică, scrisori de mulțumire primite de la Ferma 2 și Ferma 5 IAS; pe cele 2 000 mp cultură de sfeclă de zahăr, obținîndu-se o recoltă de 7 000 kg/ha, asemenea cooperativei agricole de producție!

În încheiere, ne face plăcere să vă transmitem un mesaj: Clubul de vacanță al pionierilor din Dorobanțu este oricînd bucuros de oaspeți! El vă pune la dispoziție jocuri sportive, cărți de literatură, itinerare de drumeții și, nicidecum în cele din urmă — toată prietenia și veselia gazdelor.

M.E.

FISU • UASCR
UNIVERSIADA '81
BUCUREȘTI-ROMÂNIA

ÎN CIFRE ȘI DATE

Convinși că urmăriți cu viu interes, la radio și la televizor, desfășurarea întrecerilor dintre cei aproape 5 000 de studenți-sportivi sosiți din întreaga lume în capitala țării noastre, vă oferim, prin intermediul revistei, cîteva date suplimentare despre această mare competiție sportivă internațională, menite s-o pună și mai bine în lumină.

SCURT ISTORIC

Inițiativa organizării acestor jocuri aparține francezului Jean Petitjean, personalitate marcantă a vieții universitare franceze, care în 1923 reușește să desfășoare, pe stadionul parizian Porte Dorée, prima competiție sportivă amicală între studenții francezi. La puțin timp după această întrecere, la congresul Confederației Internaționale a Studenților, care a avut loc la Varșovia, a fost adresată studenților din țările afiliate la această organizație invitația de a participa la aceste jocuri. Astfel, cea de-a doua ediție, desfășurată în 1925 la Praga, este prima «Universiadă» la care participă studenții-sportivi din mai multe țări. Dar prima reuniune importantă atît prin numărul de țări participante, cît și prin noile discipline sportive care sînt incluse în întreceri, a avut loc în 1927, la Roma. Continuu amplificate, celelalte ediții au loc în 1930 (la Darmstadt), în 1933 (la Torino), în 1935 (la Budapesta), în 1937 (la Paris). Ediția din 1939 (găzduită de Monaco) a fost întreruptă din cauza începerii celui de al doilea război mondial. Timp de mai bine de un deceniu după război, întrecerile dintre studenții sportivi se desfășoară separat și întîmplător pînă cînd, în 1957, cu ocazia sărbătoririi a 50 de ani de existență a Asociației Sportive Universitare Franceze, studenții-sportivi din toate țările reușesc să se întîlnească din nou, la Paris, într-o nouă ediție a «Universiadei», întrecerile din cadrul acesteia fiind patronate de inițiatorul acestor jocuri — Jean Petitjean. Ulterior, «Universiada» este găzduită de orașele Sofia (1961), Porto Alegre (Brazilia, 1963), Budapesta (1965), Tokio (1967), Torino (1970), Moscova (1973), Sofia (1977) și Mexic (1979).

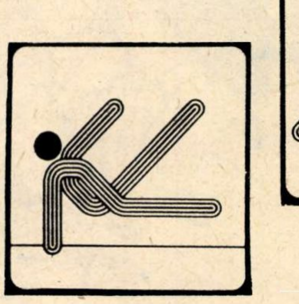

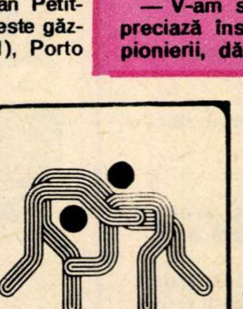

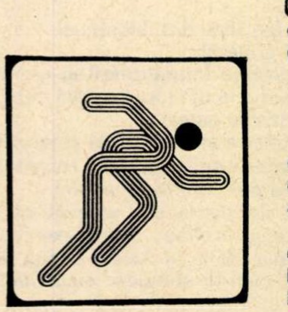

RECORDURI MONDIALE ȘI AUTORII LOR

Treptat, pe măsura amplificării acestor jocuri, au început să apară în cadrul lor și performanțe sportive de mare prestigiu.

Prima performanță de acest gen din istoria «Universiadei» a fost realizată de atletul italian L. Beccali care, la ediția din 1933, desfășurată la Torino, a egalat recordul mondial existent la acea vreme la 1 500 m plat.

(continuare în pag. 9)

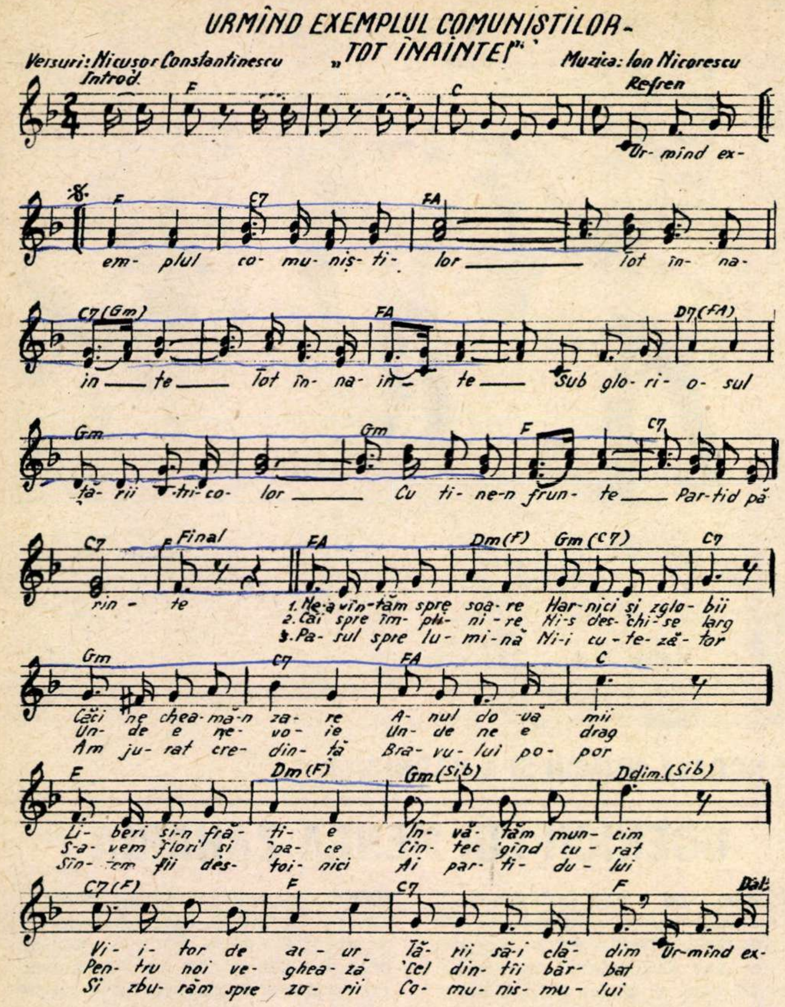
URMÎND EXEMPLUL COMUNIŞTILOR —
„TOT ÎNAINTE!"
Versuri: Nicuşor Constantinescu
Muzica: Ion Nicorescu
Introd.
Refren
Urmînd exemplul comuniştilor Tot înainte Tot înainte Sub gloriosul tării tricolor Cu tine-n frunte Partid părinte
Final
1. Ne-avîntăm spre soare Harnici şi zglobii Căci ne cheamă-n zare Anul două mii Liberi şi-n frăţie Învăţăm muncim Viitor de aur Ţării să-i clădim Urmînd ex-
2. Căi spre împlinire Ni-s deschise larg Unde e nevoie Unde ne e drag S-avem flori şi pace Cîntec gînd curat Pentru noi veghează Cel dintîi bărbat
3. Pasul spre lumină Ni-i cutezător Am jurat credinţă Bravului popor Sîntem fii destoinici Ai partidului Şi zburăm spre zorii Comunismului
D.al S

LA BRAŞOV, GAZDELE FORUMULUI NAŢIONAL 1981 DECLARĂ:

«SÎNTEM PREGĂTIŢI ŞI... BUCUROŞI DE OASPEŢI!»

*

(urmare din pag. 3)

Mai întîi, unde va avea loc forumul? În incinta frumosului Complex studenţesc de pe colina universităţii. În vecinătatea amfiteatrelor, şi în aer liber uneori, dezbaterile pionierilor vor constitui, fără îndoială, rodnice căutări de răspunsuri, de soluţii. Edilii oraşului s-au preocupat ca tot ceea ce ţine de condiţiile concrete de cazare, masă, spaţii pentru diferite genuri de activităţi: dezbateri, întîlniri, activităţi cultural-artistice, sportive — să fie asigurat cum se cuvine.

Dar gazdă a forumului, cum am mai spus, este oraşul întreg, judeţul întreg. Şi cum participanţii la forum vor veni **să înveţe**, deopotrivă prin dezbateri ca şi prin vizite, întîlniri şi alte activităţi, judeţul care ocupă locul I pe ţară la producţia industrială, oraşul gazdă al celebrei uzine româneşti de tractoare, au ce să le «spună», să le arate oaspeţilor. Chiar în cadrul

ROMAN FOILETON

6

TEMERARUL

de **HARALAMB ZINCĂ**

«WALTER» — calibru 7,35

Arma din mîna necunoscutului nu tremură; dovadă elocventă că-i obişnuit cul Walter-ul, că nu o dată degetul său trebuie să fi apăsat pe trăgaci. Ţeava pistolului se conturează clar, ca un punct negru, nefiresc de mare. Întreb, din nou, şi tot în germană:

— Ce doriţi dumneavoastră?

De data asta îmi răspunde:

— Ich möchte, dass Mann mich nach Otopeni fährt... so schnell es geht.

— Ce zice? Ce zice? vrea şoferul să ştie.

— Să-l transportaţi la Otopeni, şi asta cît se poate de urgent.

Şoferul îi scapă o înjurătură, ignoră arma ce-i stă în ceafă şi se întoarce spre necunoscut, şuierînd printre dinţi:

— N-am benzină!... Nicht benzină!... Benzină ioc!

Aş rîde... cu plăcere chiar. Însă replica «poliglotă» a taximetristului nu rămîne fără răspuns.

— Wenn ermich hintergeht, blas ich ihm das Lichtaus!

— Zice că dacă-l minţi, îţi zboară creierii!

Omul de la volan ambreiază. Înjură din nou. Înjurăturile îl au în vedere pe neamţ, dar nu mă omit nici pe mine. «Buick»-ul o ia din loc, dar fără chef, fără vlagă.

— De la dumneata mi se trag necazurile astea!

E rîndul neamţului să dorească să afle ce mi-a îndrugat şoferul. Reacţia omului cu arma mi-a produs o mare bucurie. Aşadar, nu ştie româneşte! Îi traduc, în timp ce şoferul mormăie ceva, ceea ce-l înfurie pe neamţ

— Atrăgeţi-i atenţia că nu-mi arde de glume, că-i voi plăti cursa... Iar dacă voi constata că are benzină, îl împuşc ca pe un cîine... Sînt în exerciţiul funcţiunii...

Traduc cuvînt cu cuvînt ameninţările, iar în încheiere adaug de la mine:

— Nene, ascultă bine ce-ţi zic! Fă cum te sfătuiesc eu... Cînd ajungi pe la Bufet, născoceşti o pană...

Neamţul a mirosit ceva şi se vîră ameninţător:

— Ce tot îndrugi acolo?

— L-am sfătuit să fie serios, că nu-i de glumit... De benzină nu duce lipsă,

ROMAN FOILETON

are însă un carburator defect... care, zice el, ar putea să-i joace festa...

Taximetristul mormăie:

— Mă, dacă mă vinzi, nu mai ajungi acasă!

— Fă ce îţi cer!

Neamţul nu e prost; intuieşte imediat că discuţia mea cu şoferul nu poate să-i aducă nimic bun şi ne somează.

— Din clipa asta, vă ordon să nu mai vorbiţi între voi! Trag fără milă!

Cu siguranţă, s-ar ţine de cuvînt. Totuşi, eu nu mă las intimidat şi, amuzat, rostesc în germană:

— Trebuie să-i traduc ceea ce aţi spus mai înainte, nu-i aşa?

Îmi dă dreptate. Eu mă grăbesc să-i «traduc» omului de lîngă mine cu totul altceva.

— Nene, să procedezi cum te-am sfătuit... Dar nu la Bufet, ci spre Parc... Pînă atunci, să nu mai scoţi un cuvinţel... Ăsta trage fără milă...

Nu sînt convins că i-am cîştigat încrederea. Îi arunc neamţului o privire scurtă, peste umăr, şi constat că pistolul stă în aceeaşi poziţie. Înaintăm la luminile anemice ale camuflajului. Ajungem în Piaţa Victoriei. Un tramvai, ne blochează brusc calea. Două sute de metri mă mai despart de Comandament. Dacă aş sări din maşină, neamţul mi-ar pune sare pe coadă. Dar nu mă lasă inima să-l las pe şofer, de unul singur, în nenorocire. Şi mai este ceva care mă ţintuieşte locului. Tipul a început să mă intereseze. De unde o fi răsărit? Din clădirea legaţiei? Dacă

acestei unități economice — Uzina de Tractoare Brașov — se va desfășura o activitate comună cu tinerii muncitori de-aici; la IAS Prejmer, unitate agricolă multilaureată pe țară, gazdele îi așteaptă pe copii spre a discuta împreună despre muncă, despre roadele cîmpului, despre revoluția în agricultură. Personalități culturale, artistice și științifice ale orașului primei operete românești («Crai nou», de Ciprian Porumbescu) și-au oferit cu amabilitate colaborarea cu copiii. Brașovul turistic, cu marile sale disponibilități, așteaptă să-i încînte pe tinerii săi oaspeți.

Dar ei, pionierii Brașovului, ai întregului județ?

Ei vor fi un fel de gazde speciale — în sensul că vor fi în egală măsură și colaboratori și participanți la activitățile forumului. A zecea parte din populația Brașovului o reprezintă școlarii și pionierii. Prin reprezentanții lor direcți, toți locuitorii Brașovului sînt astfel implicați în buna desfășurare a forumului. Afișul și emblema care vor împodobi orașul-gazdă nu vor constitui o simplă prelungire a tradiționalului «Bine ați venit la Forumul Național al Pionierilor, Brașov, 1981» — ci vor simboliza faptul că orașul întreg a luat în stăpînire ideea că este gazda unei manifestări de cea mai mare importanță politică, educativă, pentru tînăra generație a României. Astfel încît, după ce, prin hărnicia lor, pionierii din Brașov au contribuit la amenajările ce s-au realizat în cadrul Complexului studențesc multe unități pionierești din oraș și din județ și-au anunțat participarea la o serie de activități comune cu participanții la forum. Și s-au pregătit în acest sens. Dacă, de exemplu, pionierii de la Școlile generale nr. 1, 2 sau... 10, din Brașov, sau cei din Făgăraș, Codlea, vor primi, într-o zi a începutului de august, vizita participanților la forum, aceasta nu va fi de fapt o simplă vizită cu alocuțiuni de «Bun venit», și cu daruri, ci o invitație la «lucrul împreună». O binecunoscută experiență a pionierilor din județul Brașov îi recomandă ca parteneri serioși la colaborarea în diferite domenii: tehnico-științific, cultural, sportiv.

Crescuți în frumoasele tradiții de frăție încetățenite pe toate meleagurile acestei țări în care oamenii de diferite naționalități au trăit ca fii ai aceleiași patrii, pionierii județului, împreună cu oaspeții lor, vor da glas din nou acestor trainice simțăminte.

Pentru că aici, la Brașov, în această vacanță a lui 1981, în timp ce pe marile amfiteatre ale hărniciei oamenii muncii pun temelii trainice acestui început de nou cincinal, reprezentanții pionierilor din întreaga țară, caută căile prin care să dea un înțeles tot mai adînc devizei forumului lor, deviză a creșterii întregii pionierii românești: «Urmînd exemplul comuniștilor, Tot înainte!»

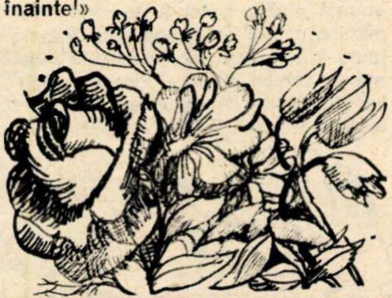

ROMAN FOILETON

da, de ce n-a plecat la Otopeni cu o mașină de-a lor? Probabil, de teamă ca mașina să nu-i fie oprită de patrule ale armatei noastre... patrule fixate de Ordinul «Stejarul» și la barierele orașului. Pentru un german, Otopeniul nu poate să însemne decît Wald Lagerul* lui Gerstenberg. Deduc astfel că n-ar fi exclus ca necunoscutul în straie civile să ducă cu el vreun ordin sau un mesaj... Din moment ce legăturile telefonice ale armatei germane au fost decuplate...

Avem din nou cale liberă. Ce o să creadă căpitanul Demetriad? mă întreb îngrijorat. M-o fi așteptînd pentru «OperațiaTăcerea» iar eu...

— Să mărească viteza! îmi poruncește omul cu pistolul.

Traduc, iar șoferul îmi țipă:

— Dacă forțez, risc să rămîn în pană...

— Minte, ticălosul! Să accelereze! insistă neamțul.

Îi «traduc» taximetristului altceva.

— Nene, bagă în viteză! E bine așa... Apoi, știi ce să faci... Dacă-l scoatem din mașină pentru un minut-două, al nostru e... M-ai înțeles?

Viteza «Buick»-ului sporește. Acuș vom depăși Arcul de Triumf... Conform «Stejarului», prin boschetele de la șosea și din parc sînt fixate unități române, de luptă...

Pe neașteptate motorul «Buick»-ului începe să păcăne din ce în ce mai tare.

— Ei vezi?! exclamă teatral șoferul. Tradu-i, dom'le, tradu-i!

Bată-l norocul să-l bată! Stie să joace teatru. Îi aduc neamțului la cunoștință neliniștea șoferului, iar acesta îmi servește o replică alarmantă:

— Sînt inginer auto și de aviație! Și e vai de voi dacă sînt mințit.

Trecem și de Arcul de Triumf. Nu știu la ce a umblat, dar motorul păcăne și ne scutură, gata să explodeze, nu alta. Mașina mai merge cît mai merge, apoi se oprește istovită lîngă bordura trotuarului.

— Nimeni nu mișcă! strigă neamțul.

— Fii calm! îl îndemn eu pe curajosul șofer. Lasă-l pe mîna mea!

De fapt, încă nu-mi dau seama ce vrea dumnealui să inițieze. A coborît cu revolverul în mînă. Deschide portiera dinspre șofer și ne cere să ne dăm jos.

— Ăsta vrea să-mi fure mașina! se vaită șoferul speriat.

Ne supunem somației. E întuneric, dar tustrei ne vedem foarte bine. Neamțul, la cîțiva pași de noi, cu degetul pe trăgaci, ne ordonă:

— Cărați-vă! Cărați-vă! Că altfel trag!

În secunda următoare, de parcă aș fi fost propulsat de un arc puternic, plonjez cu capul înainte, direct în plexul neamțului. Atacat prin surprindere, cade, iar eu mă prăbușesc în forță, peste el. Aud un icnet, apoi zgomotul produs de impactul armei cu caldarîmul. Nădăjduiam, în momentul atacului, în intervenția șoferului. Dar de sărit în ajutor îmi sar doi militari români pe care-i văd ivindu-se, ca prin minune, din întunericul nopții.

(va urma)

**)=tabăra germană*

GIURGIU

IAR DUNĂREA, CU VALURI LINE...

Un sat de vacanță al copiilor, aproape de Dunăre, adăpostit în pădurea de salcîmi Bălănoaia. În cele patruzeci și două de căsuțe, decorate cu imagini din povești celebre, aproape o sută de pionieri delegați din județul Giurgiu au petrecut frumoase zile de tabără, în cadrul forumului județean. Un forum pionieresc este un înalt sfat al pionierilor, o înaltă tribună a democrației pionierești. Și fiindcă aici, în tabăra de la Bălănoaia, se deschisese primul forum pionieresc al unui județ nou pe harta patriei, firește, evenimentul era și mai emoționant. Am dorit să aflăm faptele noi, deosebite, ale pionierilor de pe plaiurile județului Giurgiu. Și, în acest sens, dezbaterile pionierești au avut darul de a ne oferi o informare concludentă.

Am aflat astfel că o activitate de vîrf a pionierilor din noul județ s-a dovedit a fi aceea în domeniul ajutorului dat de copii la muncile agricole. Să ne oprim, spre exemplu, la cele relatate de o pionieră, venită pentru prima oară într-un forum pionieresc, Camelia Alcea, din clasa a VII-a, de la Școala generală din Slobozia. Pionierii de la această școală au îndeplinit integral angajamentul lor de muncă patriotică pe acest an. Ei au în grijă un lot școlar pe care au cultivat cartofi, roșii, porumb, mazăre, fasole, ceapă, usturoi. Munca lor este rodnică întrucît aceiași copii se pricep și dau un prețios ajutor și acasă, în gospodăriile părintești. Și cine îndrăgește munca din copilărie, știe să muncească cu spor toată viața.

*

«Cum vă simțiți în tabără?» a întrebat reporterul. Copiii au răspuns în cor, imediat, printr-o strofă dintr-un cîntec familiar: În detașamentul nostru/ Nu este nimeni trist/ Fiindcă inimile noastre/ știu un cîntec optimist». Cîntecul, desigur, nu a putut cuprinde totul despre zilele și orele pline, însoțite de joc, veselie, de hărnicie și de inițiativă, de idei și acțiuni. Aici am făcut cunoștință cu mulți copii ingenioși și inimoși, am cunoscut o fetiță ca o albinuță. Se numește Claudia Emanuela Vasilescu, din clasa a IV-a, de la Școala generală nr. 6, din Giurgiu. Ea, așa cum am dedus din discuții, știe să fie și acasă o fetiță «de aur» pentru mămica ei, pentru frații mai mici, iar la școală, o elevă strălucită și o prietenă minunată pentru colegi. Tot aici, i-am cunoscut pe Amelia Zeldea (o bună interpretă și o foarte bună matematiciană) pe Marioara Vasile, din localitatea Hotarele, multilaterală, îndrăzneață, plină de energie și de inițiativă, pe Ștefan Popa, talentat cîntăreț la muzicuță, pe Marinel Teodorescu, de la Școala generală Singureni, umoristul taberei, pe Silviu Marica, Alina Huniadi, Marius Dinu, pe Valentin Neguț ș.a.

Din bogatul evantai al activităților desfășurate aici, la forumul județean al pionierilor, amintim plimbarea pe Dunăre. Un dar al forumului ce nu avea cum să lipsească pentru copiii dintr-un județ al cărui centru este un oraș-port, așezat pe vechiul și legendarul drum fără pulbere. Așadar, cîteva ore de călătorie în aval, apoi în amonte, fîșîitul calm al apei, armonizat cu zgomotul potolit al vasului pasager, copiii adunați pe punte urmărind cu plăcere priveliștea mișcătoare de pe maluri, înregistrînd cu multă curiozitate navele și salutînd prietenește marinarii și călătorii... Un salut care, totdeauna, oferea imaginea unui stol de brațe urcîndu-se spontan, gingaș și fluturînd asemenea porumbeilor; un cîntec al fetelor din tabără, care călătorea în văzduh și pe ape: «Iar Dunărea cu valuri line/ De mii de ani visăm frumos/ Fîntînile privirii-s line/ Cu cer albastru, luminos».

Marga Micu

DICȚIONAR „CUTEZĂTORII"

CONTROLUL OAMENILOR MUNCII

Controlul oamenilor muncii *este o formă democratică de participare a maselor la perfecționarea activității economice și social-culturale. Formă concretă de afirmare a democratismului profund al orînduirii noastre, controlul exercitat de către masele largi de oameni ai muncii și de către reprezentanții organizațiilor de masă și obștești este desfășurat sub conducerea Frontului Democrației și Unității Socialiste. El urmărește respectarea legalității, a aplicării hotărîrilor de partid și de stat, buna gospodărire a avuției socialiste, aplicarea practică a politicii de ridicare a nivelului de trai al poporului.*

Pe baza hotărîrii Conferinței Naționale a P.C.R. din iulie 1972, a fost creat pe plan central Consiliul Central de Control Muncitoresc al Activității Economice și Sociale, organ de partid și de stat, care funcționează sub îndrumarea directă a C.C. al P.C.R. și Consiliului de Stat al R.S. România. Pe plan local, la nivelul județelor, al municipiilor, al unor orașe și în unitățile socialiste de stat cu profil economic activează, sub conducerea organelor de partid și a consiliilor populare respective, Consilii de control muncitoresc al activității economice și sociale.

A II-a Consfătuire pe țară a reprezentanților controlului oamenilor muncii, care a avut loc în februarie 1981, a dat un nou impuls acestei activități, pentru sporirea eficienței sale în sectoarele și unitățile controlate. Cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului nostru, a spus: «Activitatea de control, la care iau parte zeci și zeci de mii de muncitori, țărani, intelectuali, constituie o expresie a participării tot mai active a oamenilor muncii la conducerea societății, la exercitarea în stat a puterii întregului popor, deplin stăpîn pe destinele sale, care își făurește liber propriul său viitor comunist.»

P. Constantin

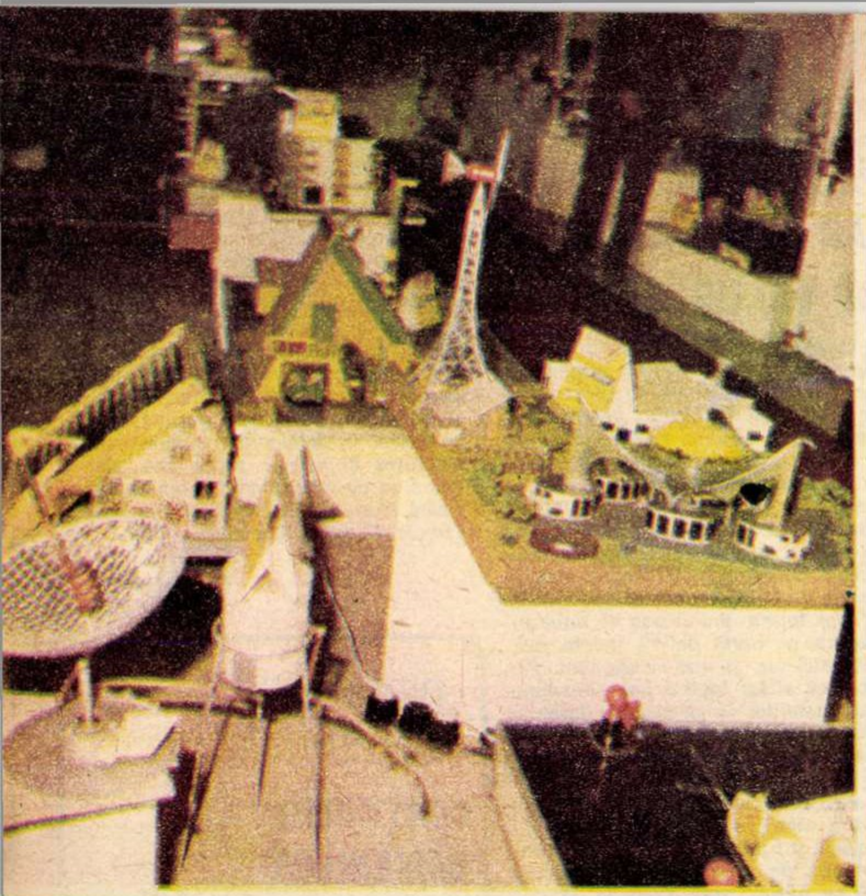

CONCURSUL «START SPRE VIITOR» LA FINALĂ

(Urmare din pag. 2)

Fiecare sector al expoziției «Start spre viitor» ilustrează din plin preocupările pentru a găsi oricînd, în orice domeniu, o soluție bună, uneori chiar de excepție, dacă ne gîndim numai la vîrsta autorilor. Cele peste patru sute de lucrări aflate aici sînt numai o parte din marele număr cu care au participat la acest concurs cu frumoasă tradiție. Dar, evident, sînt cele mai bune. Și foarte multe dintre ele au fost distinse cu premii și mențiuni pentru originalitate, pentru realizare, pentru modul în care se caută soluții unor probleme ce preocupă omenirea.

În cuvîntul său de deschidere a expoziției, academicianul Radu Voinea remarca: «Am participat la multe din edițiile concursului și am avut ocazia să constat că de la an la an se înregistrează o progresie îmbucurătoare. Astăzi este pentru prima oară cînd participă toți pionierii și școlarii din întreaga țară care au fost premiați cu acest prilej. Se află aici lucrări din domenii importante, cum ar fi sursele noi de energie, preocupări de economisire a acesteia, precum și a materialelor, probleme importante care se înscriu în programul de cercetare științifică și de dezvoltare tehnologică, unul dintre importantele documente ale celui de al XII-lea Congres al partidului.

De asemenea, aș remarca, alături de acest gen de lucrări, și o serie de realizări de anticipație, îndeosebi în domeniul arhitecturii. Toate denotă o preocupare tot mai matură, în comparație cu edițiile anterioare ale concursului».

I-am regăsit apoi pe pionierii premiați lîngă lucrările lor, gata să dea explicații, să demonstreze practic modul de funcționare a invenției lor. **Elena Lixandru, de la Casa pionierilor** și șoimilor patriei **Buftea,** deținătoarea **Marelui premiu individual** pentru **Dispozitiv pentru măsurarea suprafețelor,** era puțin emoționată: în clasa a VII-a, numai de doi ani membră a cercului, iat-o acum în postura de deținătoare a unui mare trofeu, pentru o idee proprie, care se va dovedi utilizabilă.

Pionierii laureați l-au avut în mijlocul lor, la acest vernisaj, pe marele savant acad. Elie Carafoli, care le-a apreciat lucrările și le-a dat îndrumări deosebit de fructuoase.

Marele premiu colectiv a fost anul acesta în... dublu exemplar. Cîștigătorii sînt pionierii de la **Casa pionierilor și șoimilor patriei Reghin,** județul **Mureș,** și de la **Casa pionierilor și șoimilor patriei Pitești,** județul **Argeș.** Dar... deocamdată atît despre cei dintîi, care sînt de fapt, foarte mulți. Lista cîștigătorilor va fi publicată, de altfel, într-un număr viitor. Însă pînă atunci, pentru că e vacanță, dacă veniți în Capitală, nu uitați să vizitați expoziția. Poate că vă va interesa **Teleturometrul electronic** al Casei pionierilor și șoimilor patriei sector 1, București, sau **Instalația de biogaz** de la **Negrești — Vaslui,** sau **Testerul auto,** al Casei pionierilor și șoimilor patriei **Craiova,** sau frumoasa machetă a unui baraj și microcentrală pentru satul de vacanță «Poiana Soarelui», realizată la Casa pionierilor și șoimilor patriei **Brașov,** ori macheta **Casei pionierilor 2000,** a Casei pionierilor și șoimilor patriei **Slobozia,** cu formele ei geometrice, suple și albe. Despre lucrările acestor copii deosebiți, îndrumați de profesori la fel de pasionați, s-ar putea scrie mult și multe. S-au strîns acolo, în fiecare piesă, în fiecare subansamblu, îndemînare, pricepere, stăruință. Și mai presus de orice, cunoaștere. Este condiția indispensabilă a creației, a invenției.

Maria Nicolae-Dumitrescu

RUCSACUL VACANȚEI

METEOROLOGI DE SERVICIU

Printre florile de munte se află și floarea sîngelui (denumire populară), pe care o recunoașteți ușor după petalele adunate laolaltă sub forma unui con așezat pe un firicel subțire de tulpină. În zilele senine, florile emană un puternic miros de vanilie. Cînd însă cerul e în curs de înnourare și se anunță ploaie, petalele se strîng, capătă aspectul unor solzișori, floarea luînd forma unui mic știulete. Mireasma de vanilie dispare. Floarea sîngelui (Nigritello negra) este monument al naturii și, intîlnind-o, nu o veți rupe.

Dacă trifoiul stă drept și își strînge frunzele, înseamnă că va fi ploaie și furtună.

Dacă albinele pleacă de dimineața la cules polen, înseamnă că va fi o zi caldă și senină.

Dacă pisica doarme cu nasul în sus, înseamnă că va fi cald. Dimpotrivă, dacă vremea va fi în răcire, pisica va dormi ghemuită, ascunzîndu-și nasul.

Oamenii de știință cercetează aceste fenomene, căutînd să descopere cauzele modificărilor de comportament ale plantelor și animalelor sub influența schimbărilor vremii.

În ajunul schimbării vremii, găinile se strîng în grupuri, ciugulindu-și penele în liniște. Ciorile obișnuiesc să zboare în cîrduri la mare înălțime, neliniștite și nervoase cînd vremea e în curs de răcire.

Insectele sînt foarte sensibile la schimbarea presiunii atmosferice, mai mult decît păsările. Aerul rarefiat face ca insectele să zboare jos, în straturile compacte ale atmosferei. Rîndunelele, care caută insectele pentru hrană, se lasă și ele jos. Așadar, urmărind zborul rîndunelelor, vom ști dacă în curînd va ploua.

Știți că și stelele pot prevedea ploaia? Înainte de ploaie, ele își schimbă culoarea, iar clipitul lor se îndesește. Cauza? Modificările pe care le suportă lumina stelară trecînd prin straturile umede ale atmosferei.

TREI PRIETENE HARNICE

Albă, impunătoare, clădirea Școlii generale nr. 11 din Tulcea strălucește în soarele fierbinte de vară. Peste clasele cu ferestre mari, peste laboratoare și ateliere s-a lăsat liniștea. Glasurile celor ce le stăpîneau pînă la sosirea vacanței răsună acum vesele prin crînguri și zăvoaie răcoroase, pe drumurile de ape ale deltei, în tabere la mare sau pe cărări de munte. S-ar părea că în diminețile toride, școala este și ea în vacanță. Și, totuși, nu! De ce? Pentru că din holul mare de la parter se aud voci, zgomote ușoare.

Trei fete, urcate pe schelă, lucrează de zor și discută cu glas scăzut. Pe peretele din fața lor se disting siluetele proaspăt trasate ale unor copii prinși în vesele scene de muncă și joc. Culorile pregătite cu minuție de către cele trei pictorițe se transformă, sub pensoanele pe care le mînuiesc cu pricepere, în rochițe și pantalonași, fundițe și șepcuțe de sportivi, în bucle castanii prinse în fundițe sau în obraji bucălați, arși de soare.

De la o zi la alta, lucrarea ce acoperă peretele (cam 9 mp) se animă tot mai mult de veselia culorilor.

Deși vacanță, cele trei prietene — **Gabriela Grigorov, Ana Cuțaca** și **Claudia Gămănescu** — pe care le leagă pasiunea pentru pictură — sînt zilnic prezente la școală, pentru a continua lucrarea începută cu puțin înainte de încheierea anului școlar. Dorința lor este ca fresca la care lucrează acum să se adauge celor patru mari vitralii ce împodobesc holul, să rămînă ca o amintire a trecerii lor prin școala care le-a luminat drumul cunoașterii, ca un dar oferit cu bucurie generațiilor de copii ce le vor urma. Pentru că, la 15 septembrie, Gabriela, Ana și Claudia se vor număra, deja, printre liceenii municipiului Tulcea, unde-și vor continua drumul pregătirii pentru muncă, pentru viață.

Ecaterina Roșca

ILUSTRATE DE VARĂ

La invitația revistei au început să sosească primele ilustrate pentru rubrica «Rucsacul vacanței». Am ales spre publicare:

UN PARC ȘI... ÎNTÎLNIREA CU VEVERIȚA

Așa arată parcul din Călimănești. Într-o zi, pe cînd mă plimbam în parc împreună cu cîțiva colegi, ne-am întîlnit cu o veveriță. I-am dat o nucă. Vicleana a coborît pe furiș, s-a repezit la nucă, s-a întors repede în sus și, pe o cracă, s-a oprit. A desfăcut nuca și nouă ne-a aruncat cojile. Apoi, cît ai clipi din ochi, s-a urcat pînă în vîrful copacului, un fag bătrîn. Acolo, sus, a început să mănînce miezul. Era o scenă plină de haz! Citisem cîndva că veverița este grozav de ageră. Un cercetător a descoperit într-un cuib de veveriță 297 ghinde și 147 alune.

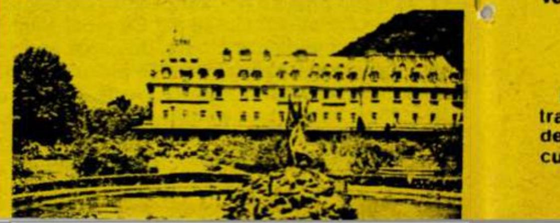

Ana Maria Ocnărescu
Rîmnicu-Vîlcea

P.S. Așteptăm, în continuare, ilustratele voastre, de vară, întovărășite de descrierea, pe scurt, a unor întîmplări cu haz.

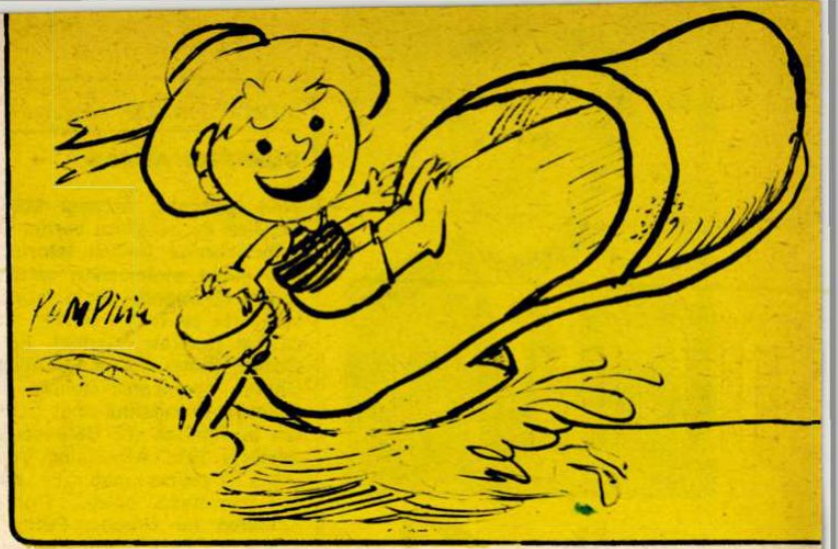

ÎNTÎLNIREA... «SEMAFOARELOR»

E careva supărat? Ia să-l «servim» cu o glumă. Întîrzie fetele la înviorare? Gata epigrama: «Din pătuc cînd s-a sculat/ La «un-doi» s-a-nviorat/ La «trei-patru» a obosit/ Și s-a pus pe sforăit». Se mai găsește cîte unul care să nu vrea să audă de matematică? De îndată se și trezește incondeiat: «Risipește energie/ Cînd produce gălăgie/ Cînd rezolvă un binom/ Este foarte... «econom»!» Sau, poate, sînt unii care «Se cred fără pereche/ De aceea și în apă sînt în stare/ Să se culce... pe-o ureche. Și cîte și mai cîte!»

Despre ce este vorba, de fapt? Dacă n-ați dedus pînă acum, să vă spunem: **ne aflăm în tabăra unde și-au dat întîlnire pionierii cei mai... curioși din fire, ageri la minte, prompți în acțiune și foarte hotărîți.** Mai pe scurt, **membri ai subredacțiilor Semafor «Cutezătorii»** *din numeroase unități din țară. Într-o astfel de tabără te poți aștepta la multe surprize. Ca, de pildă, la o brigadă constituită peste noapte sau un număr «special», peste planificare, apărut la «Semafor», sau la o întrebare plină de tîlc adresată întregii tabere prin stația de radioficare. Și cum ar putea fi altfel, cînd de la Școala generală nr. 1 din Oțelu Roșu (Caraș-Severin), de pildă, a venit aproape întreaga subredacție? Ca și din Bacău, din Galați... Iar dacă din garderobă — îndesată în valize de mamele grijulii — au mai lipsit unele toalete, aceasta se datorează faptului că fiecare dintre ei a vrut să aducă în tabără numere întregi de Semafoare apărute în școlile lor, că n-au uitat să-și ia recuzita necesară editării numerelor din tabără. Pentru că, o știau bine, aici, la* **Costinești-Schitu,** *unde se întîlneau pionieri membri ai subredacțiilor «Semafor» și cei ai cluburilor de dezbateri politico-ideologice, activitatea era complexă, ea însemnînd și odihnă activă dar, în primul rînd, și o excelentă posibilitate de a schimba idei, de a îmbrățișa experiențe dintre cele mai reușite.*

Întîmplări cu tîlc

— Opt băieți dintr-a șaptea, povestește Diana Semenescu (redactor-șef la subredacția «Oțelu Roșu»), își făcuseră un obicei din a copia, în recreații, temele de la colegi. Și nu erau printre elevii slabi. Dar, ajunseseră ei la concluzia că, astfel, economisesc mult timp. O vreme le-a mers. Dar nu mult, că a și apărut caricatura lor la «Semafor». Nu apucaseră, însă, s-o vadă cu toții că... a și dispărut! Cine puteau fi autorii? Desigur, cei vizați au fost primii bănuiți. Pedeapsa? Să-și refacă singuri caricatura! «Dar nu ne pricepem, o să iasă desenul urît», s-au scuzat ei. În cele din urmă, au trebuit să accepte, totuși. Cum a ieșit, nu vă mai spun! Rîdeau și ei cu lacrimi. De copiat, însă, s-au lecuit definitiv.

— Noi avem și o stație care este un fel de Semafor-vorbit. Cînd se aud în toată școala scurtele programe de brigadă, unii ar vrea să-și astupe urechile. Noroc că sînt puțini aceia, precizează Dalila Leonescu de la Școala generală nr. 2 din Piatra Neamț. Și se lecuiesc foarte repede, mai adaugă ea cu satisfacție.

— Noi am instituit și o Cupă pe care o oferim detașamentului care realizează cel mai bun număr al gazetei «Semafor», începe să povestească Lavinia Darie de la Școala generală nr. 1 din Slănic Moldova.

Copiii veniți de pe cele mai îndepărtate meleaguri ale patriei se simt, numai după o zi, prieteni «de cînd lumea». Își vorbesc cu sinceritate, își povestesc unii altora cele mai neașteptate și interesante întîmplări. Uneori, acestea îi fac să mediteze cu seriozitate, alteori să izbucnească în rîs. Dar întotdeauna rămîn cu un gînd, cu o idee. Este simbioza firească, minunată, între entuziasmul și veselia copilăriei și răspunderea încărcată de seriozitate față de propria formare ca adevărați oameni.

M. Elena

SEMAFOR
EDIȚIE SPECIALĂ A REVISTEI CUTEZĂTORII

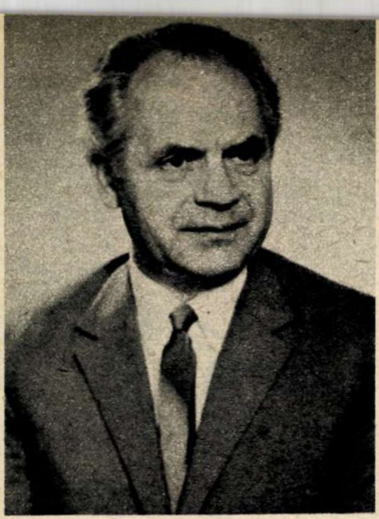

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

Dumitru ALMAŞ

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

DUMITRU ALMAŞ

Ana Ipătescu; Arcaşul Măriei sale; Cetatea de pe stînca verde; Comoara Brîncovenilor (roman istoric); Decebal, eroul strămoşilor, strămoşul eroilor; Diamantul negru (roman istoric); Eroi au fost, eroi sînt încă (evocări şi portrete istorice); Fata de la Cozia; Fluieraşul şi alămîia; Miron Costin, cronicarul; Scîntei de peste veacuri; Trandafirul roşu (roman); Un om în furtună (N. Bălcescu); 1 Decembrie 1918, Alba Iulia; Vestea cea mare; Povestea republicii noastre; Viaţa-i frumoasă, băieţi... (roman); Vînătoarea lui Dragoş; Petru voievod Rareş ; Cheia inimii (roman); Fraţii Buzeşti (vol. 1—3); Inorogul cel înţelept (Dimitrie Cantemir).

Totdeauna am scris cu mare bucurie literatură pentru copii și tineret. Și asta pentru că mi-s dragi, nespus de dragi și copiii și tinerii. Dragostea asta mă îndeamnă să trudesc săptămîni și luni și ani întru alcătuirea cărților dragi lor. Cărți care să-i ajute a crește mai înțelepți, mai buni, mai cinstiți, mai curajoși, mai muncitori, mai frumoși, mai iubitori de țară și popor.

Dumitru Almaș

* * *

CLOPOTELE LUI ŞTEFAN VODĂ CEL MARE

Dragii mei, trebuie să vă spun, iară şi iară, că românii doreau, de cînd se ştiu ca români, să se unească toţi într-o singură ţară a lor, românească. Cel care a împlinit cel dintîi această mare dorinţă a fost Mihai voievod Viteazul. Biruindu-i pe împotrivitori cu brava lui oştire, a intrat şi în partea de ţară română numită Moldova, şi a pus steagul unirii pe turnurile cetăţii Suceava. Intrînd în această mîndră cetate, Mihai Viteazul a urcat în catul de sus să vadă camera şi patul unde se odihnise, cu o sută de ani mai înainte, acel neîntrecut voievod numit Ştefan cel Mare. După ce a privit încăperea, Mihai voievod a ieşit în cerdac şi a stat, cîteva minute, gînditor. Îl vedea, parcă, pe acel vrednic înaintaş în bătăliile de la Vaslui ori de la Războieni. În vremea asta cu pas uşor s-a apropiat căpitanul moldovean Boldur. Voievodul l-a întrebat: «Ştii tu, căpitane, ce fel de om a fost Ştefan vodă cel Mare? Cum arăta el? Cum se purta cu oamenii şi cum a izbutit să biruie pe atîţia duşmani cîţi au venit să-i robească ţara!»

Răzimat de stîlpul pălimanului, ca la un sfat prietensc, căpitanul Boldur a povestit tot ce auzise de la tatăl şi mai ales de la bunicul său, care a trăit sub domnia lui Ştefan voievod. Povestind, căpitanul vădea ce mult îl iubeşte pe cel care a apărat ţara 47 de ani. Şi-a încheiat povestirea aşa: «Mărite voievod Mihai, noi nu aşteptăm decît să mai avem ocîrmuitori ca acela. Adică, drept, hotărît, blînd, milostiv cu bunii şi aspru, necruţător de aspru cu răii. Şi, mai cu seamă, viteaz şi mult iubitor de ţară. Ştia totdeauna cînd vine primejdia asupra ţării». «Cum afla gîndul duşmanilor?» a întrebat Mihai Vodă. «Apăi, avea străji neadormite la toate hotarele în cetăţi şi-l vesteau cu sunet de bucium şi cu focuri aprinse pe movile. Dar se mai spune că în toate cetăţile de margine, la ţărmul mării ori pe munţi avea nişte clopote de aramă şi argint, care sunau cînd se stîrnea zvon de năvală duşmană. Ca să vestească primejdia, acele clopote sunau într-anume fel: adică limba lor lovea pripit în doagă. Sunetul lor nu era tare, ci dulce şi mîngîios, un fel de zvon care răzbătea văzduhul cu mare iuţeală şi-ntr-o clipă ajungea la Suceava, la urechea măriei sale Ştefan vodă. Îl auzea însă numai el. Că parcă avea o ureche anume pentru glasul acelor clopote de margine. Aşa a ştiut el de cîte ori s-apropia de hotar tătarul, turcul, leahul, ori cine mai ştie care alt neprieten. Şi dacă a ştiut de năvala duşmană s-a şi pregătit din vreme de luptă. S-a pregătit bine, cu temei, aşa că rar a fost biruit, ci aproape totdeauna biruitor. Pentru că l-au slujit fără greş, cică măria sa ar fi poleit acele clopote în aur.

Iar atunci cînd a murit Ştefan vodă, ele au bătut, a mare jale, trei zile şi trei nopţi. Apoi au amuţit. S-au mai auzit în vremea domniei lui Petru voievod Rareş. Dară, de la domnia unui voievod numit Alexandru Lăpuşneanu, care s-a supus poruncii sultanului şi a ars şi dărîmat cetăţile ţării, clopotele cele aurite ale lui Ştefan vodă din cetăţile de pe ţărmul mării s-au scufundat în mare; cele de pe malul rîului hotar la răsărit s-au coborît în apă şi s-au acoperit cu mîl; cele din munte s-au prăbuşit în prăpăstii. Aşa că nimeni n-a mai putut auzi, de-atunci, misteriosul şi binefăcătorul lor glas. Dar, spune tata, că în toamna trecută, la 1 noiembrie, el a auzit clopotele sunînd; da, sunînd cu zvon dulce şi măreţ. Un bătrîn străjer din cetatea Sucevei a tălmăcit că aista-i semn, nedesminţit, despre venirea unui voievod, cel puţin tot aşa de viteaz şi de înţelept precum a fost Ştefan vodă. Şi noi credem că acel voievod vestit de clopotele de aur ale lui Ştefan cel Mare eşti măria-ta, Mihai vodă. Ai unit cele trei ţări române sub porunca ta şi ne închinăm ţie, ca voievod al tuturor românilor».

AVRAM IANCU „CRAIUL MUNŢILOR"

Vreau să vă povestesc ceva, dragii mei, despre Avram Iancu. Aflînd gîndurile şi văzînd purtarea lui îndrăzneaţă, pentru care i se spunea «sufletul tineretului român», boierii cei mari şi tirani din Transilvania s-au înfuriat tare pe Avram Iancu şi au hotărît să-l aresteze. Au pus preţ mare pe capul lui. Dar românii nu l-au trădat, ci l-au tăinuit în munţi şi l-au apărat. Cînd s-a auzit că revoluţia a izbucnit în ţările din apus, Avram Iancu, împreună cu tinerii lui prieteni: avocaţi, studenţi, profesori, preoţi, mineri şi ţărani s-au pregătit să dea bătălia cea mare cu tiranii.

Era primăvară, în luna mai 1848, cînd românii din Transilvania au hotărît să ţină o mare adunare în oraşul Blaj, în care să ceară drept, libertate şi recunoaşterea naţiunii române. Cînd au auzit despre asta, boierii cei tirani au strigat cu mînie: «Nu aveţi voie! Cine va cuteza să meargă la acea adunare va fi prins şi spînzurat».

Şi au şi trecut la faptă. Au implîntat spînzurători pe la răscruci de drumuri. Iar cînd au prins un grup de ţărani în drum spre Blaj, au spînzurat trei dintre dînşii.

Auzind de asemenea nelegiuire, Avram Iancu a spus: «Nu-i chip: trebuie să ne apărăm cu arma, ca Horea!» Şi, împreună cu prietenii lui, au adunat sute şi mii de ţărani români şi i-au pregătit ostăşeşte. Să ştie cum să-şi apere viaţa şi cum să lupte pentru drepturile şi libertatea lor, pentru recunoaşterea naţiunii române alături de celelalte naţiuni din Transilvania.

Îmbrăcaţi în sumane albe, cu căciuli negre, cu iţari strînşi pe picior, cu opinci uşoare, aceşti bărbaţi din munţi au învăţat să meargă în marş, ordonat, şi să se desfăşoare la comandă, ostăşeşte. În ajunul pornirii lor spre Blaj, a venit la Avram Iancu o fată din satul Mărişel. O însoţea un ţăran ungur, pe nume István Aladár. «Aducem o veste de spaimă, Iancule, a zis fata: stăpînul moşiei din satul nostru a prins pe un văr de-al tău şi l-au spînzurat. Ba a răspîndit zvonul că oamenii lui se pregătesc să ardă satul Vidra şi să-ţi ucidă părinţii şi fraţii». Auzind, Avram Iancu a stat cîteva clipe cu privirea scăldată în durere şi mînie. Apoi a întrebat: «Ce zici tu, István, despre treaba asta?» István a răspuns: «Zic, Iancule, că şi noi, ţăranii unguri, îndurăm aceleaşi asupriri ca şi voi românii. S-ar cuveni deci să luptăm împreună, uniţi, împotriva tiraniei». «Da frate, eu am mulţi prieteni printre unguri. Împreună ne-am sfătuit să ne ridicăm întru dobîndirea drepturilor. Noi, românii, totdeauna cu graiul şi cu fapta, am arătat că-i iubim pe unguri şi pe saşi, ca pe nişte fraţi; dar dreptatea pofteşte ca şi ei să ne iubească pe noi şi să nu ne asuprească, ori să ne fure drepturile. Şi pentru că noi credem în dreptatea noastră, nu ne temem şi pornim la Blaj să cerem toţi dreptate şi libertate, pentru români şi pentru toţi cei care îndură asupririle, ca şi ei».

Erau gata de pornire cînd au sosit alţi crainici cu veşti despre pedepsele celor aflaţi în drum spre Blaj.

Avram Iancu a întrebat atunci: «Aţi auzit ce fac boierii cei tirani?» «Auzirăm! au zis oamenii. Dar nu ne temem. De ne-or frige, de ne-or fierbe, noi tot vom merge la Blaj, cu tine, Iancule. Că tu eşti nepotul lui Horea!» Atunci Iancu a privit marea mulţime de bărbaţi şi a întrebat: «Gata?» «Gata!» au răspuns într-un glas. «No, hai!» a poruncit Iancu.

Şi a pornit mulţimea de ţărani români din munţi, la vale, ca o mare oaste îmbrăcată în alb, împestriţată cu punctele negre ale căciulilor. În frunte, Avram Iancu, călare pe un armăsar sur; purta un cojoc albastru, cu blană de miel brumăriu, cu cizme negre şi cu căciulă rotundă, tot brumărie. În chimir avea două pistoale, cu mănunchiuri strălucitoare. Arăta ca un mîndru conducător de revoluţie, iar norodul îl vedea ca pe un Făt-Frumos, pornit în luptă cu zmeul.

Prin satele pe unde trecea, ca o chemare la luptă, s-a izvodit un cîntec: «Iancu de la Vidra pleacă/ Şi dreptate-o să ne facă»...

UNIVERSIADA

ÎN CIFRE ȘI DATE

(urmare din pag. 3)

Ulterior, alți numeroși sportivi-studenți își înscriu numele în cartea de aur a sportului mondial prin performanțele realizate în cadrul «Universiadei»: sovieticul Valeri Brumel, care în 1961, la Sofia, sare 2,25 m; componenții echipei de natație a S.U.A., care în 1967, la Tokio, realizează... 11 recorduri mondiale; la Torino, în 1970, vestgermana Heide Rosendhal sare 6,84 m (depășind cu 2 cm performanța atletei noastre Viorica Viscopoleanu, realizată cu doi ani în urmă la Jocurile Olimpice din Mexic), iar Wolfgang Nordwig (din R.D.G.) sare 5,46 m cu prăjina, nou record mondial în acel moment; la Sofia, în 1977, se evidențiază prin recordurile lor mondiale de «înaltă clasă» doi foști medaliați olimpici la Montreal — atleții Alberto Juantorena, cu 1'43"4/10 la 800 m și Alejandro Casanas, cu 13"2/10 la 110 m garduri; în Mexic (1979), Pietro Mennea realizează 19'79" la 200 m plat (nou record mondial) și Marita Koch — 21'91" la 200 m plat (record mondial egalat).

PALMARESUL STUDENȚILOR ROMÂNI

În peisajul întrecerilor sportive ale Jocurilor Mondiale Universitare, România a jucat întotdeauna un rol activ, sportivii noștri aflîndu-se la fiecare participare printre animatorii întrecerilor, printre campionii edițiilor la care au participat. Palmaresul lor este edificator în acest sens.

În total, pînă în prezent, studenții români au obținut, în cadrul Jocurilor Mondiale Universitare, 127 de medalii, dintre care 39 de aur, 35 de argint și 53 de bronz. Pe discipline sportive, aceste medalii revin astfel: 33 pentru atletism (11 de aur, 10 argint, 12 bronz), 27 pentru gimnastică (8 aur, 6 argint, 13 bronz), 22 pentru lupte (4 aur, 8 argint, 10 bronz), 18 pentru scrimă (5 aur, 7 argint, 6 bronz), 12 pentru tenis (6 aur, 1 argint, 5 bronz), 4 pentru volei (1 aur, 2 argint, 1 bronz), 3 pentru polo (1 aur, 2 bronz), 3 (de bronz) pentru sărituri de la trambulină, 1 (de bronz), pentru fotbal, cîștigată la ediția din 1959, din Mexic, singura de pînă acum în care această disciplină a fost prezentă. Toate aceste succese au situat țara noastră mai mereu în fruntea întrecerilor. În clasamentul pe națiuni, țara noastră a obținut, printre altele, locul II în 1961, la Sofia, locul III în 1973, la Moscova, locul IX în 1977, la Sofia, și locul III în 1979, în Mexic. Printre studenții români campioni mondiali ai «Universiadei» se numără nume de mare prestigiu în sportul național și internațional precum **!olanda Balaș, !on Țiriac, Mihaela Peneș, Viorica Viscopoleanu, Dan Grecu, Gheorghe Berceanu, Alina Goreac, Ion Draica, Virginia Ruzici, Florența Mihai, Teodora Ungureanu, Ilie Floroiu, Carmen Bunaciu, Natalia Mărășescu, !on Checicheș** și alții.

Sîntem convinși că această frumoasă tradiție a succeselor românești în arenele «Universiadei» de vară va fi din nou confirmată de cei peste 400 de studenți-sportivi care participă la actuala ediție, aflată în plină desfășurare pe bazele sportive ale Capitalei.

ÎNTÎILE ZBORURI

GEORGE ENESCU

EPISODUL 1

Scenariu: George CHIRILĂ

ILUSTRAȚII DE ELENA ȘI ION Mihăilescu

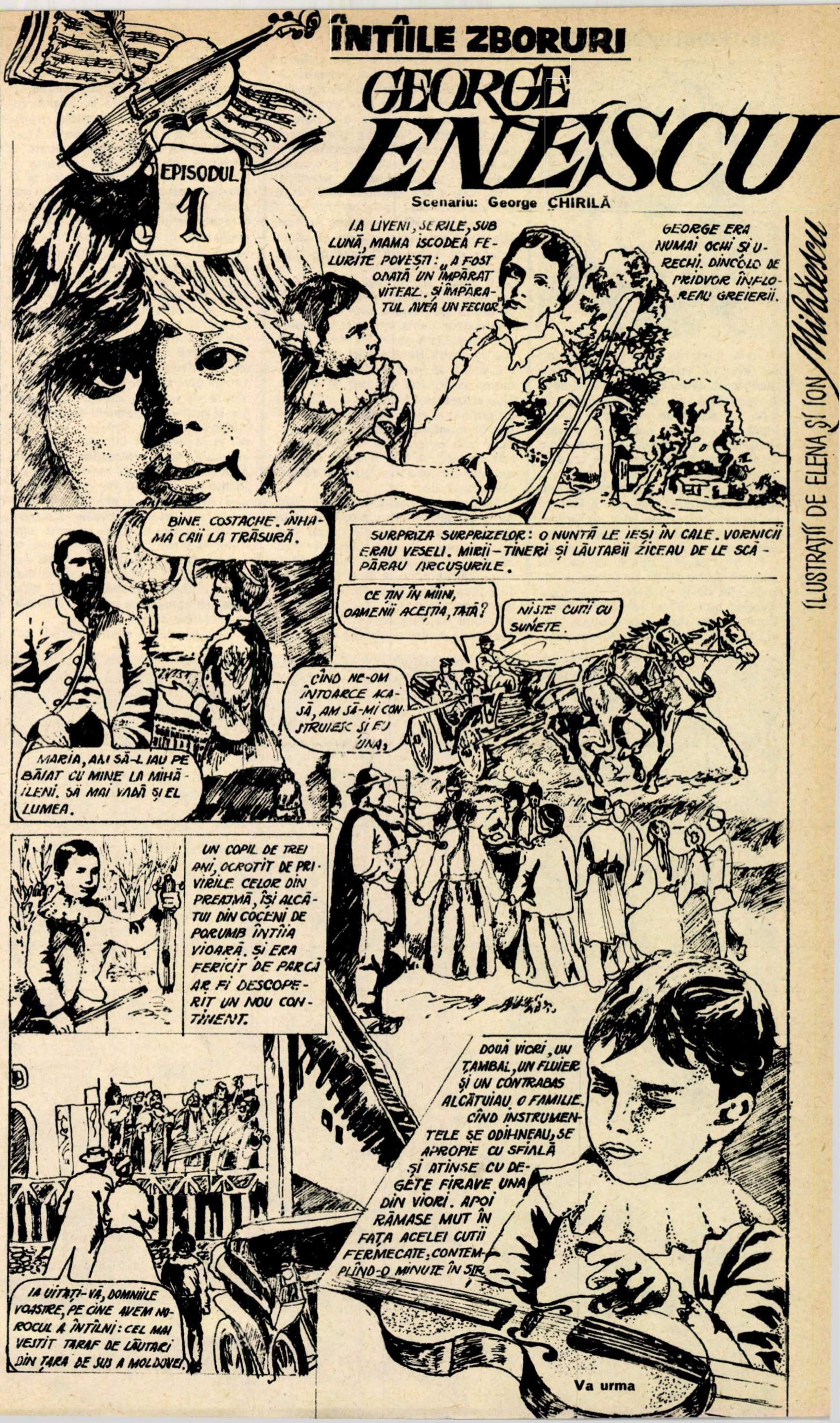
LA LIVENI, SERILE, SUB LUNĂ, MAMA ISCODEA FELURITE POVEȘTI: „A FOST ODATĂ UN ÎMPĂRAT VITEAZ. ȘI ÎMPĂRATUL AVEA UN FECIOR"
GEORGE ERA NUMAI OCHI ȘI URECHI. DINCOLO DE PRIDVOR ÎNFLOREAU GREIERII.
BINE COSTACHE. ÎNHAMĂ CAII LA TRĂSURĂ.
MARIA, AM SĂ-L IAU PE BĂIAT CU MINE LA MIHĂILENI. SĂ MAI VADĂ ȘI EL LUMEA.
SURPRIZA SURPRIZELOR: O NUNTĂ LE IEȘI ÎN CALE. VORNICII ERAU VESELI. MIRII-TINERI ȘI LĂUTARII ZICEAU DE LE SCĂPĂRAU ARCUȘURILE.
CE ȚIN ÎN MÎINI, OAMENII ACEȘTIA, TATĂ?
NIȘTE CUTII CU SUNETE.
CÎND NE-OM ÎNTOARCE ACASĂ, AM SĂ-MI CONSTRUIESC ȘI EU UNA.
UN COPIL DE TREI ANI, OCROTIT DE PRIVIRILE CELOR DIN PREAJMĂ, ÎȘI ALCĂTUI DIN COCENI DE PORUMB ÎNTÎIA VIOARĂ. ȘI ERA FERICIT DE PARCĂ AR FI DESCOPERIT UN NOU CONTINENT.
IA UITAȚI-VĂ, DOMNIILE VOASTRE, PE CINE AVEM NOROCUL A ÎNTÎLNI: CEL MAI VESTIT TARAF DE LĂUTARI DIN ȚARA DE SUS A MOLDOVEI.
DOUĂ VIORI, UN ȚAMBAL, UN FLUIER ȘI UN CONTRABAS ALCĂTUIAU O FAMILIE. CÎND INSTRUMENTELE SE ODIHNEAU, SE APROPIE CU SFIALĂ ȘI ATINSE CU DEGETE FIRAVE UNA DIN VIORI. APOI RĂMASE MUT ÎN FAȚA ACELEI CUTII FERMECATE, CONTEMPLÎND-O MINUTE ÎN ȘIR.

Va urma

DIN ENCICLOPEDIA CUTEZANȚEI

EROUL DIN ALPI

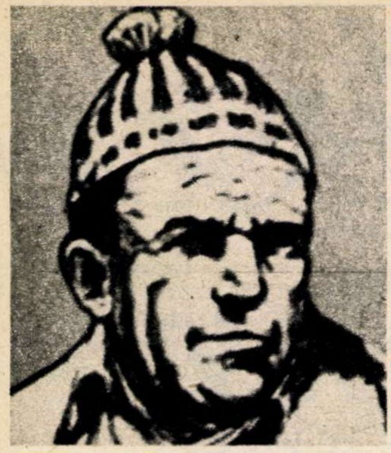

Sună telefonul. Faimosul pilot alpin elvețian Hermann Geiger ridică receptorul. «Alo, Hermann?», se aude în receptor o voce pătrunzătoare, grăbită. «A căzut un alpinist pe panta Muntelui Rosa. O echipă de salvare l-a găsit dar alpinistul este grav rănit. Dacă nu va fi transportat de urgență la spital, va muri!». Geiger privește pe fereastră la cerul întunecat, cu nori joși, amenințători, din care a început să se cearnă zăpada. «Condițiile meteorologice sînt rele», răspunde el, «am să fac tot ce pot pentru a-l salva».

În urma acestei convorbiri cel mai renumit dintre piloții de salvare alpini a decolat de la aeroportul din orașul elvețian Sion. Micul său avion «Piper Super» avea trenul de aterizare prevăzut cu schiuri. Acesta era unul din cele peste cinci mii de zboruri întreprinse de Geiger pentru salvarea alpiniștilor aflați în pericol. Fiecare dintre misiunile sale de zbor constituia, de fapt, un act temerar, o sfidare la adresa morții. Piscurilor periculoase ale Alpilor, condițiilor meteorologice, în general, nefavorabile, el le opunea măiestria sa de pilot de neegalat.

Muntele Rosa era greu de depistat din cauza păturii joase de nori și a ninsorii. Dar iată o spărtură în nori, prin care se vedea un om ce făcea semne cu o batistă prinsă de vîrful unei toporiști de alpinist. Locul unde ar fi putut ateriza avionul era mic, acoperit cu zăpadă și înclinat cu 30 de grade. Dar, fără a ezita, Geiger s-a apropiat de panta muntelui și a aterizat, efectuînd o oprire pe mai puțin de 100 de metri. Rănitul aflat pe o targă a fost luat la bord. La întoarcere, din cauza plafonului coborît al norilor, Geiger trebuia să zboare la o distanță cu puțin mai mare de 12 metri de versantul muntelui. Uneori aripile avionului său aproape că atingeau peretele stîncos. A fost o cursă de coșmar, dar Geiger a mai reușit să salveze viața unui om.

Geiger, originar din orașul Sion, de la poalele Alpilor, a fost atras de mirajul zborului încă din timpul școlii. A început să confecționeze aeromodele și să citească cu aviditate toate cărțile apărute despre aeronautică. Deoarece părinții săi erau săraci, avînd de întreținut 13 copii, Geiger a trebuit să muncească din greu, ca mecanic, pentru a strînge banii pentru lecțiile sale de zbor. După obținerea permisului de pilot și-a cîștigat existența transportînd sau parașutînd combustibil și provizii în dreptul cabanelor cocoțate pe coastele Alpilor ori în satele izolate de avalanșe. Treptat, a ajuns să cunoască munții la perfecție, să învețe să aterizeze în locuri din ce în ce mai dificile și în condiții meteorologice dintre cele mai grele. Geiger a fost primul pilot care a făcut aterizări regulate pe piscurile înalte și pe ghețari. El a explicat priceperea sa uimitoare în efectuarea aterizărilor prin aplicarea în practică a propriilor sale observații asupra modului în care păsările se lasă din zbor pe stînci. A început să participe din ce în ce mai mult la zborurile de salvare, numele său căpătînd cu timpul o faimă de legendă. Geiger a reușit să salveze viețile unor alpiniști în situații care păreau de nerezolvat. Măiestria de pilotaj, curajul extraordinar și profunda dragoste de oameni a arătat-o de nenumărate ori. Într-o bună zi, a avut de înfruntat înălțimea «Dintele Alb». Persoana care trebuia salvată se afla pe o cornișă, la înălțimea de 3 000 de metri. Geiger și-a calculat cu o precizie uluitoare toate manevrele necesare aterizării. Astfel, pentru tragerea manșei avionului și-a rezervat o jumătate de secundă. După executarea acestei manevre avionul a planat deasupra marginei cornișei, pilotul reușind să oprească aparatul la numai cîțiva metri de peretele stîncii.

Geiger a făcut dovada întregii sale măiestrii în timpul unei operațiuni de salvare pe muntele Rottal-Sattel. Pe un platou măturat de vînturi al acestui munte se afla un alpinist rănit și ghidul acestuia, ale cărui forțe fizice se epuizaseră complet. Deși platoul era crestat de șase crevase, Geiger a reușit să efectueze o aterizare magistrală. Pentru a putea decola trebuia să facă însă adevărate minuni de pilotaj. «Seara se lăsa cu repeziciune» își amintea Geiger», și se anunța pornirea unui viscol puternic. Nu puteam să-l las pe ghid peste noapte, așa că trebuia să-l iau și pe el împreună cu rănitul. Aceasta însemna o supraîncărcare a micului meu avion care, în mod noraml, putea transporta doar două persoane». Geiger a studiat seria de crevase care-i brăzdau pista de decolare și și-a dat seama că va trebui să facă în așa fel ca avionul să salte ca o broască, fapt extrem de periculos. El știa că avionul nu se va putea înălța în aer pînă la prima crevasă. Trebuia să sară împreună cu aparatul său peste adînca prăpastie ce se deschidea în gheață. Aceeași manevră trebuia să o execute și pentru trecerea celorlalte cinci crevase. Cea mai mică eroare de apreciere, cea mai simplă defecțiune mecanică și, avionul s-ar fi prăbușit în abis. Geiger a ambalat motorul și avionul a început să prindă viteză. A pornit cu toată hotărîrea spre gura căscată a primei crevase. În ultimul moment, pilotul cu nervi de oțel a tras înapoi de manșă și aparatul s-a înălțat cîțiva zeci de centimetri deasupra prăpastiei larg deschise. Avionul a sărit ca un cal de curse și s-a lăsat, apoi, greoi pe schiurile sale de partea cealaltă a crevasei. Geiger și-a recăpătat respirația, dar nu înceta să-l chinuie gîndul: «vor rezista oare, în continuare, schiurile la solicitarea înspăimîntătoare a impactului?» Crevasa următoare se afla la o distanță de numai 20 de metri. A tras din nou înapoi de manșă și avionul său s-a înălțat peste crăpătura adînc căscată în gheață. Au urmat încă patru astfel de încercări, care au făcut ca nervii pilotului să se încordeze la maximum, dar avionul a sărit de fiecare dată peste uriașele fisuri, asemenea unei mingi de cauciuc. A mai rămas, încercarea finală — trecerea dincolo de marginea platoului. Micul avion a sărit și peste acest ultim obstacol și a început să coboare vertiginos, la mică distanță de peretele de stîncă. Motorul tușea din pricina solicitării. Apoi, dintr-o dată, a prins puteri și micul «Piper» a luat din nou înălțime, zburînd spre aeroport și purtînd la bord încă două vieți salvate de Geiger, un adevărat erou al Alpilor.

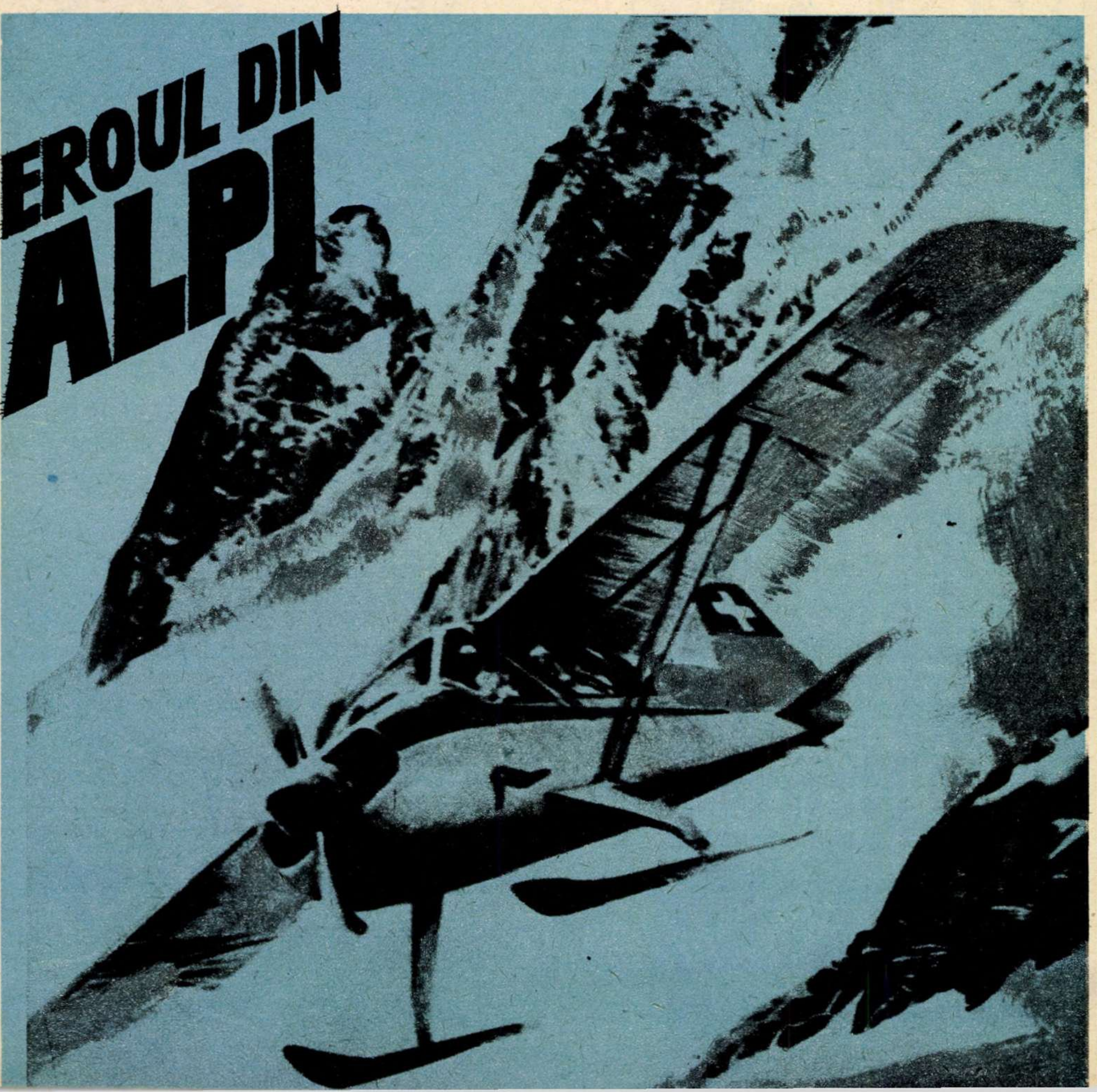

Tudor Prelipceanu

CLUBUL
LOGICIENILOR

Prezintă
Edmond Nicolau

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1								X			
2			X			X					
3										X	
4						X		X			
5					X						X
6				X			X		X		
7			X			X					
8	X							X			
9		X					X				
10					X					X	
11											

CIRCULAȚIE

ORIZONTAL: Vehicul special amenajat, care transportă bolnavi sau accidentați. Culoare care indică locurile de trecere pentru pietoni sau benzile de circulație. 2) În deschidere! Udrea Petre. Semnificația culorii verzi a semaforului. 3) Organ de control și de îndrumare a circulației vehiculelor și pietonilor (pl.). 4) Iute, dar nu pe stradă! Drum larg. 5) A traversa în pas alergător, lucru nepermis, care poate genera accidente. Adăpost pentru autovehicule. 6) Timp (pl.). Carte. Din cuplaj! 7) Prima și ultima roată! Trec la grămadă! Avut de preț al fiecăruia, pentru a cărui păstrare este necesară respectarea regulilor de circulație și o conduită preventivă. 8) Accesoriu la tramvai sau la tren. Făcut... praf. 9) Localitate în R.F.G. A aerisi. 10) Centru urban cu circulație intensă, care impune o sporire a atenției. Mare diviziune în natură. 11) În ansamblul ei presupune și respectarea regulilor de circulație.

VERTICAL: 1) Oprește sau dă cale liberă de trecere vehiculelor și pietonilor la intersecții. Activitate care, desfășurată pe partea carosabilă a străzii, devine primejdioasă. 2) Respectă regulile de circulație (fig.). La faruri! 3) Stabilește reguli pentru buna desfășurare a circulației și prevenirea accidentelor. Localitate în India. 4) Zgomote mari. Uitați. 5) În bună stare (fem.). Terenuri accidentate. 6) Gheorghe Tudor. A sta pe loc atunci cînd apare culoarea roșie la semafor. 7) Componentă a «patrulelor de circulație». Vene! Din viteză! 8) Înăuntru. Grup apicol în deplasare! Localitate în U.R.S.S. 9) Pretinde că se strecoară cu ușurință printre vehicule, dar se expune la pericole grave. Așa cum trebuie să fie fiecare participant la trafic. 10) Cale! Primit în caz de accidente. 11) Utilizat de agentul de circulație pentru dirijarea pietonilor și a vehiculelor. Locuri marcate de trecere pentru pietoni.

DICȚIONAR: NIEP, ANAV, AGA.

FIGURI EGALE

SOLUȚIA PROBLEMEI DIN NUMĂRUL TRECUT.

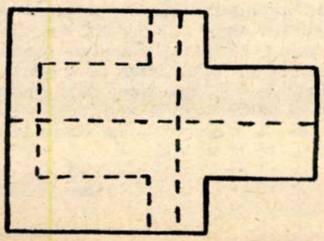

În timpul practicii, Ionel a învățat că fiecare țesătură se caracterizează printr-o anumită masă pe metru liniar — lățimea rămînînd, desigur, constantă. O anumită țesătură se executa însă în două variante, una avînd o lățime dublă față de cealaltă. Pe balanța cu brațe egale, un metru din varianta îngustă se echilibra exact cu 40 cm din varianta lată, la care se adăugau 40 g. Care era masa pe metru a celor două variante de țesătură?

Răspunsul în numărul viitor.

JURNALUL OLGUȚEI

Dragele mele prietene,

Vă place conopida? Preparată cu maioneză este foarte gustoasă! De aceea vă propun o rețetă ieftină și rapidă.

Cantități: o conopidă mare sau două-trei mai mici, două gălbenușuri, 250—300 g de ulei, 1/2 linguriță de muștar, o legătură de frunze de pătrunjel, sare, piper, zeamă de lămîie.

Spălați bine conopida, în mai multe ape, desprindeți buchețelele și le fierbeți 5 minute în apă ușor sărată. Scurgeți apa și lăsați conopida să se răcească. Între timp, preparați maioneza. Într-un castron, amestecați bine, cu o lingură de lemn și în același sens, muștarul cu gălbenușurile, picurați cîte puțin ulei, pornind cu picături mai rare, apoi din ce în ce mai dese. Cînd s-a legat maioneza, turnați uleiul rămas ca o șuviță subțire, stropind-o cu cîteva picături de apă rece. Adăugați apoi zeamă de lămîie, sare și piper după gust. La sfîrșit, încorporați în maioneză conopida și frunzele de pătrunjel tocate mărunt. Succes!

Pe curînd,
Olguța

* * *

	9	13	6	15	8	16	11	6	13	
A	4	1	1	2	4	1	10	3	14	
	10	14	10	12	7	14	1	12	1	
	7	6	3	13	2	8	7	7	17	
	4	1	9	2	1	16	2	14	6	
	11	5	1	1	12	3	1	2	1	
	2	10	12	12	5	13	17	10	5	
	1	5	3	5		1	1	5	10	
	12	3						10	5	
	5								3	B

PRIN CARPAȚI

Înlocuiți cifrele cu litere. Înscrieți astfel pe cele nouă verticale denumiri montane din Carpații românești. În cazul în care dezlegarea este corectă, pe diagonala A—B veți descoperi un sector al Carpaților românești care se întinde ca unitate morfologică de la hotarul nordic al țării pînă la Valea Prahovei, iar ca structură geologică pînă la Valea Dîmboviței. Acolo se întîlnesc importante substanțe minerale utile și se află în același timp principala zonă forestieră a țării. Altitudinea maximă o atinge în vîrful Pietrosul (2305 m). Amatorii de drumeție întîlnesc în această zonă masivul Rodnei, Rarăul cu stîncile calcaroase, Pietrele Doamnei, pitoreasca vale a Bistriței, Ceahlăul, sălbaticele chei ale Bicazului, Lacul Roșu, Lacul Sf. Ana (unicul lac de origine vulcanică din țara noastră) și multe alte obiective turistice.

ȘTIȚI SĂ FACEȚI UN... NOD?

A ști să faci bine un nod este absolut necesar în expediții, în excursii, în tabără. Există o mare varietate de noduri, dar fiecare are o altă întrebuințare. Din această multitudine de noduri vă prezentăm doar cîteva:

1. **Nodul drept** — pentru a reuși să faceți acest nod, vă trebuie puțină îndemînare. Respectați regula: dreapta peste stînga, stînga peste dreapta și trage! Acest nod se folosește și la legarea pansamentelor.

2. **Nodul solid** — țineți un capăt al sforii în mîna stîngă (cam la 10 cm de capăt); cu mîna dreaptă faceți un cerc mic peste degetele mîinii stîngi. Prindeți acest cerc între degetul mare și arătător, apoi, cu mîna dreaptă, introduceți celălalt capăt al sforii în cercul mic (de jos în sus), dați-l după capătul cercului mic și introduceți-l tot în cercul mic, de astă dată de sus în jos. Apoi trageți! Este un nod solid, pe care îl folosesc și alpiniștii.

3. **Nodul pescăresc** — este un nod puternic, care se face și se desface cu ușurință; se poate trage în ambele părți. Încercați!

4. **Nodul marinăresc** — îl putem folosi în diversele construcții de vacanță. Are avantajul că nu alunecă pe un stîlp umed. E format din două răsuciri una peste alta.

5. **Nodul care scurtează** — acest nod ne ajută să scurtăm o frînghie fără a o tăia. Folosiți-l cu încredere la ancorarea cortului.

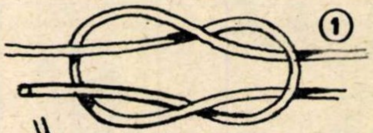
①

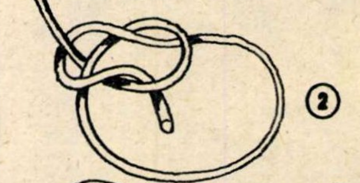
②

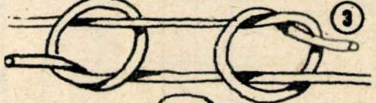
③

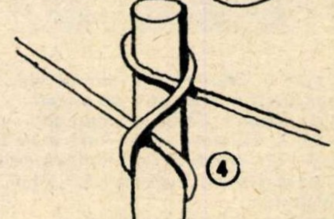
④

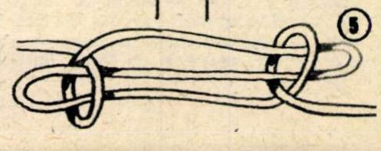
⑤

MAC MAC
MAC
MAC
MAC
MAC
MAC
Pompiliu

●●●●●●●●

PEȘTERA URSILOR 2 KM
Pompiliu

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
ILEANA PIȚA
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

MERIDIANELE COPILĂRIEI

O ZI PRINTRE PIONIERII DIN R.D.G.

1. În zilele «de vîrf», cînd marele Palat al pionierilor devine neîncăpător, cînd sălile nu mai pot face față afluenței de vizitatori, se organizează activități în toate spațiile libere. Iată un mic spectacol ce-și derulează secvențele chiar in foaierul Palatului, în prezența unei asistențe de care se poate afirma că nu se duce lipsă niciodată.

2. Nu este exclus ca unul dintre copiii din imagine să se afle mîine printre cei care vor duce în spațiu mesajul de pace al Terrei, confirmînd o dată în plus inventivitatea și priceperea ce-i caracterizează pe locuitorii planetei noastre.

Bogatul program pe care ospitalierele mele gazde — colegii de la revista de știință și tehnică a pionierilor din R.D.G. — «TECHNIKUS» — mi l-au propus, a inclus în una din zile și un obiectiv pe care l-am așteptat cu nerăbdare: PALATUL PIONIERILOR DIN BERLIN. Era o zi călduroasă, poate chiar prea călduroasă pentru luna mai, cînd ne-am îndreptat spre parcul «Ernst Thälmann», situat undeva, la marginea orașului. La intrarea în parc am observat că ne aflăm în mijlocul a mii de copii veniți să-și petreacă aici una din zilele vacanței de primăvară.

Străbatem aleile și avem impresia că ni se înfățișează o lume de basm, cu un trenuleț, pe cît de mic pe atît de năzdrăvan, cu căsuțe amintind, parcă, de peisajele imaginate în vremea copilăriei. De fapt, observăm că, o dominantă a tot ceea ce se află în jurul nostru este lemnul. Vedem arbori din cele mai diferite specii. Construcțiile sînt și ele aproape toate din lemn ori din materiale imitînd lemnul. Chiar și impunătoarea clădire a Palatului este «placată» la exterior cu scînduri ce amintesc de o frumoasă tradiție, deopotrivă... tehnică și folclorică.

Începem vizitarea palatului cu încăperile ce adăpostesc cercurile de modelism. Cu ajutorul aero și navo-modelelor facem, parcă, o călătorie între trecutul și viitorul mijloacelor de transport. La mesele de lucru îi întîlnim pe cei pasionați să confere lemnului și materialelor plastice calități dintre cele mai neașteptate. Unii dintre cei care dau viață construcțiilor sînt elevi in primele clase și se străduiesc să se afle prin ceea ce fac la înălțimea celor aflați în pragul studiilor liceale. Alții — cei care au fost mai matinali — își finalizează lucrările pentru ziua respectivă și se îndreaptă spre una din numeroasele activități organizate aici. Procedînd și noi la fel, ajungem în foaierul clădirii unde admirăm sute de desene ce fac obiectul unei expoziți permanente a copiilor. Facem astfel un salt de la prezent la viitor, de la felul cum văd cei mici lumea de azi pînă la modul cum și-o imaginează pe cea de mîine. în care vor lucra ei ca oameni maturi. Dominantă ne apare aici ideea de pace și prietenie, ideea unei lumi lipsită de griji și conflicte. De la preocuparea pentru păstrarea nealterată a mediului, pînă la orașele solare — totul este, în concepția și viziunea autorilor, posibil și realizabil.

Deschidem cîteva uși cu grija firească de a nu-i deranja pe cei aflați la cercurile de electronică și mecanică, chimie și geografie, în atelierele de executat jucării ori în sălile de jocuri mecanice și distractive. În timp ce unii ascultă muzică la discotecă, alții preferă să citească în cabinetul de literatură ori la standul de informare tehnico-științifică. La clubul prieteniei internaționale sîntem primiți cu deosebită bucurie și constatăm cu satisfacție că membrii clubului sînt interesați să afle cît mai mult despre viața și munca pionierilor români. Găsim aici, alături de uniforma pionierească din zeci de țări și pe cea a organizației noastre și trăim o dată în plus emoția că despre țara noastră se vorbește în termenii cei mai elogioși, că succesele și realizările poporului român sînt cunoscute și apreciate la mii de kilometri de patrie.

Sîntem invitați la un reușit spectacol dat de formații pionierești în una din cele trei săli de spectacole și conferințe pe care le găzduiește Palatul pionierilor. Trăim alături de gazdele noastre momente emoționante de trecere în revistă a tradițiilor populare, sîntem participanți la o veritabilă paradă a cîntecului și portului din diverse zone ale R.D. Germane. Pe amatorii de sport îi întîlnim la bazinele de înot ori în sălile de antrenament.

Un ultim popas îl facem în marea sală a zborurilor cosmice. Întîlnim aici aparatură asemănătoare cu aceea pe care se antrenează viitorii cosmonauți, sîntem puși în temă — prin intermediul dotărilor existente — cu tablourile de urmărire și dirijare a navelor cosmice. Pionierii aflați la «antrenamente» (cine știe, poate că unii vor deveni cu adevărat cosmonauți!) ne felicită cu prilejul lansării pe orbită a navei avînd la bord echipajul comun româno-sovietic. Orele petrecute aici le permit să descifreze tainele cosmosului, să pătrundă in intimitatea legilor ce guvernează fenomenele din natură și din imensul spațiu cosmic.

Nici nu am observat că, de fapt, trecuseră multe ore de cînd ne aflam la Palatul pionierilor în mijlocul copiilor. Activitatea celor peste 2 000 de copii care trec zilnic pragul Palatului pionierilor, este un fericit prilej de a lua cunoștință de realitățile vieții, de a deveni ei înșiși participanți la munca și preocuparea unui popor ce își clădește o viață liberă și demnă.

Ioan Voicu

Succes deplin lucrărilor Forumului Național al Pionierilor 1981!

URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR, TOT ÎNAINTE!
FORUM '81
BRAȘOV

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

31

JOI, 30 IULIE 1981,
ANUL XV (NR. 722)

Instantaneu la expoziția lucrărilor laureate în cadrul marelui concurs «Start spre viitor». Îl puteți recunoaște cu ușurință pe eminentul savant Elie Carafoli, unul dintre cei mai de seamă specialiști din lume în domeniul aviației. Alături, o creație deosebit de utilă: simulatorul pentru conducerea automobilului.

CADRAN POLITIC

● Sîntem la ora cînd pîinea verii, minunatul nostru grîu rodit de pămîntul românesc, a luat drumul hambarelor gospodăriilor țării. Pe adresa secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, sosesc zilnic telegramele hărniciei prin care se raportează că oamenii muncii din agricultură, în frunte cu comuniștii, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, au încheiat recoltarea cerealelor păioase pe întreaga suprafață. În același timp, mîinile harnice, uneltele și mașinile agricole de pe întinsul întregii țări se află într-o deplină campanie de terminare a lucrărilor de însămînțare a culturilor duble, de recoltare a legumelor și fructelor, de strîngerea furajelor și întreținerea culturilor prășitoare.

● În aceste zile de iulie al rodirii, putem spune că Bucureștiul, prin minunata Universiadă — desfășurată sub înaltul patronaj al președintelui Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu — a devenit capitala tineretului lumii de pe toate continentele. Aici s-au întîlnit într-un superb dialog de pace și frăție toate punctele cardinale ale lumii, iar raza luminii tinereții, a iubirii și prieteniei dintre popoare a ridicat în piscul demnității omenești dorința celor 200 milioane de studenți ai întregii omeniri de-a păși în mileniul al III-lea în deplină pace și fericire. Un imens tablou în mișcare și forță tinerească, o explozie infinită a frumuseții și sincerității întregii umanități simbolizează această Universiadă, grăitoare prin amploarea și infinitele posibilități de manifestare a celor mai frumoase calități umane. În ochii tinereții viitorul este un amplu triumf al fericirii și luminii, iar Universiada de la București poate fi considerată una din cele mai expresive pagini ale întregului pămînt înscrise în cartea de aur a viitorului. Nu numai aur în medalii, ci aur și în suflete și în bucuria de-a ne ști în primele rînduri ale făuritorilor și apărătorilor păcii.

● Iată că spre Brașov au și început să ducă toate căile unui eveniment de seamă în viața pionieriei din România: Forumul Național al Pionierilor. Acolo, pionierii, delegați de voi toți, vor raporta despre felul în care adăugați, la marile valori ale muncii întregii țări, roadele propriei voastre munci.

Deviza Forumului, «Urmînd exemplul comuniștilor. Tot înainte!» este deviza fiecăruia dintre noi!

FORUMUL NAȚIONAL AL PIONIERILOR

Acolo, la Brașov, în clipa deschiderii solemne a Forumului Național al Pionierilor, vă veți afla, prin delegații voștri, voi toți, iar în salutul lor la ridicarea tricolorului vor vibra emoționantele saluturi pionierești ale tuturor pionierilor României.

Inițiate pe temeiul recomandărilor adresate de către tovarășul Nicolae Ceaușescu privind participarea directă a pionierilor la conducerea organizației lor, forumurile pionierești au devenit una dintre cele mai îndrăgite tradiții pionierești, reprezentînd un mijloc deosebit de eficient în ceea ce privește manifestarea democrației și autoconducerii pionierești. Forumurile județene și Forumul Național oferă tuturor pionierilor țării posibilitatea ca, prin intermediul delegaților pe care-i aleg, să-și spună părerea despre propria activitate, despre cele mai reușite acțiuni și activități, să propună măsuri pentru remedierea neîmplinirilor, să contribuie direct la stabilirea celor mai însemnate obiective pentru următoarea perioadă.

Fiecare Forum Național al Pionierilor a adus ceva nou și prețios în activitatea Organizației noastre, contribuind, printr-o adevărată ștafetă anuală a inițiativelor și schimburilor de experiență, la creșterea calității muncii pionierești în toate sectoarele ei.

În acest an, Forumul Național al Pionierilor se desfășoară — ca și forumurile județene care l-au precedat — sub generoasa deviză «Urmînd exemplul comuniștilor, Tot înainte!»

Pionierii-delegați — români, maghiari, germani și de alte naționalități — cărora le-ați încredințat mandatul de a vă reprezenta, aduc în tabăra Forumului Național, la Brașov, tot ceea ce este mai prețios în ființa fiecăruia dintre noi: dorința, manifestată în mod activ, de a munci mereu mai bine pentru îndeplinirea sarcinilor pe care partidul nostru și secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, le-au încredințat Organizației Pionierilor. La Forum vor avea deci cuvîntul faptele. Ele vor arăta cum ați reușit în recent încheiatul an școlar să învățați mai bine decît altă dată; ce metode deosebite, eficiente au aplicat grupele, detașamentele, unitățile noastre, comandamentele pionierești și pionierii membri ai consiliilor organizației pentru educarea prin muncă, pentru muncă, în spirit revoluționar, comunist, a tuturor pionierilor și școlarilor; cum ați izbutit să obțineți rezultate de seamă în «Cîntarea României», în «Daciadă», în îndeplinirea angajamentelor la muncă patriotică. Astfel se va constitui capitol cu capitol acel minunat îndreptar practic cu care Forumul Național va veni în sprijinul activității fiecăruia dintre voi. Lor li se vor alătura încă multe aspecte privind felul în care vă străduiți să cunoașteți mereu mai bine glorioasa istorie de ieri și de azi a patriei, partidului și poporului, să deveniți adevărați tineri revoluționari comuniști, să fiți conștienți de faptul că munca pionierească reprezintă o parte din munca întregii țări, să vă comportați exemplar în toate împrejurările vieții, respectînd neabătut Codul etic al pionierului.

Tuturor acestor nobile cerințe, pionierii patriei le răspund cu cinste, raportînd că se străduiesc necontenit să fie la înălțimea încrederii pe care le-o acordă partidul nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu personal. Dezbaterile din Forumul Național vor duce, de bună seamă, la adoptarea unor noi căi prin care să vă desfășurați munca la un nivel calitativ în necontenită creștere, potrivit ritmurilor actualului cincinal al calității și eficienței, ale cărui sarcini comuniștii, toți oamenii muncii din România le înfăptuiesc cu drag, cu abnegație, cu nobile eforturi, devotați idealului de a ridica patria pe cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației socialiste.

În această puternică lumină a cerințelor eroicei perioade pe care o străbate poporul nostru, să le dorim mult succes participanților la Forumul Național al Pionierilor în îndeplinirea mandatului de mare răspundere încredințat de voi toți!

«Cutezătorii»

VACANȚA PIONIEREASCĂ

De la colaboratorii noștri, membrii subredacției pionierești «Tot înainte», — Hunedoara — vă prezentăm cîteva file primite din proaspătul lor album de vacanță.

De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară. Sub acest generic, pionierii din localitățile Basarabasa și din Tîrnava de Criș s-au întîlnit cu comunistul Stelian Dena (în imaginea foto), furnalist la Combinatul siderurgic, Hunedoara. Copiii au avut un dialog apropiat, plin de învățăminte despre muncă, despre necesitatea și noblețea muncii, în pregătirea pentru viață. În încheierea acestei întîlniri, copiii au prezentat un recital de poezie patriotică.

Harnici gospodari. Copiii din satul Brotuna dau dovadă de o hărnicie deosebită întreținînd în foarte bune condiții lotul lor școlar. Și, fiindcă, potrivit proverbului, cine muncește frumos, are dreptul și la răsplată frumoasă, aceiași copii au făcut, în aceste zile, o excursie interesantă și mult dorită, vizitînd întreprinderile industriale din orașul Călan, Castelul Corvineștilor, barajul Cinciș, parcul dendrologic din Simeria.

Zile minunate de tabără. Din scrisoarea pionierei Elena Stoica am aflat că membrii subredacției «Tot înainte» au primit un dar pionieresc, ca răsplată a străduinței lor reporterecești; ei au petrecut zile minunate de vacanță în tabăra din stațiunea balneoclimaterică Vața, aflată «la hotarul de vest al munților Apuseni, înconjurată de păduri și ferită de vînturi.» Aici, în tabără, prietenii noștri au participat la multiple și interesante activități pionierești. Nota noastră redacțională exprimă satisfacția împărtășită pentru toate veștile ce le primim (din ce în ce mai multe) despre o vacanță pionierească plină, veselă și utilă pe care o primesc în dar, în primul rînd cei ce știu să fie mereu activi, mereu buni, adevărați pionieri cutezători.

TELEX - TELEX

Brăila. «Cuvîntul forumului județean — cuvîntul nostru» este genericul sub care pionierii Școlii generale nr. 16 din Brăila au organizat o întîlnire cu colegi participanți la forumul județean. Una din concluzii: hotărîrile forumurilor pionierești pot prinde viață numai prin munca tuturor pionierilor.

Iași. La clubul de vacanță al Școlii generale nr. 11 din Iași, pionierii au participat la o dezbatere pe marginea lucrărilor forumului județean. Invitata lor a fost Livia Susanu, pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P. Printre subiectele discutate: organizarea mai judicioasă a timpului liber al copiilor.

Sibiu. La Casa pionierilor și șoimilor patriei din localitate a avut loc o întîlnire a pionierilor tehnicieni din diferite ateliere și laboratoare cu pionieri participanți la forumul județean. Discuțiile au avut, firește, ca obiect, inițiative privind dezvoltarea activităților tehnico-aplicative.

Timiș. Sub deviza forumului pionieresc, au avut loc la Școlile generale nr. 21 din Timișoara, Jimbolia și Sînnicolaul Mare, întîlniri ale pionierilor cu participanți la forumul județean. Între altele, s-a discutat despre faptul că fiecare pionier trebuie să se simtă răspunzător atît pentru propria activitate, cît și pentru aceea a întregului colectiv.

URMÎND EXEMPLUL COMUNIȘTILOR, TOT ÎNAINTE!
FORUM '81
BRAȘOV

În clipa cînd acest număr al revistei noastre se află sub tipar, mai sînt foarte puține ore pînă cînd, la Brașov, vor începe lucrările Forumului Național al Pionierilor. În întîmpinarea acestui important eveniment, publicăm în continuare relatări de la forumurile județene și interviuri cu pionieri delegați la Forumul Național. Totodată, vă anunțăm că — întocmai ca la fiecare Forum Național — la Brașov începe să funcționeze subredacția noastră specială «Cutezătorii Forumpres '81», alcătuită din redactori și pionieri-corespondenți. Ea va transmite în permanență redacției, spre publicare, cele mai însemnate aspecte din desfășurarea Forumului Național.

DE LA FORUMURILE JUDEȚENE, LA FORUMUL NAȚIONAL

AU CUVÎNTUL PIONIERI DELEGAȚI

DE LA INIȚIATIVĂ, LA ACȚIUNE!

Loc frumos, cu pajiști pline de lumină, unduind printre dealuri domoale, loc în care și-a desfășurat activitatea tabăra forumului județean Bacău. Într-o redare succintă a programului de tabără ar trebui să vorbim despre cîntecele, jocurile, întrecerile sportive, despre carnaval sau despre un spectacol de brigadă în care s-a rîs în hohote.

— Și totuși, o tabără a forumului este altfel decît o tabără pionierească, așa cum o știm noi. Fiindcă aici, în program, un loc important îl ocupă dezbaterile, schimbul de experiență.

Cu aceste cuvinte — rostite de pioniera Liliana Marian (Șc. gen. nr. 2, Moinești) aleasă, la forumul județean Bacău, locțiitor al președintelui C.J.O.P. — începe și dialogul nostru.

— Te rugăm, Liliana, să ne vorbești despre dezbaterile pe care le-ați avut.

— Poate să pară curios, dar acum, în plină vacanță noi, delegații la forumul județean, am vorbit despre învățătură. Colegii noștri Marian Matei (Șc. gen. com. Asău), Florentina Mihalache (Șc. gen. com. Găiceanu), Florina Antochi (Bacău) și alții au arătat drumul pe care l-au parcurs pentru a ajunge școală fruntașă, sau clasă fără nici un corigent, nici un repetent, despre calea spre autodepășire. S-a desprins concluzia că în toate cazurile un colectiv unit, în care domnesc prietenia, colegialitatea, spiritul de întrajutorare, unde pionierul, comandant de grupă sau detașament este un exemplu bun, acolo, cei rămași în urmă la învățătură ajung să se autodepășească. Colegul meu Mihai Țepeș (Șc. gen. com. Balcani), și el delegat la Forumul Național, ar putea să completeze spusele mele.

— Foarte interesantă mi s-a părut discuția noastră despre autoconducere, despre democrația pionierească, a spus Mihai. S-a arătat, în cursul dialogului, că în multe detașamente și unități, pionierii își concep singuri activitățile, inițiativele prind viață și toată clasa este atrasă să participe la acțiuni. Cristinel Corobană (Șc. gen. Sascut), de exemplu, a arătat cum comandamentul unității din care face parte a condus activitatea unității, membrii comandamentului fiind prezenți și punînd umărul acolo unde era mai greu. Eu cred că un pionier comandant de unitate sau detașament, spune interlocutorul nostru, trebuie să aibă multe calități, dar mai ales să fie atent la tot ce se petrece în jur, să-i cunoască pe colegi cît mai de-aproape, ca să știe cum să-i ajute.

— Aceeași discuție despre autoconducere am purtat-o și cu pionierii din localitatea Dărmănești, explicîndu-le că în forum învățăm să ne facem activitatea pionierească mai bună, mai frumoasă, învățăm să ne autoconducem, intervine pioniera Cornelia Precup, delegată la forumul național de la Brașov.

Știți, forumul nostru a fost urmărit cu interes de toți pionierii din județ. Mulți dintre ei ne-au și scris. Iar într-una din zile am primit vizita echipajului ciclist «Florile prieteniei», pornit din Bacău, într-o expediție «Cutezătorii». Echipajul s-a oprit la noi, în popas. A fost foarte frumos. Am petrecut foarte bine împreună.

— Pornim spre Forumul Național îmbogățiți de o nouă experiență dobîndită aici la noi, subliniază Liliana Marian. Vom povesti acolo despre pionierii din Fărăoani, care și-au făcut un solar, de unde, în curînd, vor culege prima lor recoltă de roșii. Le vom relata, de asemenea, despre colegii din Mărgirești, care cresc iepuri și au pînă în prezent 30 de iepurași. Din dezbateri, ne spune în continuare Liliana, am reținut unele activități pe care doresc să le propun, în noua mea calitate de locțiitor a președintelui C.J.O.P., la întoarcerea acasă. Aș vrea ca, prin forțele noastre, să ne facem un bazin de înot, iar în viitoarele programe de activități să prevedem vizite la două interesante case memoriale din județ — casa «George Bacovia» de la Bacău și casa memorială «George Enescu» de la Tețcani. Mi-ar plăcea să ne îmbogățim repertoriul formațiilor muzicale cu noile cîntece învățate la forum. Aș dori să mai propun la întoarcere să îmbunătățim în continuare activitatea comandamentului, să stimulăm inițiativele, să facem ca toți pionierii din grupe și detașamente să aibă sarcini, să participe la activități. Vrem ca, tot mai mult, să inițiem și să ne conducem propriile activități, dezvoltînd democrația pionierească. Și, bineînțeles, la toate acestea voi adăuga ceea ce voi învăța și afla la Forumul Național.

— Veți avea multe de povestit și multe de făcut!

— Sper și doresc să nu uit nimic din toată experiența acumulată prin participarea atît la forumul județean, cît și la cel național.

B. Caragiale

DE LA FORUMURILE JUDEȚEN

AU CUVÎNTUL PIONIERI DELEGAȚI

«DEZBATERILE NOASTRE PRIND VIAȚĂ»

Aflîndu-ne în mijlocul pionierilor din județul Giurgiu, aleși delegați la Forumul Național al Pionierilor — 1981, ne-am adresat pionierei Camelia Alcea, de la Școala generală Slobozia, desemnată de forumul județean pentru a candida la funcția de pionier-locțiitor al președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

Din dezbaterile ce au avut loc în tabăra din pădurea Bălănoaia (locul de întrunire a forumului județean, după cum cititorii au aflat într-un reportaj precedent), aveam notate cîteva concluzii, opinii ale delegaților, din care amintim: bilanțul îmbucurător la învățătură obținut în anul școlar ce s-a încheiat comparativ cu cel precedent; rezultatele remarcabile obținute în îndeplinirea angajamentului la munca patriotică, îndeosebi în preocupările pionierilor ca tineri agricultori; colaborarea cu organizația «Șoimii patriei», interesul deosebit și satisfacțiile împărtășite în acest domeniu.

Am început dialogul cu Camelia pornind de la dorința de a afla ecoul acestor dezbateri, cum se materializează ele, spre exemplu, în propuneri.

— Cred că ar putea vorbi toți colegii mei delegați, deci Daniel Ghizdăreanu, Alina Huniadi, Mirel Nicolae..

— E cam greu, dacă ne gîndim la spațiul tipografic. Vă prezentăm însă pe toți într-o fotografie. De acord? Acum, propunerile...

— Da, o propunere este să se organizeze anual consfătuiri, la nivel național, cu pionierii fruntași la învățătură, în scopul generalizării unor experiențe valoroase și a eliminării unor forme ce s-au dovedit ineficiente, pentru stabilirea unor măsuri, în continuare, care să ducă la creșterea nivelului de pregătire teoretică și practică a pionierilor. O altă propunere importantă privește modalitatea de realizare de către noi, în cadrul organizației, în fiecare detașament, a informării politice. Încă o propunere, ca să spun așa, de stimulare, ar fi aceea ca pionierii ce se disting în realizarea unor lucrări de creație tehnică, plastică și fotografică să primească abonamente gratuite la revistele de specialitate. Iar pentru prietenii noștri, foarte tineri, șoimii patriei, să se editeze culegeri și discuri cu cîntece și poezii patriotice care să fie difuzate în toate grădinițele. Mai avem, desigur, și alte propuneri.

— Sîntem convinși! Vă urăm succes la lucrările forumului național.

Marga Micu

«Printr-un vot unanim, ei ne vor reprezenta la Forumul Național. De la stînga spre dreapta: Mirel Nicolae, Camelia Alcea, Alina Huniadi, Ghizdăreanu Daniel, Luminița Grecisnicov, Octavia Tita Nicolae, Mihai Robitu. **Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei din Giurgiu.»**

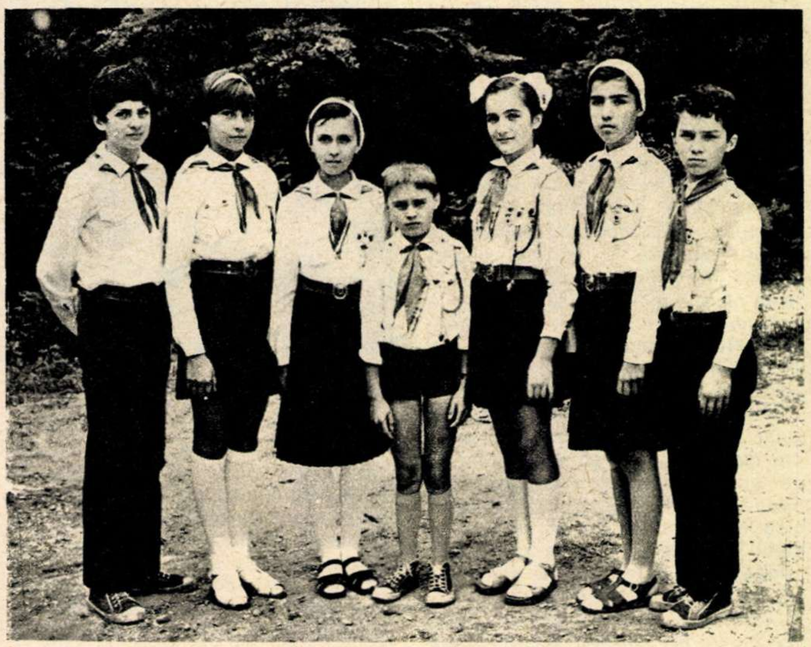

NOTA 10 LA SPIRIT GOSPODĂRESC

Stăm de vorbă cu pioniera **Mirela Mărcuș,** delegată din județul Sălaj la Forumul Național al Pionierilor de la Brașov. De aceea, firesc, una dintre întrebările noastre s-a referit și la gîndurile cu care pioniera fruntașă de la Școala generală nr. 5 din Zalău se pregătește să participe la importanta întîlnire cu pionierii din întreaga țară.

— Sînt convinsă că la Brașov delegații vor aduce cu ei multă însuflețire, veselie, dar mai ales bune idei și propuneri pe care abia aștept să mi le notez cu grijă și să le folosesc în noul an școlar.

— Dar tu despre ce ai de gînd să le vorbești participanților la forumul național?

— Aș avea multe să le spun, dar mai ales mă preocupă învățătura. Iar ca să mă... laud, o să le pot vorbi despre faptul că în municipiul nostru valoarea materialelor refolosibile predate, în acest an, de către pionieri și școlari se ridică la peste 150 000 de lei.

O ÎNTREBARE ȘI PATRU RĂSPUNSURI

— Ați fost desemnați, în cadrul forumului vostru județean de la Gîrboavele, Galați, ca delegați la Forumul Național de la Brașov. Cu ce gînduri vă apropiați de acest eveniment?

Niculina Toporău (Școala generală nr. 1, Cudalbi): Vreau să aflu cît mai multe amănunte privind învățătura de la pionierii care vin din unitățile fruntașe. De ce? Pentru că, oricît ne-am străduit noi să-i convingem, tot mai avem cîțiva colegi care nu vor să învețe, care lipsesc de la ore. Poate că metodele folosite de noi n-au fost cele mai bune, poate că nu ne-am gîndit la toate aspectele. Vreau să mă întorc în unitate cu cît mai multe fapte, idei, sugestii, experiențe în această privință.

Laurențiu Istrate (Școala generală, Bălăbănești): Și pe mine mă preocupă problema învățăturii. Dar noi avem unele succese pe care le voi împărtăși. Am să povestesc, de pildă, despre un coleg — îl cheamă Laurențiu, ca și pe mine — care, dintr-un copil foarte nedisciplinat și în situația de repetent a reușit, cu ajutorul nostru, să se pună la punct cu toate materiile, inclusiv... purtarea.

Viorica Florea (Școala generală nr. 2, Tg. Bujor): Cînd ne întîlnim la forumurile pionierești ne simțim ca într-o familie numeroasă. Prieteniile, schimburile de păreri, activitățile, toate ne apropie. Apoi, însă, cum e și normal, ne despărțim. Aș vrea să discutăm împreună cu delegații cum să facem să păstrăm o legătură mai strînsă și în decursul anului școlar.

Sorin Tatomir (Școala generală nr. 5, Tecuci): Nouă ne-a reușit minunat o acțiune: este vorba de un concurs pe teme de istorie, dedicat aniversării partidului. Concursul a fost atît de bine organizat încît toți pionierii din oraș au fost cuprinși de o adevărată efervescență. Bibliotecile au fost, pur și simplu, asaltate, copiii s-au întrecut pe sine în a participa fiecare într-un mod cît mai complet. Într-un cuvînt, o să am despre ce să povestesc. Dar, nici vorbă, cred că, în același timp, o să am și ce să ascult!

Elena Mănescu

LA FORUMUL NAȚIONAL

Cei mai frumoși ani

Tocmai se terminaseră depunerile de mandate ale unor pionieri, locțiitori ai președintelui C.J.O.P. Mureș, cînd sosi o telegramă pe adresa taberei forumului județean de la Lăpușna.

— De la cine? Ce conține? Cui i se adresează? — se întrebau curioși unii.

Tovarășa comandant-instructor de unitate, Ileana Sîmpetrean, dădu citire textului care anunța o veste bună: doi dintre delegații la forum sînt anunțați că au reușit la testul de verificare a cunoștințelor pentru clasa a IX-a. Au devenit, deci, liceeni.

Unul dintre aceștia — felicitat de îndată cu drag de către colegi — era chiar Lucian Lăzăruț, pionierul-comandant al taberei: un băiat vioi, ca argintul viu, voios și zîmbitor, cu ochi pătrunzători, ce exprimă seriozitate și inteligență, prietenos, comunicativ și spiritual — un «veteran» al forumurilor pionierești (a participat la trei forumuri județene și două naționale).

Spre seară, într-un răstimp de răgaz, reușirăm să stăm de vorbă.

— Ce înseamnă pionieria pentru tine?

— La 8 Mai 1981, cu ocazia marii aniversări a partidului, am devenit membru al Uniunii Tineretului Comunist, o zi plină de emoție și eveniment de neuitat pentru mine. Cu această ocazie mi-am jurat în suflet și în gînd să lupt cu aceeași dăruire pentru înflorirea patriei, ca în timpul cînd am purtat cravata roșie cu tricolor. Ce a însemnat pionieria pentru mine? Cel mai frumos lucru, cei mai frumoși ani, cele mai frumoase amintiri pînă în prezent. Cu ajutorul ei m-am format, am legat prietenii și m-am maturizat, am devenit mai conștient de ceea ce se întîmplă în jurul meu.

— Ai fost comandant de unitate în școala voastră. Ce ai lăsat în urma ta, în această calitate?

— Un comandament bine instruit fiindcă, de-a lungul anilor, m-am convins că acest lucru e un deziderat foarte important în munca pionierească.

— Avînd în vedere experiența ta, dobîndită în viața pionierească, ce le-ai recomanda colegilor din forum?

— În primul rînd, să caute mereu cele mai eficiente mijloace pentru ridicarea calității învățăturii, punînd un și mai mare accent pe studiul individual, pe formarea convingerii necesității de a învăța zi de zi și temeinic. După părerea mea, grupele de întrajutorare nu dau rezultat dacă elevii slabi și mediocri nu se conving ei înșiși de ce trebuie să învețe consecvent. În acest sens sînt foarte utile vizitele în întreprinderi, întîlnirile cu făuritorii bunurilor noastre materiale: acolo te convingi mai ușor ce înseamnă cu adevărat să muncești.

La despărțire i-am mulțumit interlocutorului meu pentru cele relatate și i-am urat succese cît mai multe în anii ce vin, la învățătură și în activitatea sa ca membru al U.T.C.

Clara Șerbescu

PENTRU PRIMA OARĂ, DELEGAT LA FORUMUL NAȚIONAL

Mă numesc Daniel Ipate și sînt comandantul detașamentului clasei a VI-a de la Școala generală Țibănești. Mă bucur din toată inima că fac parte din delegația județului Iași la Forumul Național al Pionierilor. Pentru mine, care sînt delegat întîia oară la Forumul Național, este o mare cinste să am prilejul să prezint pionierilor din întreaga țară frumoasele rezultate obținute de purtătorii cravatelor roșii cu tricolor din comuna noastră.

Mai întîi vreau să vă spun că Țibăneștii, satul meu natal, se numără printre localitățile care vor deveni orașe în acest cincinal. Ne mîndrim că, la înălțarea noilor edificii urbane, contribuim și noi, cei mai tineri fii ai viitorului oraș Țibănești. Organizați pe echipe, am desfășurat acțiuni de muncă patriotică în cadrul celor două C.A.P.-uri — Țibănești și Tungujei, al fermei Griești și I.A.S. Miroslava sau pe șantierele noilor obiective social-economice care se construiesc în Țibănești: de pildă, la Intreprinderea de țesături din fire crude (unde, începînd din luna august a.c. vor lucra 1 000 de femei, mame și surori d-ale noastre), sau la înălțarea noului local de școală cu 16 săli de clasă și 3 laboratoare, a celor 5 blocuri de locuințe și noul magazin universal, la îngrijirea parcului din centrul comunei... Pînă-n prezent, pionierii țibăneșteni au realizat angajamentul de muncă patriotică pe 1981 în proporție de 87%.

Activități deosebite desfășurăm în cadrul atelierelor de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Țibănești. S-au evidențiat aici aeromodeliștii, care au obținut medalia de bronz, în 1979, și medalia de argint, în 1980, la faza republicană a Concursului de creație tehnică și științifică «Start spre viitor». Tinerii creatori de artă populară au obținut în acest an premiul I la faza județeană a Festivalului național «Cîntarea României», iar pionierii-poeți premiul III în ediția din 1981 a concursului «Autori: copiii!» — organizat de revista «Cronica».

De la Forumul Național mă voi întoarce cu noi învățăminte în unitatea din care fac parte dornic să contribui la creșterea calității muncii pionierești. Ne angajăm să facem totul pentru a îndeplini prin fapte îndemnul secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu: să învățăm temeinic, să muncim cu dragoste pentru patria noastră, să urmăm, prin toate faptele noastre, exemplul comuniștilor.

Daniel Ipate,
clasa a VI-a, Școala generală Țibănești,
județul Iași

File

DIN ALBUMUL VACANȚEI

Cu o exemplară operativitate reporterícească, corespondenții noștri ne transmit continuu știri, informații, relatări — însoțite, desigur, de sugestive instantanee fotografice — despre această rodnică vară pionierească '81.

Pioniera **Lavinia Mihai** consemnează în **«Carnetul de vacanță buzoiană»** (cum își intitulează ea grupajul de știri și fotografii transmise săptămînal redacției «Cutezătorii») participarea celor 700 de pionieri din școlile generale **Balta Albă, Bălăceanu, Cănești, Cătina, Padina, Mihăilești** și **Largu**, la **taberele de muncă patriotică**. Printre obiectivele prioritare ale hărniciei și spiritului lor gospodăresc se înscriu lucrările efectuate în cadrul fermelor legumicole ale C.A.P.-urilor din aceste localități, ajutorul dat meșterilor constructori pe șantierele unor noi localuri de școală sau edificii social-culturale, amenajarea unor complexe baze sportive. Fapt pe care-l ilustrează convingător imaginea de față: în plin asalt — viitorii beneficiari ai modernei baze sportive de la Casa pionierilor și șoimilor patriei **Berca-Buzău** (foto 1).

Cluburile de vacanță sînt și ele în plină activitate. La Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Rm. Sărat**, de pildă, o acțiune care s-a bucurat de o mare audiență: «Memoria caselor», prilej de a cunoaște așezămintele care păstrează amintiri despre locul în care s-au născut și au trăit personalități de seamă ale orașului. De la Școala generală **Odăile** ni s-a transmis o informație despre un buletin meteo cu totul neobișnuit: «Timp frumos cu... averse de umor»! Vă asigurăm că nu e nici o eroare de... prognoză meteo, pentru că, într-adevăr, la clubul de vacanță din localitate, harul umoriștilor și al artiștilor comici ai unității au declanșat una după alta averse de haz și veselie, dar și de aplauze din partea spectatorilor.

● Subredacția **«Trivale»** din Pitești ne informează că pionierii Școlii generale **Valea Ursului** (comuna Bascov) sînt în plină campanie de vară. Conform graficului stabilit, zilnic echipele hărniciei lucrează pe lotul lor școlar, îngrijesc plantele din solar, din grădina de legume, recoltează roșiile și ardeii care, firește, sînt imediat expediate pentru consum. Și tot ei își ajută părinții la lucrările de sezon din cadrul C.A.P. Bascov. Trebuie adăugat că ei au luat în îngrijire 2 ha de porumb, 2 ha de morcovi, pe care le-au prășit și plivit, iar ferma de la Scheau a beneficiat, de asemenea, de ajutorul pionierilor din Valea Ursului, la plivirea sfeclei de pe o suprafață de 3 ha.

● Pionierii reporteri ne-au «prins» în obiectiv și în momentul cînd ne disputam cu înverșunare locurile de frunte din cadrul crosului taberei (foto 2) forumului județean **Vrancea**, ne scriu pionierii vrînceni. Ei și-au desfășurat lucrările în tabăra de la **Cotești**, iar podgoriile C.A.P.-ului le-au găzduit priceperea și hărnicia.

● Delegații forumului județean Teleorman au vizitat atelierul mecanic al Fabricii de țevi sudate din **Zimnicea**, ne informează prin intermediul imaginii (foto 3) pionierul-reporter Ion Gabriel Stoica (Subredacția «Danubius»).

1

2

3

Tabăra republicană de aeromodelism

Rucsa

Ne aflăm într-o arenă imensă — o pajiște netedă, străjuită la linia orizontului, de jur-împrejur, de dealuri de o rară frumusețe. Este o zi însorită, așa că toți concurenții, reuniți în **Tabăra republicană de aeromodelism pentru pionieri și școlari de la Săliște II din județul Sibiu,** se declară pe deplin mulțumiți. La proba de planor A1, îi surprindem pe reprezentanții județului Bacău verificînd minuțios modelul pentru ultimul zbor de încercare înainte de start:

— Pregătește manșa, Olavi! — Cătălin, controlează direcția vîntului! — Adrian, atenție la cablu! — Delia, tu recuperezi stegulețul, iar Vasilică modelul. — Trage, Olavi, fugi tare... tare... ochii la model... lasă-l!

— Aduceți repede clei! strigă Vasilică, care vine în fugă cu aparatul recuperat. În aripa stîngă a apărut o mică fisură.

— Fiindcă îi acordați «primul ajutor» cu atîta promptitudine și grijă, am vrea să știm din ce este construit acest aeromodel «de azur»?

— Din materiale locale, se grăbește să ne spună Delia, pasionată, de fapt, de aeromodelele captive-viteză, după cum am aflat, curînd. Lonjeroanele și fuzelajul le-am realizat din șipci de brad, iar nervurile din resturi de furnir de tei. Este mai rezistent, costă mai puțin, iar pentru antrenamentele noastre este foarte bun.

Dar iată că în fața juriului, a arbitrilor și, nu în ultimul rînd, a... necruțătoarelor cronometre iau startul în prima, apoi în a doua și a treia manșă aeromodele multicolore ce se înalță spre seninul cerului, în dansuri numai de ele știute. Panoul pe care sînt înscrise rezultatele, după fiecare start, a căpătat puterea unui uriaș magnet. Sînt comentate rezultatele primelor probe, se fac pronosticuri. Iată însă că rubrica destinată județului Bihor înregistrează punctajul maxim.

— De cînd ai devenit aeromodelist? îl întrebăm pe cîștigătorul probei — Bereczki Attila din Salonta, un băiat blond, înalt.

— De un an. La Salonta am urmărit un concurs de aeromodele care mi-a plăcut atît de mult, încît foarte repede m-am hotărît să mă înscriu și să activez la atelierul de aeromodelism al casei pionierilor. Acum mă gîndesc chiar mai departe... doresc să devin aviator.

— Da?!...

— Știu că e greu, că această profesie presupune mult curaj, muncă stăruitoare, multă îndemînare și promptitudine, efort susținut și... o bună condiție fizică. Dar mă voi strădui să le dobîndesc pe toate.

Felicitîndu-i pe cîștigători, prezentăm clasamentul final pe echipe: locul I — echipa județului Covasna; locul II — echipa județului Bacău; locul III — echipa Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei din București.

Maria Petrovici

ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON ROMAN FOILETON

TEMERARUL 7

de Haralamb ZINCĂ

— Ce se întîmplă aici?

Întrebarea mi-a fost pusă de un ofițer care își plimbă într-una raza de lumină a lanternei de la neamț la mine, apoi la șofer — acesta apucase manivela și înmărmurise cu ea în mînă.

— Vedeți că-i acolo un «Walter», atrag eu atenția. Ridicați-l!

În bătaia lanternei apare și pistolul. Il ridică de pe caldarîm un soldat înarmat cu un automat și-l predă comandantului său.

— Al cui e?

Ofițerul — un căpitan — își fixează din nou raza de lumină pe chipul meu. Îi întind legitimația: o cercetează, se uită la prizonierul care stătea acum sprijinit de mașină; în cădere, s-a lovit la tîmplă. Sîngerează abundent. Abia se mai ține pe picioare.

— Cine-i dumnealui?

— Un agent...

— A vrut să ne împuște, își iese din încremenire și șoferul.

Fasciculul de lumină e iarăși pe chipul meu. Ofițerul îmi înapoiază legitimația, dar nu și arma. Are, probabil, niște îndoieli. Se interesează cu un ton bănuitor în glas:

— Cu ce intenționați să plecați de aici, cu automobilul ăsta? Parcă era în pană.

Șoferul izbucnește în rîs și nu se potolește nici cînd raza de lumină a lanternei i se fixează pe față. E un rîs nervos...

— Pană? «Buick»-ul meu în pană?! E taxiul cu cel mai bun motor din București.

— Domnule locotenent, vă rog să plecați cît mai repede de aici! Îmi întinde «Walter»-ul. Luptele pot să înceapă dintr-un moment în altul.

— Deci așa, sînteți locotenent?!? prinde șoferul a mă ironiza. Iar pe mine mă prostiși...

N-am timp să-i explic cum stau lucrurile. Controlez «Walter»-ul; are un glonte pe țeavă, iar din încărcător nu lipsește nici un plumb. Ascund revolverul sub haină, în strînsoarea curelei de la pantaloni, după care îl rog pe căpitan să-l lumineze pe hitlerist. E rîndul meu să-l somez.

— Hände hoch!

Prizonierul ridică sus mîinile, gemînd; îl doare rana de la frunte. La lumina razei țîșnită din lanternă, încep să-l caut prin buzunare. Îi rețin actele, apoi dau peste un plic sigilat. Căpitanul apropie lanterna, așa că pot desluși cuvintele «Strict secret» și numele destinatarului: Herr General Peter von Kraus.

Ehei! Ce surpriză îi pregătesc căpitanului Pan Demetriad.

Îi arăt neamțului bancheta din spate și-i poruncesc să urce. Mă ascultă supus. Închid portiera în urma sa.

— Plecăm, dom'le locotenent? mă întreabă șoferul, milităros din cale-afară.

— Știi unde-i Comandamentul Militar al Capitalei?

— Știu, să trăiți! mai zice și se instalează la volan.

Mă ia peste picior. Treacă de la mine. Îl împac eu. Merită. E un om dintr-o bucată. Îi mulțumesc respectuos căpitanului, iar el îmi urează succes. Scot «Walter»-ul și mă așez în față, lîngă șofer.

— Dă-i bătaie, nene!

«Buick»-ul demarează brusc, ca după douăzeci de metri să execute un viraj scurt, la stînga, cît p-aci să ne răsturnăm.

— Optzeci pe oră! îmi raportează bucuros șoferul. Locotenent, hai? În civil? Na, că-i bună! Îi fi un agent secret, de ăla știut de toată lumea!

Nu mă supăr. Îmi pare chiar bine că-l văd mai vesel decît la începutul cursei. Acum, dacă mi-aș aprinde o țigară, sînt sigur că m-ar lăsa să fumez. I-aș răspunde, dar sînt cu ochii în patru la prizonierul din spatele nostru și gata să trag în orice moment. Încă nu știu cine-i dumnealui, căci nu m-am uitat prin actele sale, dar știu cine e generalul Peter von Kraus căruia îi este adresat plicul «Strict secret». Locuiește la Otopeni, nu departe de Wald Lagerul aviației germane.

Deodată rănitul geme... geme și-și tamponează într-una rana care pare să fie serioasă. Întreabă abia auzit:

— Unde mă duceți?

— În curînd veți avea ocazia să constatați.

— Voi protesta...

La rîndul său, șoferul, propulsat de energia curiozității, vrea să afle ce tot îndrugă rănitul în limba lui. După ce-i satisfac curiozitatea, se interesează:

— Ce-ai de gînd să faci cu el?

— Să-l predau comandantului meu...

— Mai bine lasă-mi-l mie, îmi propune taximetristul cu toată seriozitatea. Al meu e... că în taxiul meu a urcat... Mie mi-a vîrît revolverul în ceafă.

— Asta nu, nene, nu se poate!

— Mamă, mamă, ce i-aș mai face!... Că multe am mai înghițit eu de la clienții ăștia... De ce nu vrei să mi-l dai?

— Pentru că de mai bine de o oră, am întors armele... sîntem în stare de război cu armata lui Hitler.

Străbatem șoseaua Jianu, depășim Statuia Aviatorilor. Atmosfera în jur pare normală. Dar eu știu că unități ale Regimentului de gardă călare s-au camuflat în parcul de la Bufet. Un viraj scurt, la stînga. Frînă... Am ajuns... Se aprinde becul din interiorul mașinii.

— Cît îți datorez, nene?

— Mie?! își înalță șoferul cu uimire ochii, de parcă ar fi căzut din lună. Închide ceasul de marcaj. Nimic, dom'le, nu-mi datorezi nimic.

— Ei, asta nu se poate!

Se preface că nu m-a auzit. Se dă jos din «Buick».

— Hai să te ajut...

Cobor și eu. Dinspre poarta Comandamentului vine în pas alergător un ofițer echipat de campanie, cu casca pe cap și cu toate celelalte. Mă recunoaște. Îl recunosc și eu: e sublocotenentul Gigi Matală.

— Tu ești, Costele?! Ne-a alarmat sentinela că o mașină particulară a oprit la poartă.

La îndemnul meu, coboară și neamțul... Cu siguranță, cunoaște locul unde a ajuns.

— Cu ăsta ce mai e?

Nu-i răspund, căci șoferul mă interesează ceva mai mult. Îi întind mîna, mi-o întinde pe a sa, ni le strîngem voinicește.

— A fost o cursă strașnică! Îți mulțumesc!

— Să-mi fii sănătos și victorios, locotenente!

Împreună cu Matală îl conduc pe prizonier spre poartă. Chiar la intrare, mă ajunge din urmă cuvintele șoferului:

— Dom'le locotenent!

Mă întorc, e la vreo zece pași de mine.

— Auzi, urmează el bine dispus, uită chestia cu fumatul dom'le, am suferit de plămîni...

— Să fii sănătos, nene!

Abia în clipa asta realizez că nu-i știu numele. Dar e prea tîrziu să încep cu el o discuție pe tema asta. Trec poarta Comandamentului...

(va urma)

cul vacanței

DIN ENCICLOPEDIA TIMPULUI LIBER(II)

Firește, vacanța tocmai de aceea e vacanță, ca fiecare să facă de-a lungul ei ce vrea. Dar nu merită cu adevărat numele de vacanță decît intervalul de timp în care dovedești că știi să faci ce vrei.

Nimeni nu spune că timpul liber trebuie să se deruleze neapărat după un program foarte strict, dar el trebuie să se desfășoare, în orice caz, după o **metodă**. Important este ca «bugetul de timp liber» să nu se risipească în vînt. Esențial este ca la capitolul «cîștig» bilanțul să fie mai mare decît la capitolul «cheltuieli»...

Folosiți timpul pentru a face descoperiri — o plantă, o piatră, un drum, un curs de apă, un om deosebit, o fabrică, un sat, un oraș pe care nu le-ați cunoscut înainte vă vor aduce cu certitudine satisfacții, lumini care vă lipseau pînă acum — chiar dacă nu ați fost întotdeauna conștienți de asta.

Folosiți timpul pentru a cuceri o cărare de munte luată pieptiș, pentru a învăța sub supravegherea specialiștilor înotul, pentru un echilibru menținut pe o bîrnă, pentru un zmeu bine lansat în văzduh, pentru o săritură mai lungă decît credeți că puteți realiza, pentru un concurs turistic la care mintea și picioarele participă deopotrivă. Toate vă vor plasa, poate nu mereu înaintea altora, dar întotdeauna **mai sus de voi înșivă!**

Folosiți timpul pentru a înțelege: o carte din cele care vă vor deveni prieteni pe viață, un cîntec din cele care vă vor arăta ce pot face vocile luate împreună, un muzeu în care te simți ca pe o punte între trecut și viitor, un spectacol în care cortina se ridică pentru a-ți deschide drumul către frumos și adevăr. Vor însemna tot atîtea aventuri ale cunoașterii, de pe urma cărora veți fi întotdeauna mai bogați decît ați fost înainte. Două căi ne stau în față: să facem din vacanță un timp al risipei sau unul al acumulării. Pe care o alegem?

Radu Țiulescu

Anotimpul rodniciei

Navele verii, prin lanuri, departe
Duc avuțiile țării și-un cînt,
Desprins din cea mai frumoasă carte,
E întreaga rodire a acestui pămînt.

Ochii copiilor înfloresc în lumină,
Iar izvoarele se aud susurînd;
Inima ni-i planetă de cîntece plină
Și-o răsărire-i fiecare gînd.

Ion Crînguleanu

SURPRIZĂ ÎN „CUPA PIONIERUL" LA OINĂ

Copiii din Vorona Mare — anul trecut pe locul 9, au cucerit în acest an campionatul!

Amenajat într-o zonă plăcută de pe litoral, Stadionul «23 August» — Mangalia a cunoscut, timp de o săptămînă, atmosfera unei ample și atractive manifestări sportive, în care au evoluat peste 400 de pionieri și elevi, reprezentînd școli din 31 de județe și din municipiul București. Erau finaliștii celei de-a 14-a ediții a popularei competiții de oină «Cupa Pionierul», desfășurată sub egida «Daciadei».

Printre sutele de loturi participante la etapa județeană a acestei competiții republicane s-au numărat și formații create de scurt timp, așa cum sînt cele din Moldova Nouă (Caraș Severin, comunele Măgureni (Prahova), Viziru (Brăila), Ciortești (Iași), Subcetate (Harghita), sau echipa Școlii generale nr. 2 din Giurgiu. Pregătindu-se cu sîrguință, echipele amintite au cîștigat titlurile de campioane pe județ și, apoi, au concurat la Mangalia, în compania unor formații mai experimentate din județele Buzău, Dîmbovița, Teleorman, Maramureș, Sibiu, Satu Mare, Suceava, Neamț, Botoșani, unde sportul nostru național, oina, se practică din anii mai de demult și despre care marele povestitor Mihail Sadoveanu, scriitorii Ionel Teodoreanu, Demostene Botez și reputatul dramaturg Ion Luca Caragiale spuneau că le-a încîntat anii copilăriei.

Așadar, în finala de la Mangalia s-au întîlnit 32 de formații, cu multe tinere speranțe, susținînd, în seriile preliminare, peste 120 de meciuri — un superb «maraton» sportiv, pe care cei mai tineri (11—14 ani) l-au parcurs cu multă ardoare, demonstrînd că posedă bune cunoștințe tehnico-tactice. Au urmat jocurile decisive din turneul final, avînd ca protagoniste pe campioanele județelor **Sibiu** — cîștigătoarea ultimelor trei ediții ale «Cupei Pionierul», **Buzău** — medaliată cu argint în 1980, **Teleorman** — medaliată cu bronz în același an, **Vrancea**, **Suceava, Botoșani, Neamț** și reprezentanta municipiului **București** — formația Școlii generale nr. 187, Mogoșoaia. Întrecerea pentru un loc pe podiumul de onoare a fost marcată de o suită de jocuri viu disputate, cu acțiuni dinamice, deosebit de spectaculoase, cu multe puncte realizate în reprizele la «prindere» și la «bătaia mingii», cu mai multe rezultate de egalitate și cu rezultate surpriză (Botoșani—Neamț 15—4, Botoșani—Teleorman 11—2, Suceava—Buzău 8—7, Suceava—Teleorman 18—6, Botoșani—Buzău 9—4 etc.) **Și în final, marea surpriză: formația Școlii generale din comuna Vorona Mare-Botoșani, clasată anul trecut pe locul 9, de data aceasta a urcat pe prima treaptă a podiumului de premiere, acumulînd cel mai bun punctaj, 20, fără să cunoască nici o înfrîngere.** Astfel, elevii din Vorona Mare, avîndu-l la conducerea tehnică pe prof. **Aurel Ștefan**, au reușit să cucerească trofeul pus în joc și primele lor tricouri de campioni ai «Daciadei». Iată și componența echipei învingătoare: **Mihai Tudor Hetriuc — căpitanul echipei, Vasile Toma, Dumitru Prisăcaru, Aurel Pîrvu, C. Huțacu, Nicu Mămaische, Tudor Sudureac, Ionel Ciubotaru, Dan Avănesei, Dan Iacob, Marin Livădaru, Petru Pîntcală.** Pe locurile 2 și 3 s-au clasat echipele din **Frasin** (Suceava) cu 17 puncte și, respectiv, **Gherăești** (Neamț) cu 14 puncte.

Referindu-se la aceste întreceri, maeștri sportului Gh. Vlase și Ion Boldu, antrenori ai echipei «Dinamo»-București, campioană republicană, ne-au spus «**Tabăra de instruire sportivă de la Mangalia și jocurile pe care le-am condus ca arbitri au scos în evidență un lucru îmbucurător. Vechea noastră oină este, în prezent, îndrăgită de tot mai mulți elevi.**

M. Lerescu

BIOLOGIE: DELFINUL, UN „GÎNDITOR" AL MĂRII

- Delfinul este foarte receptiv la prietenia oamenilor. În apele Noii Zeelande, un delfin a întovărășit timp de mai mulți ani o barcă ce făcea curse regulate. Prin diferite semne, el își manifesta atașamentul față de vîslași. Motivul? Aceștia se purtaseră frumos cu el și inteligentul animal voia astfel să le arate recunoștința.
- Marinarii unui trauler sovietic au salvat un delfin rănit. Adus pe punte, medicul i-a făcut o injecție, i-a cusut rana, salvîndu-i astfel viața. După operație, delfinului i s-a dat, din nou, drumul în mare. El s-a ținut mult timp după navă, de parcă ar fi vrut să le mulțumească marinarilor pentru bunătatea lor. Între timp a fost înconjurat de alți delfini, care i-au făcut un fel de gardă de apărare, socotindu-l încă slăbit după boală.
- Delfinul are o mare putere de adaptare și este socotit cel mai inteligent animal. Ca greutate și ca structură, creierul său se situează pe primul plan în scara animalelor.
- Specialiștii au întreprins numeroase cercetări pentru a înțelege limbajul delfinului, care este alcătuit dintr-o asociere de diferite sunete și nu se limitează la simple semnale.
- Delfini avînd aparate de fotografiat montate pe spate sînt învățați de către specialiști să fotografieze fundul mării, pentru a obține date necesare explorării bogățiilor subacvatice.

* * *

Un spectacol minunat la Delfinariul din Constanța. Îl recomand tuturor cutezătorilor în trecere prin Constanța. Inteligența delfinilor este extraordinară.

Simona Brebenel
Școala generală nr. 10, Giurgiu